

การนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไป
ปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร

รุ่งโรจน์ ศรีจู่ไร

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชานโยบายสาธารณะ

ปีการศึกษา 2560

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

**THE IMPLEMENTATION OF PREVENTION AND DECREASE
OF CAR ACCIDENTS POLICY UNDER DRUNK NO DRIVING
PROJECT OF TRAFFIC POLICE DIVISION**

RUNGROJ SRIJURAI

**A thesis submitted in partial fulfillment of the requirements
for Master of Public Administration in Public Policy**

Academic Year 2017

Copyright of Bansomdejchaopraya Rajabhat University

ชื่อเรื่อง การนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับ
ไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร

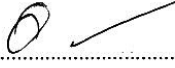
ชื่อผู้วิจัย รุ่งโรจน์ ศรีจุไร

สาขาวิชา นโยบายสาธารณะ

อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก ดร.ศรัณย์ ฐิตารีย์

อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ดร.สุรศักดิ์ โตประสิทธิ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา อนุมัติให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานโยบายสาธารณะ

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด)   คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

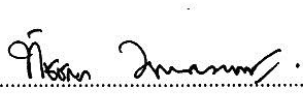
คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....
(ดร.เสาวพงษ์ ยามาพัฒน์)   ประธานกรรมการ

.....
(ดร.ศรัณย์ ฐิตารีย์)   กรรมการ

.....
(ดร.สุรศักดิ์ โตประสิทธิ์)   กรรมการ

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.สมพร เฟื่องจันทร์)   กรรมการ

.....
(ดร.พิชชญา วรรณบวรเดช)   กรรมการและเลขานุการ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

ชื่อเรื่อง	การนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการ เมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร
ชื่อผู้วิจัย	รุ่งโรจน์ ศรีจูไร
สาขาวิชา	นโยบายสาธารณะ
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก	ดร.ศรัณย์ จูฑารีย์
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	ดร.สุรศักดิ์ โตประสี
ปีการศึกษา	2560

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1)ระดับของปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร 2) อิทธิพลของปัจจัยการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร และ 3) ปัญหาและอุปสรรคในการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ เจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรที่ปฏิบัติหน้าที่ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 386 คน เครื่องมือที่ใช้คือแบบสอบถาม และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์ของการกระจายและการวิเคราะห์เส้นทาง

ผลการวิจัยพบว่า

1. ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร โดยภาพรวมเห็นด้วยอยู่ในระดับมากและการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร โดยภาพรวมมีความสำเร็จอยู่ในระดับมาก
2. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร ได้แก่ ด้านความชัดเจนในเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย มีอิทธิพลทางตรง รองลงมาการสนับสนุนจากส่วนกลางองค์กรและท้องถิ่น และสมรรถนะองค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติ
3. ปัญหา อุปสรรคที่พบ คือ 1) การณรงค์ประชาสัมพันธ์โครงการเมาไม่ขับให้แก่ประชาชนไม่ทั่วถึงและขาดการจัดกิจกรรมอบรม 2) ความล่าช้าทางเทคโนโลยีและอุปกรณ์ที่ไม่เพียงพอ 3) ระดับการลงโทษตามกฎหมายที่เบาไปและการหลีกเลี่ยงการตรวจจับ

คำสำคัญ : นโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน

Title   **The Implementation of Prevention and Decrease of Car Accidents Policy under Drunk No Driving Project of Traffic Police Division**

Author   **Rungroj Srijurai**

Program   **Public Policy**

Major Advisor   **Dr.Saran Thitaree**

Co-advisor   **Dr.Surasak Towprasee**

Academic Year   **2017**

ABSTRACT

The purposes of this quantitative research were 1) to study the level of factors affecting the implementation of prevention and decrease of car accidents policy under Drunk No Driving Project of Traffic Police Division 2) to study the influence of the factors affecting the implementation of prevention and decrease of car accidents policy under Drunk No Driving Project and 3) to study the problems and obstacles in implementing the prevention and decrease of car accidents policy under Drunk No Driving Project. The sample included 386 police officers. Data were collected using 5-point rating scale questionnaire and checklist and were statistically analyzed in percentage, mean, standard deviation, the coefficient of variation, and pathway analysis.

The findings revealed as follows.

1. The factors affecting the implementation of prevention and decrease of car accidents policy under Drunk No Driving Project of Traffic Police Division were generally reported at the high level, and the success in implementing prevention and decrease of car accidents policy was generally found at the high level.

2. Clarity of policy's goals and objectives, and central, organizational, and local support were either direct and indirect influences. The organizational potential was direct influence. The terms of references, monitoring and evaluating, and reinforcing were indirect influences.

3. The problems and obstacles included 1) project's public relation 2) insufficiency and obsolescence of resources and technology, and inappropriate punishment and avoidance of checks.

Keywords: Prevention and Decrease of Car Accidents Policy

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เรื่อง การนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร ประสบความสำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาอย่างดียิ่งของท่านอาจารย์ที่มีต่อลูกศิษย์ ได้ให้โอกาสในการติดตามสอบถามการทำงาน กรุณาอธิบายข้อขัดข้องในเนื้อหาของวิทยานิพนธ์ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.ศรัณย์ ฐิตารีย์ อาจารย์ที่ปรึกษาหลักวิทยานิพนธ์ อาจารย์ ดร.สุรศักดิ์ โดประสี อาจารย์ที่ปรึกษาร่วมวิทยานิพนธ์ และคณาจารย์ สาขานโยบายสาธารณะและทุกท่านที่ได้สั่งสอน และให้ความเมตตาช่วยเหลือ ระยะเวลาให้คำแนะนำแนวทาง ข้อคิดเห็น และการตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ คอยแนะนำและชี้แนะแนวทางในการจัดทำวิทยานิพนธ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.สมพร เพ็ญจันทร์ พันตำรวจโทหญิงปริยาภา อะปาษาทัต และ ร้อยตำรวจเอกศิวัช พุ่มนุ่น ที่ได้กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญ พิจารณาความถูกต้องและความเที่ยงตรงในด้านเนื้อหาของแบบสอบถาม จึงนำมาปรับปรุงแก้ไขจนสมบูรณ์ และให้คำแนะนำในการวิจัยเป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณ พลตำรวจตรี ปิยะ ติยะวิชัย ผู้บังคับการกองบังคับการตำรวจจราจรที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูล และเจ้าหน้าที่ตำรวจกองบังคับการตำรวจจราจรและเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจร ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ตอบแบบสอบถาม ขอขอบคุณร้อยตำรวจโท รุ่งวิทย์ ศรีจุไร รองสารวัตรจราจร งาน 5 กองกำกับการ 1 กองบังคับการตำรวจจราจร ที่ได้ให้ข้อมูลและเอกสารในการทำวิจัย ขอขอบคุณ เพื่อนๆ นักศึกษาที่ได้ช่วยเหลือในการปรึกษาการทำวิจัยตลอดเวลาการดำเนินการวิจัยเป็นอย่างดี

คุณค่าและประโยชน์ที่ได้จากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบให้กับบิดา มารดา คณาจารย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ทุกท่าน ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ และเจ้าหน้าที่ทุกท่านที่บริการอำนวยความสะดวกให้ผู้วิจัยประสบความสำเร็จในการศึกษาด้วยดี

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอน้อมระลึกถึงพระคุณอันสูงสุดของ คุณพ่อ คุณแม่ ผู้เป็นแรงบันดาลใจให้การอบรมสั่งสอน ปลูกฝังความใฝ่รู้ในการศึกษา พร้อมทั้งให้กำลังใจ ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่านที่ได้อบรมสั่งสอนถ่ายทอดความรู้ ช่วยเหลือ ส่งเสริมสนับสนุนและให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยประสบผลสำเร็จ

รุ่งโรจน์ ศรีจุไร

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ข
กิตติกรรมประกาศ.....	ค
สารบัญ.....	ง
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญภาพ.....	ซ
บทที่ 1	
บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	5
สมมติฐานของการวิจัย.....	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	10
บทที่ 2	
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	11
แนวคิดในการนำนโยบายไปปฏิบัติ.....	11
แนวคิดเกี่ยวกับนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน: โครงการเมาไม่ขับ.....	66
ข้อมูลทั่วไปของกองบังคับการตำรวจจราจร (บก.จร.).....	73
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	75
บทที่ 3	
วิธีดำเนินการวิจัย	88
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	88
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	89
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	91
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	92

สารบัญ(ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4	
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	94
ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสถานภาพทั่วไป.....	95
การวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	97
บทที่ 5	
สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	115
สรุปผลการวิจัย.....	116
อภิปรายผลการวิจัย.....	119
ข้อเสนอแนะเพื่อการนำไปปฏิบัติ.....	137
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป.....	137
บรรณานุกรม.....	139
ภาคผนวก.....	148
ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ.....	149
ภาคผนวก ข หนังสือราชการ.....	151
ภาคผนวก ค ผลการวิเคราะห์เครื่องมือ.....	157
ภาคผนวก ง เครื่องมือที่ใช้ในกาวิจัย.....	196
ภาคผนวก จ หนังสือตอบรับลงบทความ.....	204
ประวัติผู้วิจัย.....	207

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	สถิติผู้เสียชีวิต-บาดเจ็บจากการเมาแล้วขับเฉพาะช่วงเทศกาลปีใหม่และ สงกรานต์ปี 2545-2554.....	2
2	ความสัมพันธ์ในเรื่องของแอลกอฮอล์กับการขับขี.....	3
3	สถิติอุบัติเหตุจากรถทั่วประเทศช่วงเทศกาลปีใหม่และสงกรานต์.....	70
4	สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	95
5	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ สัมประสิทธิ์ของการกระจาย (C.V.%)ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครง การเมาไม่ขับไป ปฏิบัติกองบังคับการตำรวจจราจรในภาพรวม.....	97
6	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ สัมประสิทธิ์ของการกระจาย (C.V.%)ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติกองบังคับการตำรวจจราจร ด้านความชัดเจนใน เป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย.....	98
7	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ สัมประสิทธิ์ของการกระจาย (C.V.%)ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติกองบังคับการตำรวจจราจรด้านการกำหนดภารกิจ และการมอบหมายงาน.....	99
8	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ สัมประสิทธิ์ของการกระจาย (C.V.%)ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติกองบังคับการตำรวจจราจร ด้านมาตรการกำกับ ตรวจสอบประเมินผลและการกระตุ้นเสริมแรง.....	100
9	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ สัมประสิทธิ์ของการกระจาย (C.V.%)ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติกองบังคับการตำรวจจราจร ด้านสมรรถนะองค์การ ที่นำนโยบายไปปฏิบัติ.....	101
10	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ สัมประสิทธิ์ของการกระจาย (C.V.%)ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติกองบังคับการตำรวจจราจร ด้านการสนับสนุนจาก ส่วนกลาง และท้องถิ่น.....	102

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
11	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ สัมประสิทธิ์ของการกระจาย (C.V.%) การนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับ ไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจรในภาพรวม.....	103
12	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ สัมประสิทธิ์ของการกระจาย (C.V.%) การนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับ ไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร ในด้านจำนวนผู้กระทำความผิด.....	104
13	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ สัมประสิทธิ์ของการกระจาย (C.V.%) การนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับ ไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร ในด้านจำนวนผู้ปฏิบัติตามกฎหมายจราจร (พ.ร.บ.จราจรทางบก).....	105
14	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ สัมประสิทธิ์ของการกระจาย (C.V.%) การนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับ ไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร ในด้านสถิติการจับกุมผู้กระทำความผิด.....	106
15	ผลการตรวจสอบสหสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระที่ใช้ในการวิเคราะห์ ความสัมพันธ์กับการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับ ไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร ในสมการที่ (1).....	110
16	ผลการตรวจสอบสหสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระที่ใช้ในการวิเคราะห์ ความสัมพันธ์กับ การนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับ ไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร ในสมการที่ (2)	111
17	ค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลทางตรงและทางอ้อมของความชัดเจนในเป้าหมายและ วัตถุประสงค์ของนโยบาย นโยบาย การกำหนดภารกิจและการมอบหมายงาน มาตรการกำกับตรวจสอบประเมินผลและการกระตุ้นเสริมแรง สมรรถนะ องค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติ การสนับสนุนจากส่วนกลาง และท้องถิ่นมี อิทธิพลต่อการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับ ไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร.....	113

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	กรอบแนวคิดการวิจัย.....	10
2	ตัวแบบกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ(a model of the policy implementation process)ของ Thomas. B Smith.....	17
3	แบบกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ (a model of the policy implementation process).....	18
4	ผลกระทบทางตรงและทางอ้อมต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ (direct and indirect impacts on implementation).....	20
5	ตัวแบบการนำนโยบายไปปฏิบัติ.....	21
6	ตัวแบบการนำนโยบายไปปฏิบัติ (conceptual model of intergovernmental policy implementation).....	28
7	ตัวแบบทางทฤษฎีการนำนโยบายไปปฏิบัติ ตัวแบบเชิงบูรณาการ.....	30
8	ตัวแบบกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติของกล้า ทองขาว.....	54
9	โครงสร้างกองบังคับการตำรวจจราจร.....	75
10	อิทธิพลของตัวแปรอิสระและตัวแปรแทรกต่อตัวแปรตาม.....	108
11	ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร.....	109
12	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระที่มีต่อตัวแปรตาม.....	112

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในแต่ละปีทั่วโลกสูญเสียชีวิตพลเมือง 700,000 คน จากอุบัติเหตุจราจร และกว่า 10 ล้านคนบาดเจ็บ กว่าร้อยละ 70 ของการสูญเสียชีวิตเกิดขึ้นในประเทศที่กำลังพัฒนา ผู้ที่เสียชีวิตมากที่สุดเป็นคนวัยรุ่น และวัยกำลังทำงานซึ่งเป็นกำลังสำคัญของประเทศ องค์การอนามัยโลกคาดว่าหากแนวโน้มในทศวรรษ 1990 ยังคงดำรงอยู่ต่อไป ในอีกสิบปีข้างหน้า (ปี ค.ศ.2020) อุบัติเหตุจราจรจะกลายเป็นเหตุแห่งความตายเป็นอันดับที่ 3 ของพลเมืองโลก (สำนักงานจราจรและขนส่ง (สจส), 2551, น.12) และอุบัติเหตุจราจรทางบก (road traffic accidents) เป็นปัญหาระดับโลกและเป็นปัญหาสำคัญของสังคมที่ใช้รถยนต์ในการคมนาคมขนส่ง องค์การอนามัยโลกประมาณว่า ในปี ค.ศ. 2000 ที่ผ่านมามีผู้เสียชีวิตจากอุบัติเหตุจราจรทางถนนทั่วโลกประมาณ 1,260,000 ราย คิดเป็นร้อยละ 2.3 ของการสูญเสียชีวิตของประชากรโลกมีการคาดการณ์ว่าอีก 10 ปีข้างหน้า ในประเทศกำลังพัฒนาจะมีผู้เสียชีวิตจากอุบัติเหตุจราจรอย่างน้อย 6 ล้านคน และผู้บาดเจ็บอีกอย่างน้อย 60 ล้านคน หากไม่มีการดำเนินการแก้ไขโดยรีบด่วน และประมาณการว่าความสูญเสียด้านเศรษฐกิจจากอุบัติเหตุจราจร ที่เกิดขึ้นกับประเทศที่กำลังพัฒนาจะมีมูลค่าร้อยละ 2-4 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ (gross domestic product) (สำนักงานจราจรและขนส่ง (สจส), 2547.)

สำหรับประเทศไทยสถิติอุบัติเหตุจราจร ตั้งแต่ปี พ.ศ.2532 จนถึงปัจจุบัน อุบัติเหตุจราจรกลายเป็น 1 ใน 3 อันดับแรกของการเสียชีวิตของคนไทย องค์การอนามัยโลกระบุว่า คนไทยเสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุจราจรสูงเป็นอันดับที่ 11 ของโลก มีผู้เสียชีวิตปีละ 13,000 ราย ขณะที่ผู้พิการ 1 ล้านคน ในจำนวนนี้ 65,300 พิการเพราะอุบัติเหตุจราจรทางบก สาเหตุหลักของการเกิดอุบัติเหตุ คือ การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้วขับรถ (อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม, 2556, ออนไลน์) และพบว่าข้อมูลของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ในระหว่างปี พ.ศ.2540 - พ.ศ.2550 รวมระยะ 11 ปี ที่ผ่านมา คนไทยเสียชีวิตจากสาเหตุนี้ถึง 141,137 คน โดยเฉลี่ยแล้วเสียชีวิต 35.15 คน/วัน ในเชิงเศรษฐกิจ อุบัติเหตุก่อให้เกิดความเสียหายมีมูลค่ารวม 23,155.14 ล้านบาท ในกรุงเทพมหานคร ระยะ 11 ปี ที่ผ่านมามีผู้เสียชีวิต 8,066 ราย และมูลค่าทรัพย์สินเสียหาย 4,288.64 ล้านบาท เฉลี่ยแล้วเสียชีวิต 2.01 คนต่อวัน เมื่อเทียบกับประเทศเพื่อนบ้านเช่นสิงคโปร์ มาเลเซียและฟิลิปปินส์ อัตราการตายจากอุบัติเหตุจราจรในประเทศไทยสูงกว่าประมาณสองเท่า นับเป็นการสูญเสียอย่างมาก (สำนักงานจราจรและขนส่ง (สจส), 2551, น.12)

โดยขณะที่สถิติอุบัติเหตุจากรถทางบกที่เกิดเป็นส่วนใหญ่คือในช่วงเทศกาลปีใหม่ และ สงกรานต์ ช่วง 7 วันอันตราย เพราะเป็นช่วงที่มีการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์กันมาก คูได้จากสถิติย้อนหลังนับตั้งแต่ปี พ.ศ.2545 – พ.ศ.2557 พบว่า มีผู้บาดเจ็บและเสียชีวิตจากอุบัติเหตุในช่วงเทศกาลนี้เป็นจำนวนมาก

ตารางที่ 1 สถิติผู้เสียชีวิต-บาดเจ็บจากการเมาแล้วขับเฉพาะช่วงเทศกาลปีใหม่และสงกรานต์ปี พ.ศ. 2545 - พ.ศ.2557

ปี พ.ศ.	เทศกาล				รวม	
	ปีใหม่		สงกรานต์		บาดเจ็บ	เสียชีวิต
	บาดเจ็บ	เสียชีวิต	บาดเจ็บ	เสียชีวิต		
2545	58,505	585	36,398	567	94,903	1,152
2546	35,286	606	37,718	559	73,004	1,165
2547	45,516	902	36,442	638	81,958	1,540
2548	8,547	469	6,498	522	15,045	991
2549	4,772	434	5,980	485	10,752	919
2550	4,943	449	4,805	361	9,748	810
2551	4,903	401	4,803	368	9,706	769
2552	4,107	367	4,332	373	8,439	740
2553	3,827	347	3,104	257	6,931	604
2554	3,750	358	3,172	229	6,922	587
2555	3,375	335	3,320	320	6,695	655
2556	3,329	365	3,040	323	6,369	688
2557	3,345	366	3,225	322	6,570	688

ที่มา : กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กระทรวงมหาดไทย พ.ศ.2558

จากสถิติดังกล่าว จะเห็นได้ว่าอุบัติเหตุมักเกิดในช่วงปีใหม่มากกว่าวันสงกรานต์ ซึ่งอาจเป็นเพราะวันขึ้นปีใหม่เป็นช่วงฤดูท่องเที่ยว (high season) จึงทำให้คนนิยมเดินทางท่องเที่ยวกันมาก และคนไทยก็นิยมดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะขับไปด้วย จึงทำให้ผู้ได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิตจากอุบัติเหตุที่เกิดในช่วงเทศกาลปีใหม่และสงกรานต์ของทุกปีเป็นจำนวนมาก

จากความตระหนักถึงแนวโน้มของอุบัติเหตุที่เพิ่มจำนวนสูงขึ้นทุกปีของกรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข จึงได้มีการศึกษาถึงสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุจากรถและพบว่า อุบัติเหตุจากรถ

มากกว่าครึ่งหนึ่งเกิดจากผู้ขับขี่ยานพาหนะเมาสูรา (หริสุดา ปันทวนันท์, 2544, น.2) การขับขี่เมาสูรา เป็นพฤติกรรมหนึ่งที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุบ่อยครั้งและสร้างความเสียหายมากมาย จากรายงานของ สถาบันวิจัยสาธารณสุขไทยระบุว่า เหล้าจะมีฤทธิ์ต่อการทำงานของสมอง คนเมาเหล้าจะสูญเสียความสามารถในการควบคุมสติและการทรงตัว ดังนั้นหากขับรถในขณะที่มีเมาก็มีโอกาสเสี่ยงเจออุบัติเหตุได้ ประเมินการจากสถิติการบาดเจ็บของโรงพยาบาลขอนแก่นโดย ที่ ดร.ดิเรก ปัทมสิริวัฒน์ (สถาบันวิจัยสาธารณสุขไทย, 2539, น.12) พบว่า ผู้ดื่มเหล้ามีโอกาสได้รับบาดเจ็บจากอุบัติเหตุจราจร เป็น 6.6 เท่าของผู้ที่ไม่ดื่มเหล้า และมีโอกาสเสียชีวิต 9.6 เท่าของผู้ไม่ดื่มสุรา หากสามารถลดปริมาณผู้ขับขี่ภายใต้ฤทธิ์เหล้าลงเหลือร้อยละ 50 จะสามารถป้องกันการเสียชีวิตและการบาดเจ็บได้ถึง 2,992 ราย และ 2,962 ราย ตามลำดับ คิดเป็นผลได้ทางเศรษฐกิจเท่ากับ 13,975.8 ล้านบาท ขณะที่บทลงโทษ กฎหมายของประเทศไทยกำหนดว่า ผู้ขับขี่ที่มีระดับแอลกอฮอล์ในเลือดตั้งแต่ 50 มิลลิกรัม ต่อเดซิลิตร ขึ้นไปผิดกฎหมายต้องรับโทษเพราะระดับแอลกอฮอล์ในเลือดสัมพันธ์กับโอกาสเกิดอุบัติเหตุจราจร ดังนี้

ตารางที่ 2 ระดับแอลกอฮอล์ในเลือดสัมพันธ์กับโอกาสเกิดอุบัติเหตุจราจร

ระดับแอลกอฮอล์ ในเลือด (มก.%)	โอกาสที่จะเกิดอุบัติเหตุ เมื่อเทียบกับคนที่ไม่ดื่มสุรา
20	ใกล้เคียงกับคนไม่ดื่มสุรา
50	โอกาสที่จะเกิดอุบัติเหตุเป็น 2 เท่า
80	โอกาสที่จะเกิดอุบัติเหตุเป็น 3 เท่า
100	โอกาสที่จะเกิดอุบัติเหตุเป็น 6 เท่า
150	โอกาสที่จะเกิดอุบัติเหตุเป็น 40 เท่า
มากกว่า	ไม่สามารถวัดได้ เนื่องจากควบคุมการทดลองไม่ได้

ความสัมพันธ์ในเรื่องของแอลกอฮอล์กับการขับขี่

ที่มา : กองบังคับการตำรวจจราจร

อนึ่ง กฎหมายของประเทศไทยได้วางบทลงโทษแก่ผู้ขับขี่ยานพาหนะในขณะเมาสูราไว้ในพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43 (2) ห้ามมิให้ขับขี่รถในขณะเมาสูราหรือของเมาอย่างอื่น หากผู้ใดฝ่าฝืนจะถูกลงโทษตามมาตรา 160 ระวังโทษจำคุกไม่เกินสามเดือนหรือปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ อย่างไรก็ตามการบังคับใช้กฎหมายดังกล่าวก็ยังไม่มีการดำเนินการอย่างจริงจัง ต่อมากระทรวงมหาดไทยได้ออกกฎหมาย ฉบับที่ 16 พ.ศ. 2537 ออกตามวาระในพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 เพื่อกำหนดการทดสอบผู้ขับขี่ว่าเมาสูราหรือไม่อย่างไร การปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวก็ไม่ประสบความสำเร็จ เพราะยังขาดความพร้อมและความร่วมมือของเจ้าหน้าที่และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง จนกระทั่งปี พ.ศ. 2539-2541 ได้มีการประกาศสัมพันธถึงพระราชบัญญัติดังกล่าว และได้ดำเนินการจับกุมอย่างประปราย จนกระทั่งในปี พ.ศ.

2542 กองบังคับการตำรวจจราจร ได้ร่วมกับสถาบันการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร การทางพิเศษแห่งประเทศไทย สื่อสารมวลชน และภาคเอกชน ในการดำเนินการตรวจวัดแอลกอฮอล์ ในผู้ขับขี่รถ ภายใต้ชื่อโครงการ “เมาไม่ขับ” โดยช่วงแรกเป็นการตรวจวัดเพื่อประชาสัมพันธ์ให้ ประชาชนได้รับรู้รับทราบถึงโครงการและกฎหมายข้อบังคับใช้ และตั้งแต่วันที่ 16 กรกฎาคม พ.ศ. 2542 ได้ปฏิบัติการจับกุมผู้ที่กระทำผิด คือดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะขับเป็นต้นมา อย่างจริงจัง เพื่อให้ประชาชนผู้ใช้รถใช้ถนน ได้ตระหนักถึงอันตรายที่เกิดจากการขับรถในขณะเมาสุรา (พล.ต.ต. อุดลย์ แสงสิงแก้ว, 2546)

โครงการ เมาไม่ขับ กองบังคับการตำรวจจราจร ได้ดำเนินโครงการเพื่อป้องกัน และลด อุบัติเหตุจราจรทางบก โดยตรวจวัดแอลกอฮอล์ผู้ขับขี่ยานพาหนะภายใต้ โครงการ “เมาไม่ขับ” โดย ได้ดำเนินการอย่างต่อเนื่องตลอดมา เริ่มโครงการวันที่ 16 กรกฎาคม พ.ศ. 2542 ในช่วง 1-2 ปีที่ผ่านมา นั้น มีอัตราการเกิดอุบัติเหตุ ที่เกิดขึ้นจากรถยนต์ราวร้อยละ 9.3 และเกิดความสูญเสีย ทางด้านเศรษฐกิจ ถึง 1.06 แสนล้านบาทเลยทีเดียว จากสถิติปี 2542 คนไทยต้องเสียเวลา ไปกับอุบัติเหตุยานยนต์เฉลี่ย ชั่วโมงละ 2 คน หรือคิดเป็น 50 คน ต่อวัน ถ้ายังไม่มีการดำเนินการแก้ไข ปี 2543 คนไทยจะเสียชีวิต เพราะอุบัติเหตุเพิ่มขึ้นไปอีก เฉลี่ยชั่วโมงละ 3 คน หรือประมาณวันละ 72 คน และสูญเสียด้านเศรษฐกิจ ปีละกว่า 3 แสนล้านบาท

มาตรการควบคุมและตรวจจับ การตรวจระดับแอลกอฮอล์ในเลือด ในปัจจุบันมีวิธีตรวจหา ระดับแอลกอฮอล์ในเลือดได้ 3 วิธีหลัก ๆ คือ 1. ทางลมหายใจ โดยการเป่าจากปากเข้าไปในเครื่องตรวจ ตัวเลขที่ขึ้นอยู่บนเครื่องจะบอกระดับ แอลกอฮอล์ในเลือดเป็นมิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ 2. ทางเลือดโดยตรง 3. ทางปัสสาวะ หากมีการตรวจพบการเมาแล้วขับจะดำเนินการจับกุมและส่งฟ้องภายใน 2 ชม. โดยผู้ขับรถ ที่มี ระดับแอลกอฮอล์ในเลือดเกิน 50 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์หลังจากตรวจผลจะส่งตัวไปยัง สน. ทางด่วน 2 (อโศก)หรือ สน.วิภาวดี จากนั้นพนักงานสอบสวนจะส่งฟ้องศาลทุกรายซึ่งจะมีโทษจำคุก 3 เดือน ปรับตั้งแต่ 2,000 -10,000 บาท อย่างไรก็ตาม ก่อนส่งฟ้องศาลผู้ที่มีความผิดจะต้อง ถูกคุมขังซึ่งตามกฎหมายสามารถนำเงินหรือหลักทรัพย์ 20,000 บาท มาประกันตัวได้ และพนักงานสอบสวน จะส่ง ฟ้องภายใน 72 ชั่วโมง หากยังสอบสวนไม่เสร็จผลัดฟ้องได้ 5 ครั้งๆ ละ 6 วัน การเรียกตรวจจะเน้น เคลื่อนจุดตรวจไปเรื่อยๆ ไม่ให้ผู้ขับขี่ทราบเพื่อป้องกันการเลี่ยงจุดตรวจ (พล.ต.ต.ภานุ เกิดลาภผล, 2542 ผบก.จร.)

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้นำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของ กองบังคับการตำรวจจราจรมาศึกษาเพราะเห็นว่ากรุงเทพมหานคร เป็นเมืองที่มีประชากรมากที่สุดใน ประเทศไทย และเป็นศูนย์กลางการปกครอง การศึกษา การเงินการธนาคาร การพาณิชย์ การสื่อสาร และ โดยเฉพาะการคมนาคมขนส่ง (วิกิพีเดีย, 2555, ออนไลน์) การที่มีประชากรที่หนาแน่น และมี ปริมาณการนำเข้ารถยนต์จากต่างประเทศทุก ๆ ปี จึงทำให้ถนนสายหลักในเขตกรุงเทพมหานคร เป็น

ถนนที่มีการจราจรที่หนาแน่น และมีปริมาณของยานพาหนะมาก อีกทั้งยังอยู่กลางใจเมือง และมุ่งไปสู่ ถนนสายต่าง ๆ ที่จะเดินทางไปสู่ต่างจังหวัด (คนกรุงร่วมใจ รักรัษวิทย์จราจร, 2555, ออนไลน์) แต่หากมีการเกิดอุบัติเหตุจราจรอันสืบเนื่องมาจากการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้วขับ ก็จะทำให้เกิดปัญหาต่างๆ ตามมามากมาย เช่นการเสียชีวิตและทรัพย์สิน การจราจรติดขัด เสียเวลา และเสี่ยงงบประมาณของประเทศในการดูแลซ่อมแซม บำรุง ถนน เสาไฟฟ้า ท่อประปาต่างๆที่ชำรุดจากการเกิดอุบัติเหตุเป็นต้น ดังนั้นเพื่อเป็นการสนองนโยบายการดำเนินการของรัฐในการบริหารประเทศหน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบจึงได้นำนโยบายเรื่องการป้องกันและลดอุบัติเหตุมาปฏิบัติ ในส่วนของสำนักงานตำรวจแห่งชาติซึ่งมีหน้าที่ควบคุมดูแลและอำนวยความสะดวกด้านการจราจรได้รับนโยบายของรัฐและได้มีส่วนร่วมในการประชุมจัดทำแผนป้องกันและลดอุบัติเหตุ และมอบนโยบายและแนวทางในการดำเนินการให้กับเจ้าหน้าที่ของกองบังคับการตำรวจจราจรจะต้องดูแล เอาใจใส่ ต่อปัญหาการเมาแล้วขับของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับของปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายและการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร
2. เพื่อศึกษาอิทธิพลของปัจจัยการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร
3. เพื่อศึกษาถึงปัญหาและอุปสรรคในการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร

สมมติฐานของการวิจัย

ปัจจัยด้านความชัดเจนในเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย การกำหนดภารกิจและการมอบหมายงาน มาตรการกำกับตรวจสอบประเมินผลและกระตุ้นเสริมแรง สมรรถนะองค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติ และการสนับสนุนจากส่วนกลางและท้องถิ่น มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร

ขอบเขตการศึกษาวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเฉพาะเรื่องการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจรที่มีการดำเนินงานในปี พ.ศ.2553 จนถึงปี พ.ศ.2557 ซึ่งมีขอบเขตในการศึกษาดังต่อไปนี้

ขอบเขตของพื้นที่ศึกษาทำการศึกษเฉพาะพื้นที่ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่อยู่ในเขตพื้นที่
รับผิดชอบของกองบังคับการตำรวจจราจร

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ เจ้าหน้าที่ตำรวจที่ปฏิบัติหน้าที่ในเขตกรุงเทพมหานคร
ที่อยู่ในความรับผิดชอบของกองบังคับการตำรวจจราจรจำนวน 10,913 คน (ฝ่ายอำนวยการกองบังคับการ
ตำรวจจราจร, 1 มีนาคม 2558)

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ เจ้าหน้าที่ตำรวจของกองบังคับการตำรวจจราจร
คำนวณกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของทาโร ยามานะ Taro Yamane (1973 อ้างถึงใน สุพัตรา จุณณะปิยะ,
2546) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 386 คน แล้วจึงสุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่าง
แบบแบ่งกลุ่ม (cluster random sampling) แล้วจึงสุ่มแบบง่าย (simple random sampling) อีกครั้งหนึ่ง

ตัวแปรการวิจัย

1. ตัวแปรอิสระ (independent variables) ได้แก่ ความชัดเจนในเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของ
นโยบาย การกำหนดภารกิจและการมอบหมายงาน มาตรการกำกับตรวจสอบประเมินผลและกระตุ้น
เสริมแรง

2. ตัวแปรแทรก (intervening variables) ได้แก่ สมรรถนะองค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติ และ
การสนับสนุนจากส่วนกลางและท้องถิ่น

3. ตัวแปรตาม (dependent variable) ได้แก่ การนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน
โครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ทำให้ทราบระดับของการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับไป
ปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร เพื่อนำไปใช้เป็นข้อมูลประกอบในการพิจารณาแก้ไขปรับปรุง
โครงการต่อไป

2. ทำให้ทราบถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน
โครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินงาน ปรับปรุง
และพัฒนาหน่วยงานอันจะนำไปสู่ความสัมฤทธิ์ผลตามความมุ่งหมายของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

3. ทำให้ทราบปัญหาและอุปสรรคการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการ
เมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร และเป็นแนวทางสำหรับนำไปปรับใช้กับการปฏิบัติงาน
ของข้าราชการตำรวจจราจรในกรุงเทพมหานคร

นิยามศัพท์เฉพาะ

การนำนโยบายการป้องกันอุบัติเหตุทางการจราจรไปปฏิบัติ หมายถึง การที่องค์กรที่มีหน้าที่ป้องกันและแก้ไขอุบัติเหตุจราจร ได้ใช้ทรัพยากรทางด้านการบริหารอันได้แก่ บุคลากร โครงสร้างองค์กร งบประมาณ สถานที่ และเครื่องมืออุปกรณ์ เพื่อจัดการป้องกันอุบัติเหตุจราจร ทำให้สามารถลดสถิติการเกิดอุบัติเหตุจราจร รวมไปถึงความรุนแรงและความเสียหายจากอุบัติเหตุจราจรตามนโยบายที่วางไว้

โครงการเมาไม่ขับ หมายถึง โครงการรณรงค์ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อลดจำนวน และ เพื่อป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถยนต์ในขณะเมาสุรา โดยให้ประชาชนเกิดความตระหนัก และ เกิดจิตสำนึกว่าไม่ควรขับรถในขณะเมาสุรา

เจ้าหน้าที่ตำรวจจราจร หมายถึง นายตำรวจระดับรองสารวัตร และตำรวจชั้นประทวนที่ทำหน้าที่เป็นเจ้าหน้าที่จราจร เจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีหน้าที่สืบสวนสอบสวนผู้กระทำความผิดคดีตามกฎหมายอาญา รวมทั้งความผิดอาญาอันเนื่องมาจากการกระทำผิดกฎหมายว่าด้วยการจราจร และความผิดกฎหมายอื่นที่เกี่ยวกับจราจรตลอดจนหน้าที่ทางการจราจรอื่นๆ ในเขตปกครองท้องที่

ด่านตรวจ หมายถึง สถานที่ทำการที่เจ้าพนักงานตำรวจออกปฏิบัติหน้าที่ในการตรวจค้นเพื่อจับกุมผู้กระทำความผิดในเขตทางเดินรถ หรือทางหลวง โดยระบุสถานที่ไว้ชัดเจนเป็นการถาวร การตั้งด่านตรวจจะต้องได้รับการอนุมัติจาก กรม. หรือผู้มีอำนาจตามกฎหมายว่าด้วยทางหลวง หรือ กอ.รมน. แล้วแต่กรณี

จุดตรวจ หมายถึง สถานที่ที่เจ้าพนักงานตำรวจออกปฏิบัติหน้าที่ที่ตรวจค้น เพื่อจับกุมผู้กระทำความผิดในเขตทางเดินรถหรือทางหลวงในกรณีปกติเป็นการชั่วคราวโดยมีกำหนดระยะเวลาเท่าที่มีความจำเป็นอย่างยิ่ง ในการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว แต่ต้องไม่เกิน 24 ชั่วโมงและเมื่อเสร็จภารกิจแล้วจะต้องเลิกจุดตรวจดังกล่าวทันที

จุดสกัด หมายถึง สถานที่ที่เจ้าพนักงานตำรวจออกปฏิบัติหน้าที่ที่ตรวจค้น เพื่อจับกุมผู้กระทำความผิดในเขตทางเดินรถ หรือทางหลวงในกรณีที่มีเหตุการณ์ฉุกเฉินหรือจำเป็นเร่งด่วนเกิดขึ้นเป็นการชั่วคราวและจะต้องยุบเลิกเมื่อเสร็จภารกิจดังกล่าว

ผู้ขับขี่ หมายถึง ผู้ขับขี่รถยนต์ทุกชนิด ผู้ขับรถ ผู้ประจำเครื่องอุปกรณ์การขนส่งตามกฎหมายว่าด้วยการขนส่ง ผู้ลากเงินยานพาหนะ

เจ้าพนักงานจราจร หมายถึง ข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตรซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ เป็นเจ้าพนักงานจราจร

รถ หมายถึง ยานพาหนะทางบกทุกชนิด เว้นแต่รถไฟ และรถราง

รถจักรยานยนต์ หมายถึง รถจักรยานที่มีเครื่องยนต์ รถที่เดินด้วยกำลังเครื่องยนต์กำลังไฟฟ้าหรือพลังงานอื่น และมีล้อไม่เกิน 2 ล้อ ถ้ามีพ่วงข้างมีล้อเพิ่มอีกไม่เกิน 1 ล้อ.

รถยนต์ หมายถึง รถที่มีล้อตั้งแต่สามล้อและเดินด้วยกำลัง เครื่องยนต์ กำลังไฟฟ้าหรือพลังงานอื่น ยกเว้นรถที่เดินบนราง

พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 หมายถึงกฎหมายฉบับนี้เป็นเรื่องมาตรการเพื่อความปลอดภัยของการจราจรทางบก คือการใช้ทางของผู้ขับขี่ และคนเดินเท้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งการควบคุมการใช้ทางของผู้ขับขี่รถยนต์ ซึ่งอาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ตนเองและผู้อื่นได้ง่าย จึงต้องมีข้อบังคับต่าง ๆ ให้ผู้ขับขี่ปฏิบัติ รวมทั้งการห้ามผู้ขับขี่เสพวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทกลุ่มแอมเฟตามีน หรือวัตถุออกฤทธิ์อย่างอื่น ตามที่อธิบดีกำหนด โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา โดยให้เจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน หรือตำรวจซึ่งปฏิบัติหน้าที่ควบคุมจราจร เป็นผู้ที่มีอำนาจตรวจสอบผู้ขับขี่ว่ามีการ ฝ่าฝืนหรือไม่ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง (มาตรา 43 ทวิ, 157 ทวิ)

ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ หมายถึง การดำเนินการของบุคคล กลุ่มบุคคลหรือองค์การทั้งภาครัฐและเอกชน โดยมุ่งที่จะให้วัตถุประสงค์และเป้าหมายตามอาณัติของนโยบายบรรลุผลสำเร็จโดยตรง ทั้งนี้ลักษณะการดำเนินการดังกล่าวจะต้องสังเกตและตรวจสอบได้จากปรากฏการณ์ที่เป็นจริง ประกอบด้วย

ความชัดเจนในเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย หมายถึงการสื่อสารเกี่ยวกับข้อความนโยบาย ผู้นำนโยบายไปปฏิบัติและผู้เกี่ยวข้องตลอดจนหน่วยงานที่รับผิดชอบในการนำนโยบายไปปฏิบัติมีความเข้าใจเกี่ยวกับเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบายตามเจตนาของนโยบาย

การกำหนดภารกิจและการมอบหมายงาน หมายถึงความชัดเจนของการกำหนดขั้นตอนหรือวิธีการนำนโยบายไปปฏิบัติ ความเหมาะสมในการแบ่งหน้าที่รับผิดชอบ ความเพียงพอของการจัดสรรอำนาจ ความยืดหยุ่นหรือความคล่องตัวของและความสอดคล้องของแนวทางปฏิบัติ รวมถึงความเพียงพอของงบประมาณ

มาตรการกำกับตรวจสอบประเมินผลและกระตุ้นเสริมแรง หมายถึงการมีมาตรการควบคุม ดูแล และประเมินผลการปฏิบัติงาน การมีมาตรการการกระตุ้นเสริมแรงและให้กำลังใจผู้ปฏิบัติงาน การปรับเปลี่ยนแนวทางปฏิบัติเพื่อสนองเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย และการให้คำแนะนำปรึกษาและการควบคุมการดำเนินกิจกรรม

สมรรถนะองค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติ หมายถึงการมีรูปแบบโครงสร้างองค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติที่เหมาะสม มีความเป็นเอกภาพในการจัดโครงสร้าง ความเพียงพอของทรัพยากร ความคล่องตัว ความสามารถของผู้นำ สักยภาพและความผูกพันของทีมงานต่อกิจกรรม การได้รับประโยชน์ของหน่วยงานจากแผนงาน

การสนับสนุนจากส่วนกลางและท้องถิ่น หมายถึง การได้รับการสนับสนุนทางด้านการเมืองจากผู้มีอำนาจ กลุ่มพลังและองค์การที่ใช้อำนาจหรือใช้ทรัพยากรผลักดันกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ และการได้รับการสนับสนุนทางด้านวิชาการ ความเชี่ยวชาญ และเทคโนโลยี รวมถึง

การได้รับการสนับสนุนจากประชาชนในพื้นที่เป้าหมาย ด้านการใช้ทักษะ เทคนิคและความสามารถเชิง การจัดการขององค์กรและบุคคลในท้องถิ่น

ความสำเร็จของการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุ โครงการ เมาไม่ขับ หมายถึง ตัวชี้วัดความสำเร็จที่เกิดจากการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุ โครงการ เมาไม่ขับ ไปปฏิบัติ ได้แก่ จำนวนผู้กระทำผิด จำนวนผู้ปฏิบัติตามกฎหมายจราจร และสถิติการจับกุมผู้กระทำผิดของกองบังคับ การตำรวจจราจร ประกอบด้วยตัวชี้วัด

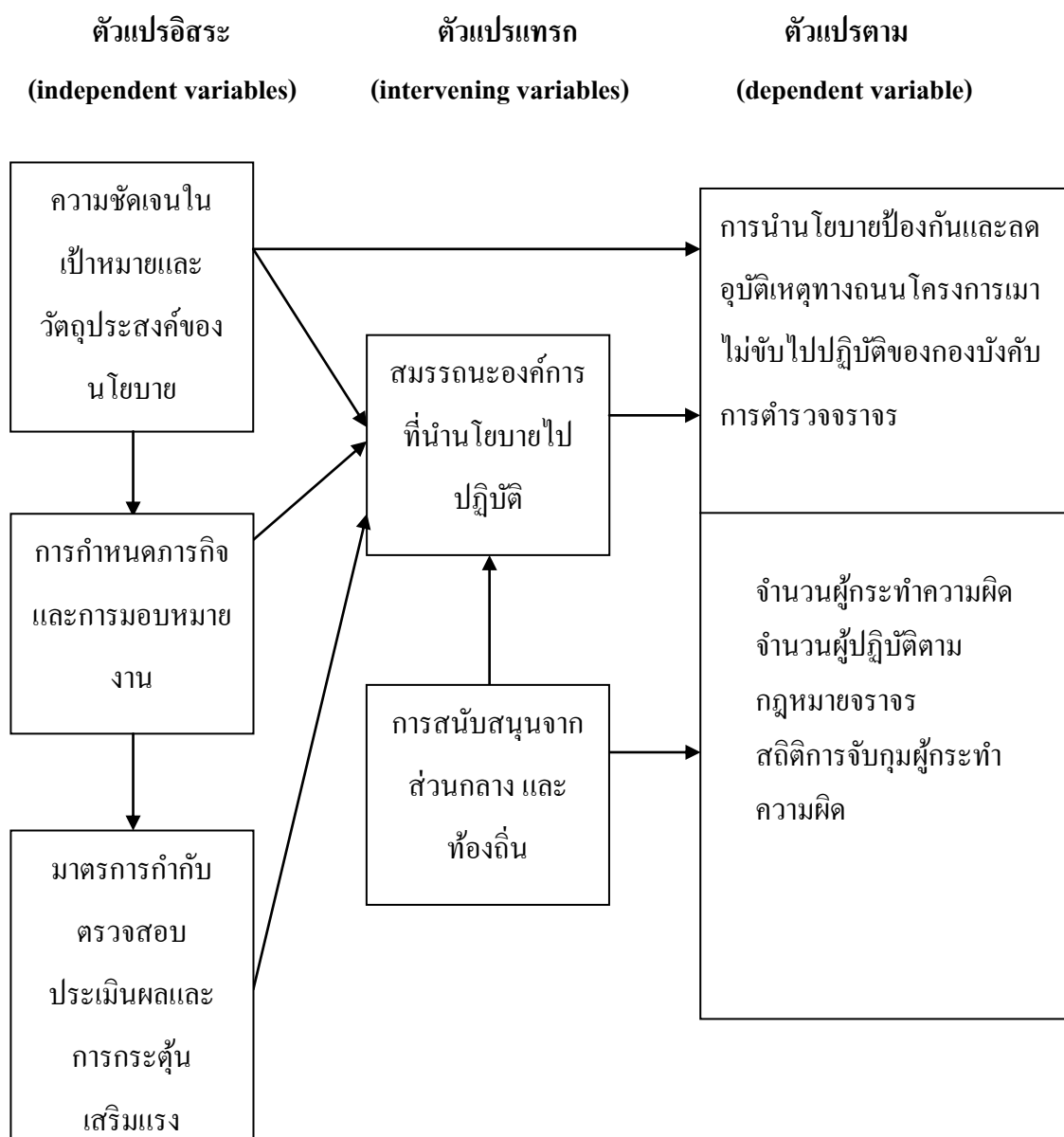
จำนวนผู้กระทำผิด หมายถึง ยอดรวมที่นับไว้เป็นส่วน (ที่มาพจนานุกรมฉบับ ราชบัณฑิตยสถาน) ในที่นี้กล่าวถึงผู้กระทำผิดตามพระราชบัญญัติ จราจรทางบก พ.ศ.2552 ซึ่งอาจ จำแนกตามความผิดที่เกิด เช่น ขับขี่ประมาท, แอลกอฮอล์, การไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร เป็นต้น

ผู้ปฏิบัติตามกฎหมายจราจรทางบก หมายถึง ผู้ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับว่าด้วยกฎหมาย จราจรทางบก พ.ศ. 2552 ในที่นี้มีความสัมพันธ์กันในลักษณะที่ไม่เฉพาะแต่ผู้ขับขี่รถยนต์พาหนะที่ใช้ เครื่องยนต์เป็นพลังงานกลในการขับเคลื่อนแต่รวมถึงพาหนะต่างๆ เช่น ช้าง ม้า วัว ควาย จักรยาน คน เดินเท้า เป็นต้น

สถิติการจับกุม หมายถึง หลักฐานที่รวบรวมเอาไว้เป็นตัวเลขสำหรับเปรียบเทียบหรือใช้ อ้างอิง

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากแนวคิด ทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้ศึกษาได้นำมากำหนดกรอบแนวคิดในการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับ ไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เรื่อง การนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติงานในพื้นที่กรุงเทพมหานคร ในครั้งนี้ ได้ทบทวนวรรณกรรมในส่วนของแนวความคิด ทฤษฎี และ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบาย นำเสนอตามลำดับดังนี้

1. แนวคิดการนำนโยบายไปปฏิบัติ
  - 1.1 ความหมายของการนำนโยบายไปปฏิบัติ
  - 1.2 การนำนโยบายไปปฏิบัติ
  - 1.3 แนวคิด ทฤษฎี การนำนโยบายไปปฏิบัติ
  - 1.4 ตัวแบบการนำนโยบายไปปฏิบัติ
2. แนวคิดเกี่ยวกับนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน: โครงการเมาไม่ขับ
  - 2.1 แนวคิดทางยุทธศาสตร์
  - 2.2 มาตรการทางกฎหมาย
3. ข้อมูลทั่วไปของกองบังคับการตำรวจจราจร (บก.จร.)
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดในการนำนโยบายไปปฏิบัติ

การนำนโยบายปฏิบัติเป็นขั้นตอนหนึ่งของกระบวนการนโยบายสาธารณะและเป็นภารกิจหลักของระบบบริหาร ซึ่งนำเอาเจตนารมณ์ของฝ่ายการเมืองที่ได้กำหนดเป็นนโยบายนำไปปฏิบัติให้บรรลุผล และทางเลือกของนโยบายที่จะนำไปปฏิบัติอาจอยู่ในรูปของกฎหมาย คำสั่งคณะรัฐมนตรีหรือประกาศกระทรวง (Paul Sabatier and Daniel Mazmanian, 1983, p.143) ก็ได้ และแม้ว่าจะมีการกำหนดนโยบายที่ดีแต่การนำนโยบายไปปฏิบัติมักจะเป็นขั้นตอนที่ถูกละเลยและไม่ให้ความสำคัญมากนัก อย่างไรก็ตามนักวิชาการในประเทศที่พัฒนาแล้วก็ได้พยายามศึกษาและหาข้อสรุปที่ได้จากการศึกษาเฉพาะกรณีจำนวนหนึ่งมาอธิบายปรากฏการณ์ในการนำนโยบายไปปฏิบัติ (มัทวาท สุวรรณเรือง, 2536, น.13-24)

ความหมายของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

ชาร์ลส์ โอ โจนส์ (Charles O. Jones, 1970, p.139) ได้ให้ความหมายของการนำนโยบายไปปฏิบัติว่าเป็นกิจกรรมที่มุ่งให้แผนงานบรรลุผลซึ่งกิจกรรมดังกล่าวมีอยู่ 3 ประการคือ ประการแรก ได้แก่

การตีความ (interpretation) ซึ่งหมายถึงการแปลความหมายของแผนงานให้เป็นคำสั่งที่ปฏิบัติได้ ประการที่ 2 ก็คือองค์การ (Organization) หมายถึงการจัดตั้งองค์การและระเบียบวิธีการปฏิบัติเพื่อให้แผนบรรลุผล และประการสุดท้ายก็คือ เรื่องของการปฏิบัติ (Application)

เพรสแมน และวินดาฟสกี (Pressman and Wildavsky, 1973:xx-xxi) กล่าวว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติคือ ผลลัพธ์ออกมา การทำให้สำเร็จ ซึ่งเป็นความหมายที่ทั้งสองนำมาจากปทานุกรมของ Webster และ Roget

เออร์จ ซี เอ็ดเวิร์ด ที่ 3 และไอรา ชาร์แคนสกี (George C. Edwards III and Ira Sharkansky, 1975, p.293) กล่าวว่า การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติครอบคลุมถึงกิจกรรมดังต่อไปนี้คือ การทำสัญญาการหาข้อมูลข่าวสาร การมอบหมายบุคลากร การปฏิบัติหน้าที่ การจ้างบุคลากร และการจัดตั้งองค์การ

โดแนลด์ เอส แวน มิเตอร์ และคาร์ล อี. แวน ฮอร์น (Donald S. van Meter and Carol E. Van Horn, 1975, p.447) ให้คำจำกัดความของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ว่าครอบคลุมถึงการกระทำของบุคคลหรือ กลุ่ม ทั้งที่เป็นราชการหรือเอกชน เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ในนโยบาย

วอลเตอร์ วิลเลียม (Walter William, 1975 อ้างถึงใน อุทัย เหล่าวิเชียร, 2528, น.40) กล่าวว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติเป็นการคำนึงถึงความพร้อมขององค์การที่จะนำเอาคนและวัสดุมารวมเป็นหน่วย และจงใจให้คนนำเอาวัตถุประสงค์ขององค์การไปปฏิบัติ ในทฤษฎีของวิลเลียมก็คือ ผู้ปฏิบัติงานควรจะมีการวิเคราะห์ความหมาย ความชัดเจน ความเฉพาะเจาะจงและความสมเหตุสมผลของนโยบายอย่างถี่ถ้วน เพื่อมิให้เกิดปัญหาในการปฏิบัติ นอกจากนี้ยังควรพิจารณาความพร้อมในเรื่องบุคลากร องค์การ และการจัดการทั่วไปตลอดจนการกำหนดรูปแบบของการบริหาร ปัจจัยที่เอื้ออำนวย การจัดระบบข้อมูล ข้อมูลป้อนกลับ และการประเมินผล

จะเห็นได้ว่านักวิชาการแต่ละท่านได้ให้คำจำกัดความการนำนโยบายไปปฏิบัติในลักษณะที่แตกต่างกันแต่ก็มีส่วนที่คล้ายคลึงกันอยู่บ้างซึ่งก็คือ การนำนโยบายไปปฏิบัติจะเริ่มขึ้นหลังจากได้มีการกำหนดเป้าหมายไว้ในนโยบายแล้วและองค์การที่รับผิดชอบก็จะเอาเป้าหมายเหล่านี้มาบริหารให้บรรลุด้วยการพิจารณาถึงปัจจัยต่างๆและขั้นตอนของการบริหาร

จากการสำรวจนิยาม “การนำนโยบายไปปฏิบัติ” ของนักวิชาการต่างๆที่กล่าวมาอาจกำหนดนิยามในการศึกษาครั้งนี้ได้ว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติหมายถึงการดำเนินงานของบุคคล กลุ่มบุคคลหรือองค์การทั้งภาครัฐและภาคเอกชน โดยมุ่งที่จะให้เป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบายบรรลุผลสำเร็จโดยตรง ทั้งนี้ลักษณะการดำเนินงานดังกล่าวจะต้องสังเกตและตรวจสอบได้จริงจากปรากฏการณ์ที่เป็นจริง

การนำนโยบายไปปฏิบัติ (policy implementation)

การศึกษาคำนิยามของ “การนำนโยบายไปปฏิบัติ” อาจช่วยทำความเข้าใจสาระสำคัญและทำให้มองเห็นขอบข่ายของเรื่องที่ศึกษาชัดเจนขึ้น วอลเธอร์ วิลเลียม (William, 1971, อ้างถึงใน ศรีณัฐ ฐิตารีย์,

2550, น.44) กล่าวว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติ (policy implementation) เป็นเรื่องของการศึกษาว่า องค์การสามารถนำทรัพยากรบุคคลและทรัพยากรทางกายภาพมาประสานเข้าด้วยกันและจูงใจให้นำไปปฏิบัติเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ขององค์การได้หรือไม่ เพียงใด นักวิชาการที่มีชื่อเสียง เพรสแมน (Jeffrey L. Pressman) และวิลด์ฟสกี (Aaron Wildavsky) ที่ได้ทำการศึกษาปัญหาการนำนโยบายการ สร้างงานให้ชนกลุ่มน้อยไปปฏิบัติในปี 1973 เขาได้นิยามการนำนโยบายไปปฏิบัติว่า หมายถึง ระยะเวลาที่เกิดขึ้นของผลนโยบายที่คาดคะเนไว้และการนำนโยบายไปปฏิบัติอาจได้รับการมองว่าเป็น กระบวนการของการปฏิสัมพันธ์ระหว่างเป้าหมายที่กำหนดไว้กับปฏิบัติการทั้งหลายที่มุ่ง (geared) ไปสู่ การกระทำให้บรรลุการนำนโยบายไปปฏิบัติคือ ความสามารถที่จะจัดการและประสานสิ่งที่จะเกิดขึ้น ภายหลังจากในลักษณะที่เป็นลูกโซ่เชิงสาเหตุและผล ทั้งนี้ เพื่อให้ได้รับผลลัพธ์ที่พึงปรารถนา

ส่วน แวน มีเตอร์และ แวน ฮอร์น (Van Meter and Van Horn, 1975 อ้างถึงใน กิตติ บุญนาค, 2536, น.48) ให้ความหมาย การนำนโยบายไปปฏิบัติหมายความว่าความรวมถึงการดำเนินการ โดยบุคคลหรือ กลุ่มบุคคล ในภาครัฐหรือภาคเอกชนซึ่งการดำเนินการดังกล่าว มุ่งที่จะก่อให้เกิดความสำเร็จโดยตรง ตามวัตถุประสงค์ จากการตัดสินใจดำเนินนโยบายที่ได้กระทำก่อนหน้านั้นแล้ว แต่แนวความคิดของ บาร์แดช (Bardach, 1980, อ้างถึงในกล้า ทองขาว, 2534, น.16) มองการนำนโยบายไปปฏิบัติเป็น กระบวนการทางการเมืองและเห็นว่า กระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติเป็นเกมส์การต่อสู้ โดยนิยามว่า กระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ คือ กระบวนการของกลยุทธ์เกี่ยวกับการปฏิสัมพันธ์ระหว่างกลุ่ม ผลประโยชน์ต่างๆในอันที่จะให้ได้มาซึ่งการบรรลุเป้าหมายของพวกตน ซึ่งเป้าหมายเหล่านั้นอาจไป กันได้ (compatible) หรือไปกันไม่ได้กับเป้าหมายตามอณัติ (mandate) ของนโยบาย ส่วนแมสมาเนียน และซาบาเตียร์ (Mazmanian and Sabatier, 1989, อ้างถึงในทองใบ สุดชาติ, 2536, น.43) ให้ความหมาย ของการนำนโยบายไปปฏิบัติว่าหมายถึงการนำการตัดสินใจนโยบายที่ได้กระทำไว้ไปปฏิบัติให้ประสบความสำเร็จโดยปกติเป็นการร่วมกันทำงานภายใต้กฎหมายที่ผ่านความเห็นชอบของฝ่ายนิติบัญญัติหรือ คำสั่งของฝ่ายบริหารหรือคำพิพากษาของศาลสูงแต่ก็มีนักวิชาการ 2 ท่านคือแบร์เรตต์ และฟัดจ์ (Barrett and Fudge, 1981, อ้างถึงในกล้า ทองขาว, 2534, น.17) จะนิยามแตกต่างจากนักวิชาการที่กล่าวมาแล้ว เพราะเห็นว่านิยามการนำนโยบายไปปฏิบัติจะมองเฉพาะเรื่องการผลิตกันให้นโยบายเกิดผลเพียงด้าน เดียวคงไม่ได้แต่คำว่ากรนำนโยบายไปปฏิบัติ จะหมายความรวมถึง การสังเกตปรากฏการณ์เป็นจริงที่เกิดขึ้น หรือถูกกระทำให้เกิดขึ้นและเป็นการแสวงหาคำอธิบายต่อไปอีกว่าปรากฏการณ์หรือการกระทำ นั้นเกิดขึ้นได้อย่างไร มีอะไรเกิดขึ้นบ้าง ศูนย์กลางความสนใจการนำนโยบายไปปฏิบัติลักษณะนี้จะอยู่ที่ว่า อะไรคือสิ่งที่ถูกกระทำ (what is done) จุดสนใจของการมองจึงอยู่ที่การกระทำของกลุ่มของบุคคลและ ของผู้มีหน้าที่กำหนดพฤติกรรมกรกระทำนั้น นอกจากนั้นยังสนใจที่จะตรวจสอบระดับของการ กระทำว่ามีความสัมพันธ์กับตัวนโยบายอย่างไร มากกว่าการตรวจสอบลักษณะเพียงการคาดคะเน มุมมองการนำนโยบายไปปฏิบัติในแง่นี้ ได้รับการพิจารณาว่าเป็นลำดับขั้นของการตอบสนอง

(series of responses) ต่ออุดมการณ์ของข้อผูกพัน ต่อการกดดันจากสภาพแวดล้อม หรือต่อแรงกดดันจากหน่วยงานหรือกลุ่มต่างๆ ที่พยายามจะเข้ามามีอิทธิพล หรือเข้ามาควบคุมการกระทำนั้น

นักวิชาการที่สำคัญอีกท่านหนึ่ง คือ เควด (Quade, 1982 อ้างถึงใน กล้า ทองขาว, 2534, น.17) มองการนำนโยบายไปปฏิบัติในลักษณะของกระบวนการเปลี่ยนแปลง โดยนิยามว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติคือ การเปลี่ยนแปลงโดยตรงที่เกิดขึ้นตามอานัตติของนโยบาย เป็นกระบวนการจัดการกับแผนของการนำเพื่อให้เกียรติต่อข้อกำหนด (to honor the prescriptions) ที่เกิดขึ้นจากการที่ได้ตัดสินใจไปแล้ว ดังนั้น การนำนโยบายไปปฏิบัติจึงเริ่มขึ้นมาภายหลังที่ตัดสินใจยอมรับวิธีการปฏิบัติเฉพาะเรื่องนั้นๆ ไป

จากการสำรวจการนิยาม “การนำนโยบายไปปฏิบัติ” ของนักวิชาการต่างๆ ที่กล่าวมา สามารถกำหนดคำนิยามในการศึกษาครั้งนี้ได้ว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติ หมายถึง การดำเนินการของบุคคล กลุ่มบุคคลหรือองค์การทั้งภาครัฐและเอกชน โดยมุ่งที่จะให้วัตถุประสงค์และเป้าหมายตามอานัตติของนโยบายบรรลุผลสำเร็จโดยตรง ทั้งนี้ลักษณะการดำเนินการดังกล่าวจะต้องสังเกตและตรวจสอบได้จากปรากฏการณ์ที่เป็นจริง

วเรช จันทรศร (2541, น.35-48) กล่าวถึงขั้นตอนการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ ดังนี้

1. ขั้นตอนของการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติในระดับมหภาค แบ่งย่อยออกเป็น 2 ขั้นตอนหลัก ขั้นตอนแรกได้แก่ ขั้นตอนการแปลงนโยบายออกเป็นแนวทางปฏิบัติหรือออกมาในรูปแบบของแผนงานหรือโครงการแล้วแต่กรณี ขั้นตอนที่สองเป็นขั้นตอนในการทำให้หน่วยงานในระดับท้องถิ่นยอมรับแนวทาง แผนงาน โครงการ หรือผลของการแปลงนโยบายนั้นไปปฏิบัติต่อไป

2. ขั้นตอนของการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติในระดับจุลภาค แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอนหลัก ได้แก่ ขั้นระดมพลังเป็นขั้นตอนที่หน่วยงานท้องถิ่นจะต้องดำเนินการในสองกิจกรรมคือ การพิจารณารับนโยบายและการแสวงหาความสนับสนุนในนโยบายท้องถิ่น ขั้นตอนที่สองเป็นขั้นการปฏิบัติซึ่งครอบคลุมถึงกระบวนการในการปรับเปลี่ยนโครงการที่ได้มีการยอมรับแล้วออกมาในรูปแบบของการปฏิบัติจริง ขั้นตอนที่สาม เป็นขั้นการสร้างความเป็นปึกแผ่นหรือความต่อเนื่อง ครอบคลุมถึงการแสวงหาวิธีการที่จะทำให้ให้นโยบายนั้นถูกปรับเปลี่ยนและได้รับการยอมรับเข้าเป็นหน้าที่ประจำของผู้ปฏิบัติ กล่าวอีกนัยหนึ่ง ขั้นตอนนี้เป็นการหาทางทำให้ให้นโยบายนั้นได้รับการปฏิบัติอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ

ปัญหาในการนำนโยบายไปปฏิบัติ

1. ปัญหาด้านสมรรถนะเป็นปัญหาหลักด้านหนึ่งของการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติปัญหาในลักษณะดังกล่าวจะมีมากน้อยเพียงไร ขึ้นอยู่กับปัจจัยทางด้านบุคลากร ปัจจัยเงินทุน ปัจจัยด้านวัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือเครื่องใช้ ตลอดจนปัจจัยทางด้านวิชาการ หรือ เทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องกับนโยบายนั้น

2. ความสำเร็จของการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ โดยส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับความสามารถในการควบคุม ซึ่งหมายถึงความสามารถในความก้าวหน้า หรือผลการปฏิบัติของนโยบาย แผนงาน หรือโครงการ ปัญหาในด้านการควบคุม จะมีมากน้อยเพียงไรขึ้นอยู่กับ

2.1 ความสามารถของหน่วยงานที่รับผิดชอบในการแปลงนโยบาย

2.2 ความชัดเจนของกิจกรรม แผนงาน และโครงการที่ถูกแปลงมาจากนโยบาย

2.3 ความสามารถในการกำหนดภารกิจ ตลอดจนมาตรฐานในการปฏิบัติงานให้สอดคล้องกับแนวทางปฏิบัติงานรวมหรือสอดคล้องกับแผนงานโครงการ

3. ปัญหาของการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติจะมีสูงขึ้นเป็นอย่างมาก ถ้าสมาชิกในองค์กรหรือหน่วยปฏิบัติไม่ให้ความร่วมมือหรือต่อต้านการเปลี่ยนแปลงที่เป็นผลมาจากนโยบายนั้น ๆ

4. ปัญหาในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ซึ่งเกิดจากเรื่องของอำนาจและความสัมพันธ์ระหว่างองค์กรที่รับผิดชอบการนำนโยบายไปปฏิบัติกับองค์กรอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง จะมีมากน้อยเพียงไรขึ้นอยู่กับเงื่อนไขหรือปัจจัยย่อยหลายประการ นับตั้งแต่

4.1 ลักษณะของการติดต่อและความสัมพันธ์ที่หน่วยปฏิบัติมีกับหน่วยงานที่ควบคุมนโยบายดังกล่าว

4.2 ระดับความจำเป็นที่หน่วยปฏิบัติจะต้องแสวงหาความร่วมมือ ฟังพา หรือทำความเข้าใจกับหน่วยงานหลักอื่น ๆ

4.3 ระดับของความเป็นไปได้ที่เจ้าหน้าที่ของแต่ละหน่วยสามารถทำงานร่วมกันได้

5. ปัญหาด้านความสนับสนุนและความผูกพันขององค์กรหรือบุคคลที่สำคัญเป็นปัญหาหลักอีกด้านหนึ่งของการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ ปัญหาดังกล่าวอาจลุกลามส่งผลถึงความล้มเหลวของนโยบายนั้น โดยตรงก็ได้ถ้าองค์กรหรือบุคคลสำคัญ ซึ่งได้แก่ กลุ่มอิทธิพล กลุ่มผลประโยชน์ นักการเมือง ข้าราชการระดับสูง

แนวคิด ทฤษฎี การนำนโยบายไปปฏิบัติ

1. ผลงานของนักวิชาการต่างประเทศ

แนวทางการศึกษาเพื่อแสวงหาความรู้ ความจริง ของการนำนโยบายไปปฏิบัติ คือความต้องการแสวงหาคำอธิบายปรากฏการณ์หรือสภาพความจริงที่เกิดขึ้นในกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ จากการสำรวจเอกสาร ดังนี้

การศึกษาปัญหาการนำนโยบายการสร้างงานให้ชนกลุ่มน้อยไปปฏิบัติในนคร โอคแลนด์ (Oakland) มลรัฐแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา ของเพรสแมนและวิลด์ฟัสกี ในปี 1973 เป็นผลงานชิ้นสำคัญในการกระตุ้นให้วงวิชาการทั่วไป เห็นความสำคัญของการศึกษาการนำนโยบายไปปฏิบัติ การศึกษาครั้งนี้พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จหรือล้มเหลวของการนำนโยบายการสร้างงานแก่ชนกลุ่มน้อยไปปฏิบัติคือ

1.1 จำนวนหน่วยงานที่เข้าร่วม การมีหน่วยงานเข้าร่วมในกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ จำนวนมากทำให้ยากลำบากในการประสานกิจกรรมให้ไปในทิศทางเดียวกัน แม้หน่วยงานต่างๆ จะเห็นพ้องต้องกันในด้านเป้าหมายนโยบาย แต่ก็จะมีความขัดแย้งกันในด้านวิธีการที่จะบรรลุเป้าหมาย เพราะแต่ละหน่วยงานต่างมีทัศนภาพ วัตถุประสงค์หลักและมีความรู้สึกถึงความเร่งด่วนของโครงการต่างกัน

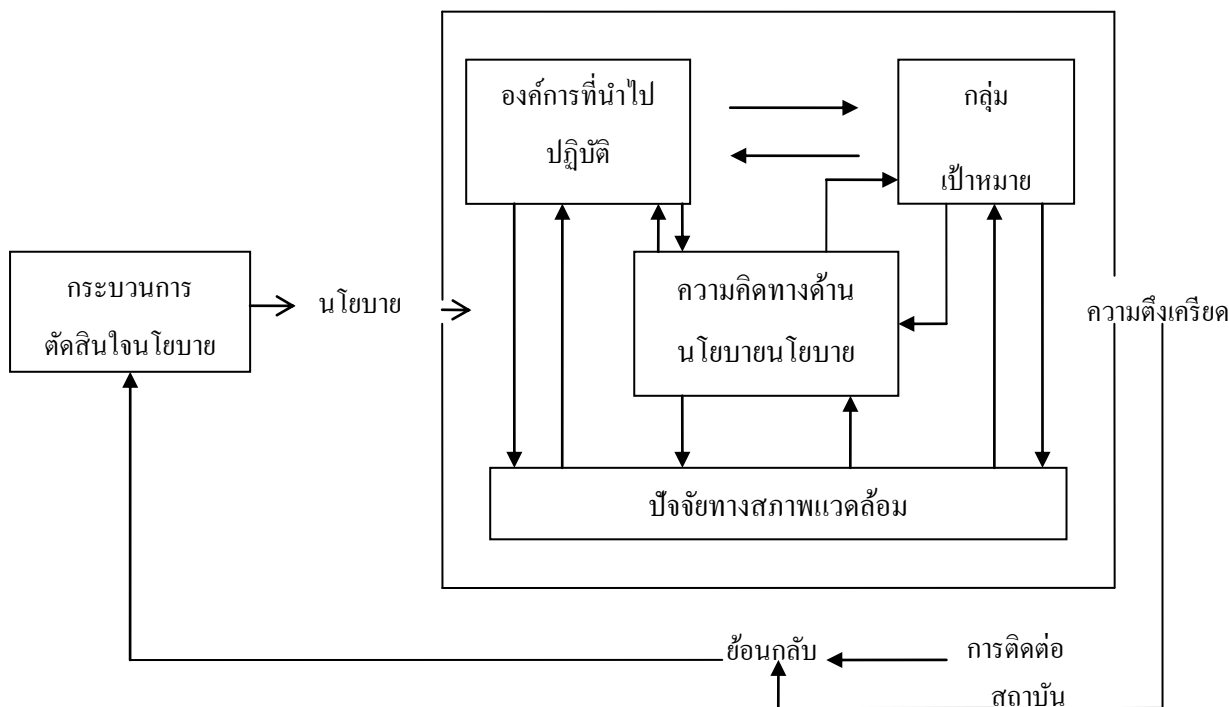
1.2 ความชัดเจนของโครงการ ซึ่งได้แก่ ความชัดเจนของเป้าหมาย (clarify goals) กลยุทธ์ (strategy) และแนวปฏิบัติ (guidelines) ต่างๆ หากปัจจัยด้านนี้มีความคลุมเครือจะกลายเป็นเงื่อนไขให้กลุ่มผลประโยชน์มีโอกาสกระทำการ ให้การดำเนินการตอบสนองวัตถุประสงค์ของพวกเขา

1.3 ผู้ปฏิบัติงานคนสำคัญ (key actors) ผู้ปฏิบัติงานคนสำคัญมีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงกับความสำเร็จของโครงการ เพราะบุคคลสำคัญเป็นผู้ที่เข้าใจภาพรวม และกิจกรรมของกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติชัดเจน และพยายามผลักดันและสนับสนุนโครงการทุกวิถีทาง จำนวนผู้ปฏิบัติงานคนสำคัญ คือ ปัจจัยส่งผลต่อความสำเร็จหรือล้มเหลวของโครงการ นอกจากปัจจัยหลักเหล่านี้แล้ว การศึกษาของเพรสแมน และวิลด์ฟสกี ยังพบปัจจัยย่อยอื่นๆ ที่ส่งผลต่อความสำเร็จ หรือความล้มเหลวของโครงการ เช่น ความชัดเจนของหน้าที่ที่รับผิดชอบ ผลกระทบต่อสภาพแวดล้อม ผลกระทบต่อการดำเนินงานของหน่วยงาน จำนวนประเด็นและจุดที่ต้องตัดสินใจ

แนวความคิดทางด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติมักจะเกิดจากนักทฤษฎีทางตะวันตกและนำไปใช้ในการศึกษาทั่วโลกซึ่งอาจจะไม่ถูกต้องเพราะปัจจัยในประเทศต่างๆ แตกต่างกันมาก โดยเฉพาะประเทศในโลกที่สามกับประเทศตะวันตกเรื่องนี้ โทมัสสมิท (Thomas B. Smith, 1973, อ้างถึงในทองใบ สุธชารี, 2536, น.48) ได้เสนอตัวแบบกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติของประเทศในโลกที่สาม (third world) โดยชี้ให้เห็นว่าการที่นักวิชาการตะวันตกได้ตั้งฐานคติในการศึกษานโยบายว่าเมื่อมีการกำหนดนโยบายแล้วจะต้องมีการนำไปปฏิบัติ น่าจะเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องในกรณีของโลกที่สาม ทั้งนี้เพราะว่ารัฐบาลจะกำหนดนโยบายกว้างๆ และรวมประเด็นปัญหาต่างๆ ไว้ในนโยบาย (sweeping policies) ในขณะที่เดียวกันระบบราชการขาดความสามารถในการนำนโยบายไปปฏิบัติและกลุ่มผลประโยชน์พรรคฝ่ายค้าน บังคับบุคคลและกลุ่มอิทธิพลต่างๆ จะใช้ความพยายามเข้าไปมีอิทธิพลในขั้นของการนำนโยบายไปปฏิบัติมากกว่าการสร้างอิทธิพลในขั้นกำหนดนโยบาย

โทมัส สมิท (Smith, Thomas B. 1973, อ้างถึงในทองใบ สุธชารี, 2536, น.48) ได้ประยุกต์แนวความคิดเชิงระบบ สำหรับใช้ในการศึกษาการนำนโยบายไปปฏิบัติของประเทศในโลกที่สามโดยเรียกชื่อตัวแบบนี้ว่า “A Model Of the Policy Implementation Process” โดยเขามองว่านโยบายสาธารณะเป็นพลังที่ทำให้เกิดความตึงเครียด (tension) ในสังคม และขั้นตอนของการนำนโยบายไปปฏิบัติประกอบด้วยตัวแปร (components) ที่สำคัญ 4 ตัวแปรคือ (1) นโยบายที่เป็นอุดมคติ (idealized policy) (2) องค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติ (implementation organization) (3) กลุ่มเป้าหมาย (target

group) และ (4) ปัจจัยทางสภาพแวดล้อม (environmental factors) และปัจจัยดังกล่าวเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดพลังความตึงเครียดขึ้นในสังคม และเขียนเป็นตัวแทนของกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ ดังภาพที่ 3 ดังนี้

ภาพที่ 2 ตัวแบบกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ

A model of the policy implementation process)ของ Thomas. B Smith

ที่มา : Smith,Thomas B. (1973) “The policy iMplementation process.” policy sciences vol.4 no.2 June. อ้างถึงในทองใบ สุคชารี, 2536, น.48

จากภาพที่ 2 เมื่อผ่านกระบวนการกำหนดนโยบายแล้วจะได้นโยบายขึ้นมา แล้วนำไปสู่ขั้นตอนของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ซึ่งเป็นขั้นของการเกิดความตึงเครียดที่เป็นพลังผลักดันในสังคม ความตึงเครียดจะเกิดขึ้นจากตัวแปรหลักทั้ง 4 ตัวแปร และจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรหลัก ส่งผลให้เกิดรูปแบบของการเปลี่ยนแปลง (transaction patterns) ซึ่งอาจจะสอดคล้องหรือไม่สอดคล้องตามผลที่ผู้กำหนดนโยบายคาดหวัง ใ้ก็ได้รูปแบบของการเปลี่ยนแปลงจะนำไปสู่การเกิดสถาบัน (institutions) และตัวแปรทั้ง 2 ตัวนี้อาจจะทำให้เกิดความตึงเครียดขึ้นอีก ซึ่งจะส่งผลย้อนกลับ (feedback) ไปยังผู้กำหนดนโยบายและผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ และอาจจะเป็นการสนับสนุนหรือเป็นการปฏิเสธการนำนโยบายนั้นไปปฏิบัติ และอาจจะเป็นการสนับสนุน หรือเป็นการปฏิเสธการนำนโยบายนั้นไปปฏิบัติก็ได้

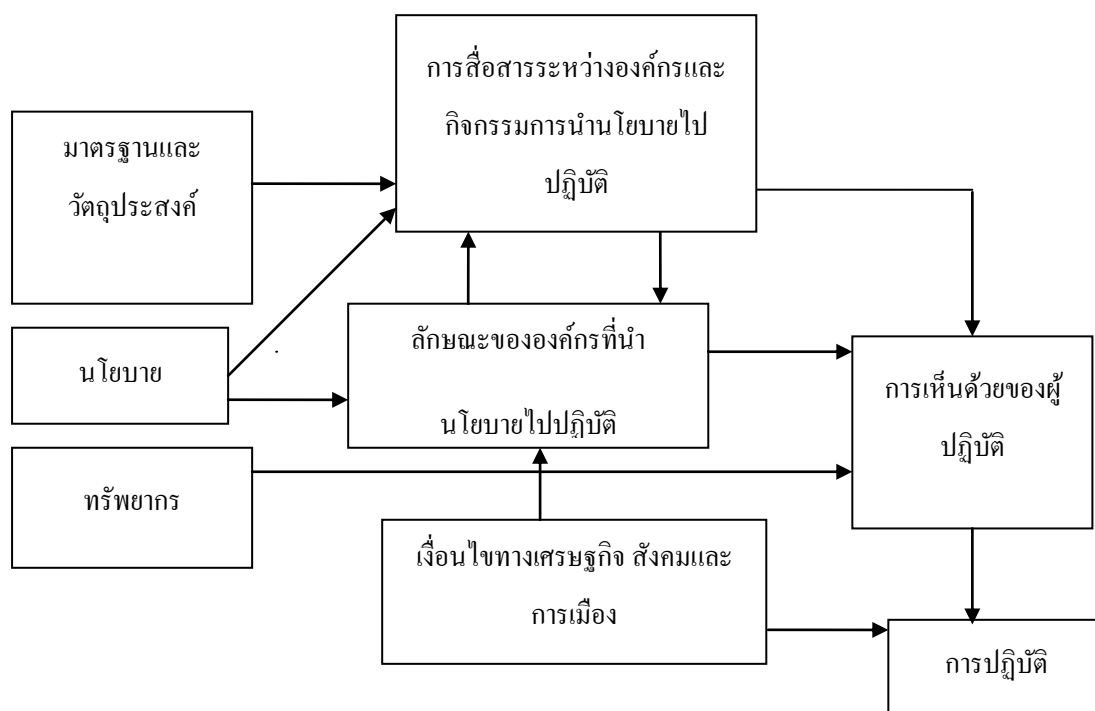
นักวิชาการที่สำคัญทางด้าน การนำนโยบายไปปฏิบัติ แวน มีเตอร์ และแวน ฮอร์น (Van Meter and Van Horn, 1975, อ้างถึงใน กล้า ทองขาว, 2534, น.22-23) ได้เสนอกรอบแนวคิด (conceptual Framework) เพื่อการศึกษากระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติซึ่งเป็นผลงานจากการปรับปรุงเอกสารที่นำเสนอต่อการประชุมประจำปีของสมาคมรัฐศาสตร์ สหรัฐอเมริกา คือ การนำเอากรอบทฤษฎีองค์การ ซึ่งได้แก่ การเปลี่ยนแปลงองค์การ (organization change) การควบคุมองค์การ (organization control) องค์การที่ซับซ้อน (complex organization) และการจัดองค์การเสียใหม่ (re-organization) นำเอาวรรณกรรมเกี่ยวกับผลกระทบจากการพิพากษาตัดสินคดี (the impact of judicial decision) และ การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรัฐ (studies of intergovernmental relations) มาใช้ในการออกแบบ ทฤษฎีการนำนโยบายไปปฏิบัติ (theory of policy implementation)

จากกรอบทฤษฎีดังกล่าว แวน มีเตอร์ และแวน ฮอร์น ได้พัฒนาตัวแบบการศึกษา กระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ (A model of the policy implementation process) ขึ้น โดยให้ความสนใจความสัมพันธ์ของปัจจัยที่ส่งผลต่อการปฏิบัติ (performance) คือ ปัจจัยด้านนโยบาย ได้แก่ มาตรฐานและวัตถุประสงค์นโยบาย และทรัพยากร ซึ่งปัจจัย 2 ประการ เป็นตัวแปรภายนอก (external variables) ในขณะที่ตัวแปรภายใน (internal variables) ที่ส่งผลต่อการปฏิบัติ

แวนมีเตอร์และแวน ฮอร์น (Van Meter and Van Horn, 1975 อ้างถึงใน ทองใบ สุดชาติ, 2536, น.50) ได้ตั้งชื่อตัวแบบว่า “A model of the policy implementation process” ซึ่งประกอบด้วย ตัวแปรหลัก 6 ตัวแปร คือ

1. มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย (standards and objectives)
2. ทรัพยากร (resources)
3. การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมการนำนโยบายไปปฏิบัติ (interorganization-
alcommunication and enforcement activities)
4. ลักษณะขององค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ (characteristics of the implementing agencies)
5. เงื่อนไขทางเศรษฐกิจสังคมและการเมือง (economic, social and political conditions)
6. การเห็นด้วยของผู้ปฏิบัติ (the disposition of implementors)

ตัวแปรดังกล่าวในฐานะตัวแปรอิสระ (independent variables) ตัวแบบของการนำนโยบายไปปฏิบัติพิจารณาได้ดังภาพที่ 4

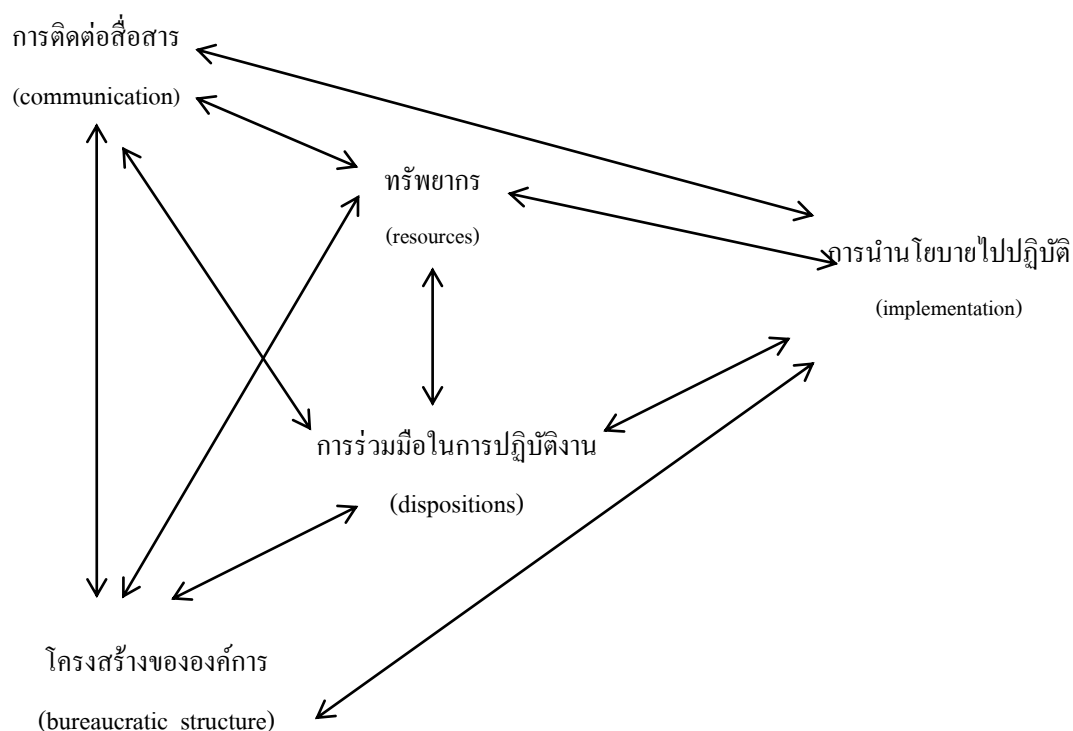

ภาพที่ 3 แบบกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ

A model of the policy implementation Process

ที่มา : Van Meter, Donald. S. and Van Horn, Carl. E. (1975) "The Policy Implementation Process: A Conceptual Framework," *Administration and Society* 6, 4 (February 1975) อ้างถึงใน ทองใบ สุดชาติ, 2536, น.48

การพิจารณาความสัมพันธ์และอิทธิพลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติและเป็นนโยบายแบบสั่งการจากบนสู่ล่าง (top-down) ที่พบเห็นกันโดยทั่วไป ในเรื่องนี้อยอร์จ ซี เอ็ดเวิร์ด (Edwards, 1980 อ้างถึงในทองใบ สุดชาติ, 2536, น.52-53) ได้เขียนหนังสือชื่อ "Implementing public policy (1980)" ซึ่งเป็น การนำเสนอตัวแบบการนำนโยบายไปปฏิบัติแบบ "top-down" และได้ชี้ให้เห็นว่า ตัวแปรอิสระที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติมี 4 ตัวคือ (1) การติดต่อสื่อสาร (2) โครงสร้างของระบบราชการ (3) ทรัพยากรและ (4) การสนับสนุนของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ โครงสร้างของความสัมพันธ์ และอิทธิพลของตัวแปรอิสระที่มีต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ พิจารณาดังภาพ ที่ 5

ภาพที่ 5 ผลกระทบทางตรงและทางอ้อมต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ

Direct and indirect impacts on implementation

ที่มา : Edwards, George. C. (1980), *Implementing Public Policy* (Washington, D.C. : congressional quarterly press)

ในปี 1980 ได้มีนักวิชาการ 2 ท่านคือ ซาบาเตียร์และแมสมาเนีย (Sabatier and Mazmanian, 1980 อ้างถึงใน ทองใบ สุกซารี, 2536, น.54-62) เสนอกรอบการศึกษาการกำหนดนโยบายไปปฏิบัติในปี 1980 โดยให้ชื่อบทความว่า “The Implementation of Public Policy : A Framework of Analysis” เพื่อใช้เป็นกรอบการศึกษาวิจัยการนำนโยบายไปปฏิบัติในลักษณะที่เป็นการสร้างบูรณาการ (integration) จากกรอบการศึกษานำนโยบายไปปฏิบัติในลักษณะที่เป็นการสร้างบูรณาการ (second – generations frameworks) ซาบาเตียร์และแมสมาเนียได้พัฒนากรอบทฤษฎีขึ้นจากการบูรณาการผลงานที่สำคัญ 4 ชิ้น คือ (1) งานของมาร์ตินเรินราบินโนวิทซ์ (Martin Rein Rabinovitz) ที่ศึกษาถึงการนำนโยบายไปปฏิบัติเกิดขึ้นจากความสอดคล้องของตัวแปรที่สำคัญสามตัวแปร (imperatives) (2) งานของ ยูจีน บาร์แดช (Eugene Bardach) ที่มองว่าการนำนโยบายไปปฏิบัติเป็นเรื่องของวิธีการที่ผู้ปฏิบัติเล่นเกมกัน (3) งานของ พอล เบอร์แมน (Paul Berman) ที่ศึกษาการนำนโยบายไปปฏิบัติในระดับมหภาคและจุลภาค และ (4) งานของ แวน ฮอร์นกับ แวน มิเตอร์ ที่ได้เสนอตัวแบบเชิงระบบของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ซาบาเตียร์และแมสมาเนีย

กล่าวว่า กรอบการศึกษาการนำนโยบายไปปฏิบัติที่เขาพัฒนาขึ้นมา เป็นตัวแบบที่อุดช่องโหว่ของกรอบทฤษฎีที่กล่าวถึงข้างต้น เพื่อให้เกิดความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นและบทบาทที่สำคัญของการวิเคราะห์การนำนโยบายไปปฏิบัติคือ การชี้ชัดให้ได้ว่าปัจจัยใดส่งผลกระทบต่อความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของกฎหมาย ตลอดทุกขั้นตอนของกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ โดยแบ่งกลุ่มตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายไปปฏิบัติออกเป็น 3 กลุ่มใหญ่ ๆ ในฐานะที่เป็นตัวแปรอิสระ โดยให้ขั้นตอนของกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติเป็นตัวแปรตาม และเสนอเป็นตัวแบบการนำนโยบายไปปฏิบัติได้ ดังแผนภูมิที่ 3

สาระสำคัญโดยสรุปของตัวแบบดังแผนภูมิที่ 3 มีดังนี้

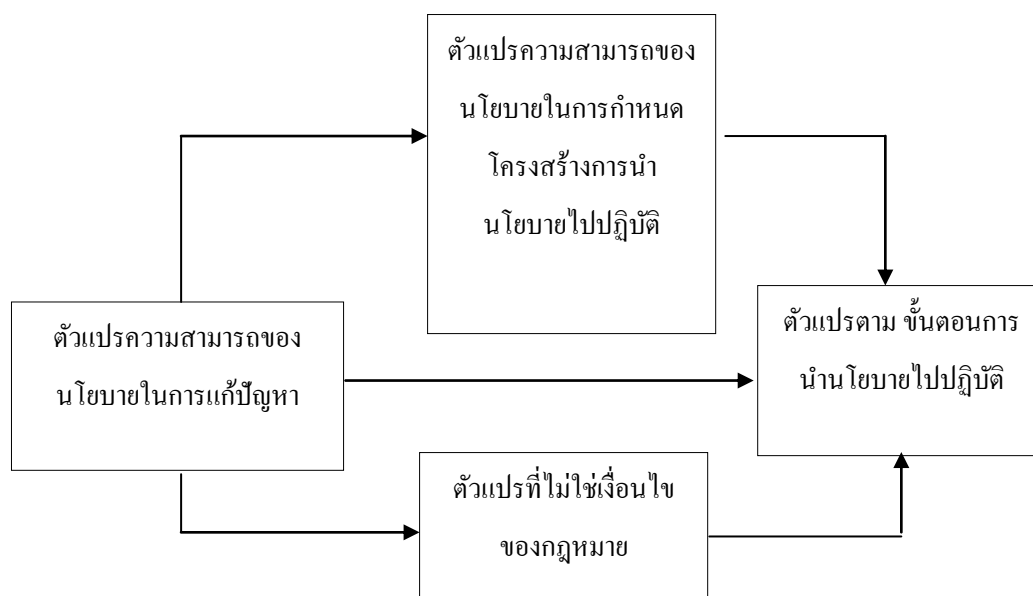
1. กลุ่มตัวแปรด้านความสามารถของกฎหมาย ในการแก้ไขปัญหา (tractability of the problems) ประกอบด้วยตัวแปรที่สำคัญ 4 ตัวแปร คือ

1.1 ความสามารถทางทฤษฎีที่มีความเที่ยงตรงต่อการแก้ปัญหาและสามารถใช้เทคโนโลยีที่มีอยู่แก้ปัญหาได้ (valid technical theory and technology)

1.2 ความแตกต่างในพฤติกรรมของกลุ่มเป้าหมายที่จะต้องควบคุม (diversity of target group behavior)

1.3 อัตราส่วนร้อยละของประชากรที่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม (percentage target group)

1.4 ขอบเขตพฤติกรรมของกลุ่มเป้าหมายที่จะต้องเปลี่ยนแปลง (extent of behavioral change)

ภาพที่ 5 ตัวแบบการนำนโยบายไปปฏิบัติ

ที่มา : Sabatier, Paul A. And Mazmanian, Daniel A.,(1980) "The Implementation of Public Policy : A Framework of Analysis," Policy Studies Journal content: Special Issue. อ้างถึงใน ทองใบ สุคชารี, 2536, น.54-62

2. กลุ่มตัวแปรด้านความสามารถของกฎหมาย (นโยบาย) ในการกำหนดโครงสร้างการนำนโยบายไปปฏิบัติ (ability of statute to structure implementation) ประกอบด้วยตัวแปรที่สำคัญ 7 ตัวแปร คือ

2.1 การกำหนดนโยบายจะต้องอาศัยพื้นฐานทางทฤษฎีที่มีความเที่ยงตรง (validity of causal theory) โดยพิจารณาทั้งในแง่ความเที่ยงตรงทางวิชาการ (technical validity) ประสิทธิภาพในการนำนโยบายไปปฏิบัติ (implementation effectiveness)

2.2 ความถูกต้อง ความชัดเจนในการจัดลำดับความสำคัญของวัตถุประสงค์ (precision and clear ranking)

2.3 หน่วยปฏิบัติมีงบประมาณเพียงพอ (financial resources)

2.4 การผนึกกำลังตามลำดับชั้นทั้งภายในและระหว่างสถาบันที่นำนโยบายไปปฏิบัติ (hierarchical integration)

2.5 กฎการตัดสินใจของหน่วยปฏิบัติ เอื้อต่อการบรรลุวัตถุประสงค์ของนโยบาย (decision rules of implementing agency)

2.6 บุคคล หรือหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติต้องมีความผูกพันกับการนำนโยบายไปปฏิบัติให้บรรลุวัตถุประสงค์ (assignment to implementing agencies/officials) โดยพิจารณาจากหน่วยงานที่รับผิดชอบจะต้องเห็นว่านโยบายที่นำไปปฏิบัติมีความสำคัญอยู่ในระดับสูง (high priority) และนโยบายนั้นต้องกำหนดให้ข้าราชการที่นำนโยบายไปปฏิบัติเป็นผู้นำขั้นสุดยอด (top implementing officials) ที่ได้รับเลือกมาจากสาขาสังคม (social sectors) ซึ่งให้การสนับสนุนวัตถุประสงค์ของนโยบาย

2.7 การเข้ามามีส่วนร่วมในการนำนโยบายไปปฏิบัติของบุคคลภายนอก (formal access by outsiders) โดยพิจารณาจากกลุ่มเป้าหมาย ผู้ที่ได้รับผลประโยชน์และสถาบันนิติบัญญัติ บริหารและตุลาการ

โดยสรุปการร่างกฎหมาย หรือนโยบาย ที่จะทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ได้ในระดับสูงจะต้องมีลักษณะเป็นไปตามเงื่อนไขที่กล่าวถึงข้างต้น

3. กลุ่มตัวแปรที่ไม่ใช่เงื่อนไขของกฎหมาย (non-statutory variables affecting implementation) ประกอบด้วยตัวแปรที่สำคัญ 6 ตัวแปร คือ

3.1 เงื่อนไขของการแปรผันทางด้านเศรษฐกิจ-สังคม และเทคโนโลยี (socio-economic conditions and technology)

3.2 ความสนใจของสื่อสารมวลชนต่อการแก้ปัญหา (media attention)

3.3 การสนับสนุนจากประชาชน (public support)

3.4 การเปลี่ยนแปลงทางทรัพยากรและทัศนคติของประชาชนที่มีต่อนโยบาย (resources and attitude of constituency groups)

3.5 นโยบายได้รับการสนับสนุนอย่างต่อเนื่องจากอำนาจของการเป็นผู้นำ (support from sovereignty)

3.6 ความผูกมัดและทักษะของผู้นำในการดำเนินงาน (commitment and leadership skill of implementing officials)

โดยสรุปการพิจารณาตัวแปรในกลุ่มที่ 2 เป็นการกำหนดโครงสร้างขั้นพื้นฐานทางกฎหมาย ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องทางการเมืองในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ส่วนการพิจารณาตัวแปรกลุ่มที่ 3 เป็นการพิจารณาถึงความผันแปรของเงื่อนไขต่าง ๆ ที่มีอยู่นอกเหนือนโยบาย แต่เป็นเงื่อนไขที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา และขณะเดียวกันก็ส่งผลกระทบต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติมาก เช่นเดียวกัน

4. ตัวแปรตาม (dependent variables) หรือขั้นตอนของกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ (stages in the implementation process) เป็นตัวแปรที่ได้รับผลกระทบจากตัวแปรอิสระทั้ง 3 กลุ่ม แมสมาเนียนและซาบาเตียร์ได้พัฒนากรอบในการศึกษาการนำนโยบายไปปฏิบัติ กล่าวถึงขั้นตอนของกระบวนการในการนำนโยบายไปปฏิบัติในฐานะที่เป็นตัวแปรตามซึ่งประกอบด้วย 5 ขั้นตอนโดยได้รับอิทธิพลจากตัวแปรอิสระที่ต่างกัน แต่ขณะเดียวกันในแต่ละขั้นตอนถัดไปมีลักษณะเชื่อมโยงกัน เป็นลูกโซ่โดยมีสาระที่สำคัญดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ผลผลิตทางนโยบายของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ (policy outputs) เป็นขั้นตอนการแปรวัตถุประสงค์ของนโยบายให้เป็นกฎ ระเบียบ วิธีการปฏิบัติเป็นการเฉพาะ การกำหนดวิธีการในการตัดสินใจและการบังคับใช้มาตรการที่เกิดขึ้นจากการตัดสินใจ เป็นขั้นตอนที่ต้องใช้ความพยายามสูงมากในการสร้างความผูกพันของข้าราชการที่จะนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ในขณะเดียวกันก็อาจจะเกิดการต่อต้านและนำไปสู่ความล่าช้า (red tape) ได้

ในบางครั้งอาจจะหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะเกิดความแตกต่างระหว่างวัตถุประสงค์ของนโยบายกับการตัดสินใจเชิงนโยบาย แต่อย่างไรก็ตามความแตกต่างดังกล่าวจะลดลงได้หาก

1. วัตถุประสงค์ของกฎหมายชัดเจน (unambiguous)
2. การมอบหมายให้หน่วยปฏิบัติที่ใส่ใจโดยถือว่าเป็นภาระหน้าที่ที่มีความสำคัญสูง (High Priority)
3. ทำให้มีประเด็นการโต้แย้ง (veto points) น้อยที่สุด
4. สร้างแรงจูงใจให้มากพอที่จะเอาชนะผู้ปฏิบัติงานที่ไม่เห็นด้วย (recalcitrant)
5. จัดสรรทรัพยากรให้มากพอ (sufficient financial resources)
6. ให้ตัวอย่างกฎเกณฑ์การตัดสินใจ (biases) และการทำตาม (conformity)
7. นโยบายยังขึ้นอยู่กับ

1. ความสามารถของกลุ่มที่เกี่ยวข้อง

2. ความสามารถของฝ่ายนิติบัญญัติ และฝ่ายบริหารที่ให้การสนับสนุนโปรแกรมโดยการเข้าแทรกแซงต่อกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติอย่างฉับไวในการให้ความช่วยเหลือด้านทรัพยากรของหน่วยปฏิบัติและจัดการกับการต่อต้านจากกลุ่มเป้าหมาย อย่างไรก็ตามแม้จะเป็นการดำเนินการภายใต้เงื่อนไขที่พึงประสงค์แต่หน่วยปฏิบัติและระบบการเมืองในการนำนโยบายไปปฏิบัติมักจะเผชิญกับความยุ่งยากที่จะคงสภาพเดิมไว้ โดยเฉพาะเมื่อเวลาได้ผ่านไปหลายปี อาทิเช่นเมื่อเวลาในการนำนโยบายไปปฏิบัติมากกว่า 5 ปีขึ้นไป มักจะเกิดความตึงเครียด (tension) และความขัดแย้ง (conflicts) ของโครงการในอันที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคล ยิ่งกว่านั้นความสมดุลของกลุ่มที่ให้การสนับสนุนโครงการมักจะลดลงตลอดเวลา ด้วยเหตุนี้จึงตั้งสมมุติฐานไว้ว่า เมื่อช่วงเวลาผ่านไป 5 ถึง 7 ปี ผู้สนับสนุน หรือผู้นำนโยบายไปปฏิบัติจะ
  - (1) เปลี่ยนแปลงหรือทำให้เกิดความล่าช้า หรือ เพิกเฉยต่อวัตถุประสงค์ของนโยบายเพื่อที่จะให้มีการเปลี่ยนแปลงหรือทำให้เกิดความล่าช้า หรือ เพิกเฉยต่อวัตถุประสงค์ของนโยบายเพื่อที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของกลุ่มเป้าหมายน้อยลง หรือ
  - (2) ลดการโต้แย้งโดยการใช้จ่ายเงินประเภทต่าง ๆ ซึ่งในข้อเท็จจริงแล้วอาจจะเป็นไปได้ที่จะต้องมีการเพิ่มเติม กฎ ระเบียบการใช้จ่ายเงินที่จะให้ผลผลิตของหน่วยปฏิบัติยังคงอยู่ได้เมื่อเวลาได้ล่วงเลยไปมาก

ขั้นที่ 2 กลุ่มเป้าหมายยอมรับผลผลิตของนโยบาย (target group compliance) แม้ว่าโดยทั่วไปแล้วชาวอเมริกันจะแสดงตนที่จะปฏิบัติตามกฎหมาย แต่ในทางปฏิบัติพบว่า จากผลการศึกษายอมรับตามข้อกฎหมายในหลายๆ เรื่องแสดงให้เห็นว่าการยอมรับปฏิบัติตามในเชิงพฤติกรรมจะสัมพันธ์กับการที่บุคคลได้ประเมินถึงผลได้ผลเสียที่จะได้รับเมื่อปฏิบัติตามข้อกฎหมาย การศึกษาดังกล่าวจึงเสนอแนะว่าหากต้องการให้เกิดการยอมรับปฏิบัติตามกฎหมายจะต้อง

1. มีความเป็นไปได้ที่จะสืบหาผู้ที่ไม่ยอมรับปฏิบัติตาม และสามารถดำเนินการให้พวกเขาปฏิบัติตามอย่างได้ผล
2. จะต้องมีการลงโทษต่อผู้ไม่ปฏิบัติตาม
3. จะต้องสร้างทัศนคติของกลุ่มเป้าหมายให้กลายเป็นความชอบธรรมในการปฏิบัติตามนโยบาย
4. จะต้องลงทุนที่จะทำให้กลุ่มเป้าหมายได้ปฏิบัติตามนโยบาย

จากกรอบการวิเคราะห์ของแมสมาเนียนและซาบาเตียร์ พบว่าโอกาสที่จะลงโทษ (sanctions) เพื่อให้ฝ่ายที่ไม่ยอมรับปฏิบัติตามนโยบายได้คือ ปฏิบัติตามนั้นเป็นผลจาก

- (1) การกำหนดประเภทและความรุนแรงของการลงโทษไว้ในกฎหมาย

(2) การจัดสรรทรัพยากร ให้แก่หน่วยปฏิบัติในอันที่จะเข้าไปติดตามว่า มีใครบ้างไม่ยอมปฏิบัติตามนโยบาย

(3) ความสามารถของกลุ่ม ที่ให้การสนับสนุนที่จะให้ทรัพยากรเพิ่มเติมแก่หน่วยปฏิบัติ ในการติดตามผู้ที่ขอมคำเนนการ ตามนโยบายและผลักดันให้เกิดการปฏิบัติตาม

(4) การสร้างความผูกพันให้ข้าราชการในหน่วยปฏิบัติที่จะทำให้ผู้ที่ไม่ยอมปฏิบัติตาม ได้แก้ไขพฤติกรรมและ

(5) เป็นผลจากจำนวนของประเด็นการโต้แย้งที่เกิดขึ้นจริง เพื่อที่จะให้เกิดความชอบธรรมในการปฏิบัติตามนโยบาย พบว่าวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาถึงการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายของข้าราชการชี้ให้เห็นว่าผู้ฝ่าฝืนจะต้องเสี่ยงต่อการถูกลงโทษจำคุกมากกว่าจะตั้งข้อกล่าวหาว่า คำเนนการอันไม่ชอบธรรมเท่านั้น แต่อย่างไรก็ตามในภาพรวมแล้วปัจเจกบุคคล อาจจะให้เหตุผลตนเองได้แสดงพฤติกรรมบนพื้นฐานของความเชื่ออย่างลึกซึ้ง เพื่อเป็นการอุทธรณ์ที่เขาอาจจะลงโทษอย่างรุนแรง

ขั้นที่ 3 : การเกิดผลกระทบอย่างแท้จริงจากผลผลิตของนโยบาย (actual impact) เป็นขั้นตอนที่อธิบายถึงความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของโปรแกรม จึงต้องทำความเข้าใจให้ชัดเจนว่านโยบายใดๆ จะบรรลุถึงผลสำเร็จอันพึงประสงค์ได้ถ้า

1. ผลผลิตเชิงนโยบายของหน่วยปฏิบัติมีความสอดคล้องตรงกันกับวัตถุประสงค์ของนโยบาย
2. กลุ่มเป้าหมายยอมรับผลผลิตของนโยบาย
3. ไม่มีการลบล้าง (subversion) อย่างรุนแรงต่อผลผลิตของนโยบาย หรือผลกระทบของนโยบายโดยเกิดความขัดแย้งกับนโยบายหลักและ
4. นโยบายได้รวมเอาทฤษฎีที่มีความเป็นเหตุเป็นผลในการเชื่อมโยงการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของกลุ่มเป้าหมาย เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของนโยบาย

ในขั้นตอนนี้ จะเป็นการพิจารณาถึงความสอดคล้องของผลกระทบของนโยบายที่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกฎหมายแต่ก็มีประเด็นที่ควรกล่าวถึง 2 ประการคือ

(1) การนำนโยบายไปปฏิบัติอาจจะไม่บรรลุวัตถุประสงค์ได้ ทั้งนี้ เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม หรือเทคโนโลยี

(2) การจัดประเภทของผลกระทบพิจารณาในรูปของการเปลี่ยนแปลงในระยะยาว (long-term) ภายใต้อาณาจักรของการแข่งขันผลประโยชน์ทางการเมือง

ขั้นที่ 4 การเกิดผลกระทบของผลผลิตเชิงนโยบายที่เกิดการรับรู้ (perceived impacts) นักบริหารและนักวิเคราะห์จะให้ความสนใจต่อผลกระทบที่เกิดขึ้นจริงของนโยบายของหน่วยปฏิบัติ ซึ่งถือว่าเป็นสิ่งที่วัดได้ยากมาก ยิ่งไปกว่านั้นสิ่งที่ได้จากการประเมินผลโปรแกรมจากระบบการเมืองมักจะเป็น

ผลกระทบในแง่ของการรับรู้ของกลุ่มประชาชน และองค์อธิปัตย์ที่อยู่ในระบบย่อยของนโยบาย ผลกระทบในเชิงรับรู้ดังกล่าวอาจนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงนโยบายก็ได้

ผลกระทบในเชิงของการรับรู้จะเป็นการแสดงให้เห็นถึงหน้าที่ของผลกระทบที่เกิดขึ้นจริงโดยการส่งผ่านทางค่านิยมของผู้รับรู้ (values of the perceiver) โดยทั่วไปแล้วเรามักจะคาดหวังว่าความสัมพันธ์ระหว่างการสนับสนุน การรับรู้ และการประเมินผลกระทบของนโยบายจะมีสูงมาก ยิ่งไปกว่านั้นหากการยอมรับว่าเกิดความไม่สอดคล้องเชิงทฤษฎี ผู้ปฏิบัติไม่ยอมรับผลกระทบที่ตนเองได้รับรู้จะเกิด

1. การมองเห็นว่าผลกระทบดังกล่าวไม่สอดคล้องกับนโยบาย
2. มองว่านโยบายนั้น ๆ ไม่ถูกต้องตามหลักกฎหมาย
3. เป็นปัญหาความเที่ยงตรงของข้อมูล

ขั้นที่ 5 การปรับปรุงนโยบาย (major revision) เป็นขั้นตอนสุดท้ายของการนำนโยบายไปปฏิบัติ โดยข้อเท็จจริงแล้วกระบวนการปรับปรุงนโยบายจะเกิดขึ้นหลายครั้งในระหว่างการนำนโยบายไปปฏิบัติ ส่วนขนาดและทิศทางการเปลี่ยนแปลงกฎระเบียบของหน่วยงานปฏิบัติเกิดขึ้นเนื่องจาก

1. ผลกระทบที่ได้รับรู้จากการดำเนินการในกิจกรรมต่าง ๆ
2. การเปลี่ยนแปลงลำดับความสำคัญของนโยบายในระหว่างประชาชนและผู้หน้าที่เป็นผลมาจาก การเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขในทางเศรษฐกิจสังคม
3. ทรัพยากรทางการเมืองในการแข่งขันของกลุ่ม ๆ
4. ตำแหน่งทางยุทธศาสตร์ขององค์อธิปัตย์ที่ให้การสนับสนุนและคัดค้านเปลี่ยนแปลงไป

ชาบาเตียร์ และ แมสมาเนียน ไม่ได้พิจารณาขั้นตอนของการนำนโยบายไปปฏิบัติในรายละเอียด แต่ก็ได้สรุปแนวทางในการนำกรอบการศึกษาไปประยุกต์ใช้ (implication of the framework) โดยเสนอแนะว่าการจะนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติให้ประสบผลสำเร็จนั้น จะต้องดำเนินการตามเงื่อนไขต่อไปนี้

1. ความสามารถของกฎหมายในการดำเนินการให้บรรลุวัตถุประสงค์ของนโยบายซึ่งจะต้องกำหนดให้ชัดเจนและความแน่นอน
2. ความสามารถของกฎหมายในการผนึกทฤษฎีที่เหมาะสมที่นำไปใช้ในการวิเคราะห์ปัจจัยสำคัญของการนำนโยบายไปปฏิบัติและความเชื่อมโยงในเชิงเหตุผลที่ส่งผลต่อการบรรลุเป้าหมายของนโยบาย ขณะเดียวกันการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของกลุ่มเป้าหมายและเงื่อนไขต่างๆ จะต้องสนองต่อการบรรลุวัตถุประสงค์นโยบาย
3. ความสามารถของกฎหมายที่ให้อำนาจแก่นายปฏิบัติอย่างเพียงพอในการดำเนินการกับกลุ่มเป้าหมาย และการใช้มาตรการแทรกซ้อนอื่นๆ ยังรวมถึงการกำหนดโครงสร้างของกระบวนการในการนำนโยบายไปปฏิบัติที่จะทำให้กลุ่มเป้าหมายปฏิบัติตามได้มากที่สุด

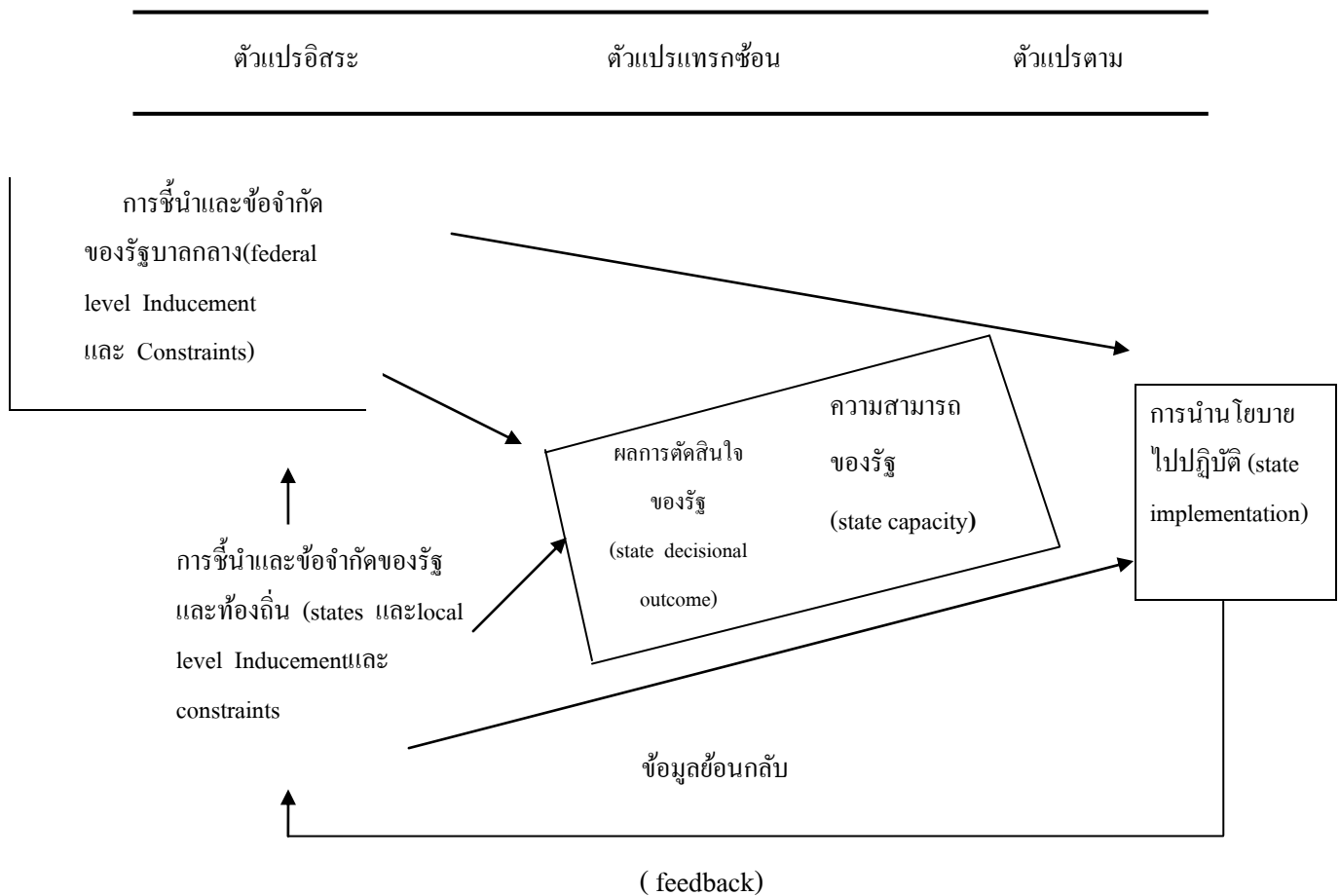
4. ผู้นำของหน่วยปฏิบัติมีความสามารถทางการบริหารและมีทักษะทางการเมือง และผูกพันการบรรลุเป้าหมายของนโยบาย

5. โปรแกรมต้องได้รับการสนับสนุนอย่างแข็งขันจากประชาชนและผู้นำคนสำคัญทางฝ่ายนิติบัญญัติ หรือฝ่ายบริหารตลอดทั้งกระบวนการในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ในขณะที่สถาบันตุลาการอาจจะทำตัวเป็นกลางหรือให้การสนับสนุนก็ได้

6. วัตถุประสงค์ของนโยบายจะต้องไม่ถูกทำลายจากนโยบายอื่นหรือไม่ถูกทำลายจากเงื่อนไขทางเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป

จากที่ได้นำเสนอผลงานของ ยอร์จ ซี เอ็ดเวิร์ด (Edwards, 1980) ที่กล่าวมาก่อนหน้านี้ที่ได้เสนอตัวแบบการนำนโยบายไปปฏิบัติในลักษณะ top-down แต่มีกลุ่มนักวิชาการที่เห็นว่าตัวแบบดังกล่าวยังมีข้อบกพร่องเพราะในความเป็นจริงแล้วการนำนโยบายไปปฏิบัติจะเป็นไปในลักษณะ top-down และ bottom-up ในประเด็นนี้ ก็อกกินบาวแมน เลสเตอร์ และ โอทู จูเนียร์ (Goggin, Bowman, Lester, and O'Toole Jr., 1987 อ้างถึงใน ศรีธัญญ์ ฐิตารีย์, 2550, น.54) เขียน “Theory construction and testing in implementation research : A comparative state diachronic analysis” ได้เสนอตัวแบบการนำนโยบายไปปฏิบัติดังภาพที่ 6 ซึ่งเป็นความพยายามในการสังเคราะห์ (synthesize) การนำนโยบายไปปฏิบัติแบบ “top - down” กับ “bottom - up” เข้าด้วยกันกล่าวคือ การนำนโยบายไปปฏิบัติ (state implementation) เป็นภาระหน้าที่และเงื่อนไขที่กำหนดให้แก่ผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ ซึ่งเกิดจากรัฐบาลกลาง หรือรัฐบาลระดับมลรัฐและรัฐบาลท้องถิ่น และยังขึ้นอยู่กับแนวโน้มที่จะดำเนินการของรัฐ และความสามารถของรัฐอีกด้วย อย่างไรก็ตามการตัดสินใจของรัฐไม่ใช่จะเป็นผู้ปฏิบัติที่ยึดเอกภาพของหลักเหตุผลเสมอไป แต่ขึ้นอยู่กับภาระจากรองทางการเมืองระหว่างกลุ่มต่างๆ ทั้งภายในและภายนอกการบริหารในระดับมลรัฐนั้นตัวแบบดังกล่าวจึงตั้งอยู่ภายใต้ฐานคติที่ว่าการนำนโยบายไปปฏิบัติขึ้นอยู่กับตัวแปรทั้งระดับ “top - down” และ “bottom - up”

จะพบว่าตัวแบบที่นำเสนอข้างต้น ได้รับอิทธิพลจากแนวความคิดการวิเคราะห์ระบบการเมืองอีสตัน (Easton, 1965) ไม่โดยตรงก็โดยอ้อม ทั้งนี้เพราะแนวคิดที่อีสตันได้เสนอไว้เป็นกรอบที่มุ่งให้ภาพรวม และสร้างระบบการวิเคราะห์ไว้ค่อนข้างจะดีมาก ส่วนการพิจารณาการนำนโยบายไปปฏิบัติในฐานะตัวแปรตาม และ/ หรือกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ นั้น เป็นอีกทฤษฎีที่จะได้นำเสนอต่อไปโดยสรุป ตัวแปรอิสระประกอบด้วย (1) การชี้แนะและข้อจำกัดของรัฐบาลกลาง (2) การชี้แนะและข้อจำกัดของรัฐบาลส่วนท้องถิ่น (3) ความสามารถของรัฐ และ (4) การตัดสินใจของรัฐ รายละเอียดดังภาพที่ 7

ภาพที่ 6 ตัวแบบการนำนโยบายไปปฏิบัติ

(conceptual model of intergovernmental policy implementation)

ที่มา : Goggin, M. L, Bowman, A. O' M, Lester, J.P. and O'Toole ,L, (1987) "theory construction and testing in iImplementation research: a comparative state analysis" a proposal submitted to the national science foundation, Washington,D.C. (1987) อ้างถึงใน ศรีณย์ จูฑารีย์, 2550, น.54

การศึกษาของนักวิชาการ 2 ท่านในด้านแผนงานการพัฒนาชนบทที่กระจายอำนาจให้ท้องถิ่นนำไปปฏิบัติในทวีปเอเชีย คือ ชีมาและรอนดีเนลลี (Cheema and Rondinelli, 1983 อ้างถึงใน อาคม ใจแก้ว, 2533, น.15-16) ได้ใช้กรอบแนวคิดที่เขาสร้างขึ้นเรียกว่ากระบวนการส่งเสริมการกระจายอำนาจการจัดทำแผนปฏิบัติงาน (decentralization programme implementation process) กรอบแนวคิดนี้ ชีมา และรอนดีเนลลี พัฒนามาจาก แนวคิดการกระจายอำนาจแนวคิดเกี่ยวกับนโยบายและแผนงาน แนวคิดเกี่ยวกับการนำนโยบายไปปฏิบัติ แนวคิดเกี่ยวกับความสัมพันธ์และการประสานงานระหว่างองค์กร แนวคิดเกี่ยวกับลักษณะและความ สามารถของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติและแนวคิดเกี่ยวกับเงื่อนไขของสภาพแวดล้อม

ตัวแปรตามที่เขาศึกษา คือ การปฏิบัติและผลกระทบ (performance and impact) ได้แก่ระดับของแผนงานบรรลุวัตถุประสงค์การเปลี่ยนแปลงด้านสมรรถนะทางการบริหารขององค์กรระดับท้องถิ่น ผลลัพธ์และผลอื่นๆ ของโครงการ

ตัวแปรอิสระที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงในตัวแปรตามประกอบด้วยตัวแปรภายนอก คือ เงื่อนไขทางด้านสภาพแวดล้อม ตัวแปรภายใน ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างองค์กร ทรัพยากรที่สนับสนุนการนำแผนงานขององค์กรไปปฏิบัติ และลักษณะของความสามารถของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ

การศึกษาของชิม่าและรอนดิเนลลี ด้วยตัวแบบนี้ พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จหรือล้มเหลวของการนำนโยบายการพัฒนาชนบท ที่กระจายอำนาจให้ท้องถิ่นนำไปปฏิบัติ ได้แก่ ความชัดเจนของวัตถุประสงค์และการออกแบบขององค์การความเพียงพอของการสนับสนุน ทางด้านการเมือง การเงิน และทางเทคนิคจากส่วนกลาง

2. ผลงานของนักวิชาการไทย

การสำรวจวรรณกรรมเกี่ยวกับแนวทางการศึกษาการนำนโยบายไปปฏิบัติของวราเดช จันทรศร (2548, น.135-154) ได้ทำการศึกษาและทบทวนวรรณกรรมต่างๆ ทางด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติ และนำเสนอตัวแบบที่เกิดจากการพัฒนาได้ 6 ตัวแบบ คือ

1. ตัวแบบที่ยึดหลักเหตุผล (rational model) เป็นตัวแบบที่ผู้ศึกษามีฐานคิดว่า นโยบาย แผนงาน และโครงการที่ประสบความสำเร็จ จะต้องมีการกำหนดวัตถุประสงค์และภารกิจชัดเจน มีการมอบหมายงาน การกำหนดมาตรฐานในการปฏิบัติงาน มีระบบการวัดและประเมิน และมีมาตรการให้คุณให้โทษ

2. ตัวแบบทางการจัดการ (management model) ตัวแบบนี้ให้ความสนใจไปที่สมรรถนะขององค์กร เพราะเชื่อว่าความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติขึ้นอยู่กับองค์กรที่รับผิดชอบในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ซึ่งจะมีขีดความสามารถปฏิบัติงานให้สอดคล้องกับความสามารถเพียงใดในลักษณะนี้โครงการที่จะประสบความสำเร็จได้ จึงจำเป็นที่ต้องอาศัยโครงสร้างขององค์กรที่เหมาะสมบุคลากรที่อยู่ในองค์กรจะต้องมีความรู้ความสามารถ ทั้งทางการบริหาร และเทคนิคอย่างเพียงพอ นอกจากนี้องค์กรยังจะต้องมีการวางแผนเตรียมการหรือมีความพร้อมเป็นอย่างดีทั้งทางด้านวัสดุอุปกรณ์ สถานที่เครื่องมือเครื่องใช้และงบประมาณ

3. ตัวแบบทางการพัฒนาองค์กร (organization development model) ตัวแบบนี้จะเน้นการมีส่วนร่วมทำงานเป็นทีมที่มีประสิทธิภาพ การนำนโยบายมาปฏิบัติให้บังเกิดความสำเร็จจึงน่าจะเป็นเรื่องของการจูงใจการใช้ภาวะผู้นำที่เหมาะสม การสร้างความผูกพัน โดยวิธีการให้สมาชิกในองค์กรมีส่วนร่วม เพื่อให้เกิดการยอมรับตลอดจนการสร้างทีมงานมากกว่าการมุ่งใช้การควบคุม เป็นต้น

4. ตัวแบบทางกระบวนการของระบบราชการ (bureaucratic processes) ตัวแบบนี้เชื่อว่าอำนาจขององค์กรไม่ได้อยู่ที่ตำแหน่งทางรูปนัยได้แก่หัวหน้าหรือผู้บังคับบัญชา แต่อำนาจจะกระจายทั้งองค์กร ข้าราชการระดับล่างที่ติดต่อกลัชิดกับประชาชน สามารถใช้วิจารณญาณในการตัดสินใจโดยที่ผู้บังคับบัญชาไม่อาจจะควบคุมได้ โครงการนี้จะสำเร็จหรือไม่จึงขึ้นอยู่กับข้าราชการระดับนี้เป็นสำคัญ

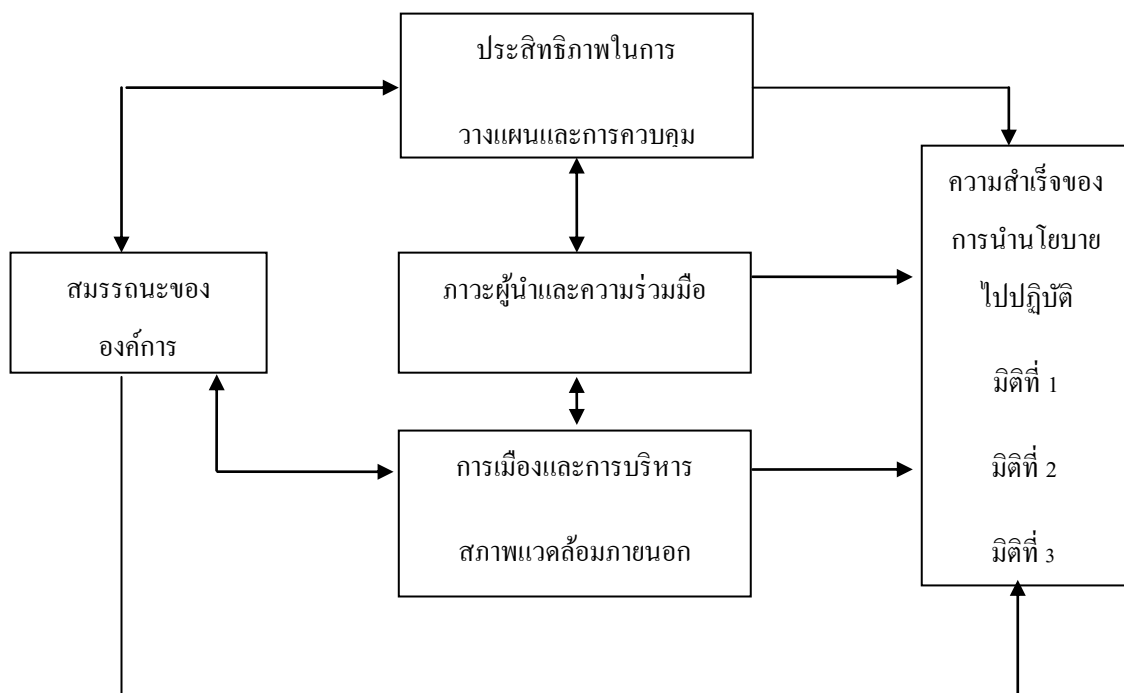
5. ตัวแบบทางการเมือง (political model) ตัวแบบนี้เน้นว่า การสร้างความสมานฉันท์ การมีส่วนร่วม เป็นสิ่งที่ยากจะเกิดขึ้นได้ในความเป็นจริงความขัดแย้งจะเป็นปรากฏการณ์ธรรมชาติที่เกิดขึ้นได้โดยทั่วไปความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ จึงเกิดขึ้นจากความสามารถของผู้เล่น (players) หรือบุคคลที่เป็นตัวแทนขององค์กร

6. ตัวแบบเชิงบูรณาการ ตัวแบบนี้เป็นตัวแบบที่รวบรวมแนวคิดของทั้ง 5 ตัวแบบมาไว้โดยมุ่งแสวงหาผลกระทบของตัวแปรต่างๆที่มีต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติที่ประสบความสำเร็จซึ่งแบ่งการพิจารณาออกเป็น 3 มิติด้วยกัน ได้แก่

มิติที่ 1 เป็นการวัดความสำเร็จและความล้มเหลวของนโยบายจากผลผลิต ผลลัพธ์และผลลัพธ์สุดท้ายที่เกิดขึ้น

มิติที่ 2 เป็นการ วัดถึงผลกระทบของนโยบาย

มิติที่ 3 เป็นการวัดว่าผลของนโยบายนั้น สามารถส่งประโยชน์ต่อประเทศชาติโดยรวมได้หรือไม่ ภาพที่ 8

ภาพที่ 7 ตัวแบบทางทฤษฎีการนำนโยบายไปปฏิบัติ ตัวแบบเชิงบูรณาการ

ที่มา : ทฤษฎีการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ, โดย วรเดช จันทรศร, 2548, น.150, กรุงเทพฯ : หจก. สหાયบล็อกรและการพิมพ์จำกัด

ลักษณะของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

นโยบายที่ดีในทางปฏิบัติตามทฤษฎีของแวน มีเตอร์ และแวน ฮอร์น (Van Meter and Van Horn, 1975, p.445-448 ; อ้างถึงในกล้า ทองขาว, 2548, น.176) มีลักษณะ 4 ประการ คือ

1. จะต้องระบุวัตถุประสงค์เป้าหมายและมาตรฐานการปฏิบัติให้ชัดเจน เพราะความชัดเจนขององค์ประกอบเหล่านี้ทำให้ง่ายต่อการนำไปปฏิบัติ ง่ายต่อการนำไปแปลความหมายเมื่อลงมือปฏิบัติ ง่ายต่อการกำหนดแนวทางการกำกับ การตรวจสอบ การวัดและการประเมิน ดังนั้น การแปลงเจตจำนงของนโยบายออกมาเป็นแผนกลยุทธ์หรือแผนงานหรือโครงการ ควรเลือกใช้ถ้อยคำหรือข้อความที่เรียบเรียงข้อกำหนดต่าง ๆ อย่างพิถีพิถัน ให้สามารถสะท้อนเกณฑ์การประเมินการปฏิบัติได้ชัดเจน

2. จะต้องกำหนดทรัพยากรสนับสนุนนโยบายและแผนไว้ชัดเจน ทรัพยากรอาจจะหมายถึงแรงเสริมต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ในแผนหรือโครงการ ทรัพยากรเป็นปัจจัยอำนวยความสะดวกต่อประสิทธิผลของนโยบาย และเป็นที่ยอมรับว่า ทรัพยากรเงินเพียงอย่างเดียวอาจไม่เพียงพอที่จะช่วยให้นโยบายนำไปปฏิบัติประสบผลสำเร็จ แต่ทรัพยากรอื่น ๆ เช่น ทรัพยากรทางด้านวิชาการ ข้อมูลข่าวสาร และสารสนเทศ หรือแรงเสริมอื่นๆ ก็มีความสำคัญและจำเป็นเช่นกัน

3. การสื่อสารนโยบายเพื่อทำความเข้าใจร่วมกันของกลไกการขับเคลื่อนต่างๆ จะต้องมีความชัดเจน นโยบายและแผนที่ดีเป็นผลของการเรียนรู้ร่วมกันของผู้เกี่ยวข้อง เพราะนโยบายและแผนคือผลผลิตขององค์การแห่งการเรียนรู้ และในขั้นเริ่มต้นของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ผู้ร่วมรับผิดชอบจำเป็นจะต้องรู้และเข้าใจสาระของนโยบายและแผนให้สอดคล้องกัน

4. กำหนดหน่วยงานรับผิดชอบนำนโยบายและแผนไปปฏิบัติตามความสามารถและความชำนาญชัดเจน ระบุกลไกการกำกับ การตรวจสอบ และการประเมิน กำหนดช่วงเวลา วิธีการตรวจสอบและประเมิน รวมทั้งกำหนดแนวทางนำผลการกำกับตรวจสอบและประเมินมาแก้ไขปัญหาและปรับปรุงการปฏิบัติให้ชัดเจน

สรุปได้ว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติให้ประสบความสำเร็จ บรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายของนโยบายได้นั้น สิ่งแรกที่จะต้องพิจารณาคือนโยบายและแผนที่ดี มีความชัดเจน สามารถแก้ไขปัญหาได้ ไม่ยุ่งยากสลับซับซ้อน มีทฤษฎีและหลักวิชาการอ้างอิง ได้รับการสนับสนุนด้านทรัพยากรต่าง ๆ และการมีส่วนร่วมของบุคคลภายนอก

ความสำเร็จ ความล้มเหลวและมาตรการนำนโยบายไปปฏิบัติ

นักวิชาการได้กล่าวถึงเงื่อนไขของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ให้บรรลุผลตลอดจนชี้ให้เห็นเงื่อนไขที่เป็นปัจจัยต่อความล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ไว้ที่น่าสนใจและยังมีการเสนอตัวชี้วัดความสำเร็จขององค์การทางการศึกษา ซึ่งมีสาระโดยสรุปดังนี้

1. เงื่อนไขการนำนโยบายไปปฏิบัติให้บรรลุผล

จากการศึกษาของ เคลแมน (Kelman, 1984 อ้างถึงในทองใบ สุคชารี, 2536 , น.90) ให้คำแนะนำไว้ว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติจะประสบผลสำเร็จสูงเมื่อ

1.1 ใช้ผลการวิจัยด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติ เข้าไปประยุกต์ในขั้นตอนของการวางแผน เพื่อการปฏิบัติในลำดับต่อไป

1.2 จะต้องออกแบบโครงการให้ง่ายต่อการนำไปสู่การปฏิบัติจริง

1.3 ต้องกำหนดขั้นตอนที่จำเป็นในการปฏิบัติให้เกิดความชัดเจน

1.4 หน่วยงานที่รับผิดชอบจะต้องมีความสามารถและความพร้อม

เมชลิง (Mechling, 1978 อ้างถึงใน ทองใบ สุคชารี, 2536, น.10) ให้ข้อเสนอแนะในการนำนโยบายไปปฏิบัติดังนี้

1. มอบหมายความรับผิดชอบให้ชัดเจน

2. มีการติดตามผลอย่างสม่ำเสมอ

3. จัดสรรทรัพยากรให้เพียงพอ

4. เมื่อเกิดความขัดแย้งในการปฏิบัติ ต้องมีฝ่ายที่ปรึกษาที่มีความเชี่ยวชาญ เฉพาะทางให้การช่วยเหลือ

แวน ฮอนน์ และแวน มิเตอร์ (Van Horn and Van Meter, 1979 อ้างถึงใน ศรีณย์ ฐิตารีย์, 2550, น.58) กล่าวว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติจะประสบผลสำเร็จมากขึ้นจะต้องดำเนินการดังต่อไปนี้

1. ปรับปรุงบรรยากาศการวิเคราะห์นโยบายในระดับท้องถิ่นให้ดี

2. หน่วยงานในส่วนกลางจะต้องแยกบทบาทในการตรวจสอบ (oversight) และบทบาทในการให้ความช่วยเหลือทางด้านวิชาการ (technical assistance) ออกจากกัน

3. ศูนย์รวมของอำนาจที่ส่วนกลาง ควรเป็นเพียงผู้กำหนดเป้าหมายเชิงนโยบาย แต่ไม่ควรไปกำหนดวิธีปฏิบัติ

2. ปัญหาสำคัญของกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ

วรเดช จันทรศร (2532, น.10-23) ได้เขียนงานวิชาการเรื่อง “การศึกษากำหนดนโยบายปฏิบัติ : การสำรวจวรรณกรรม” ได้กล่าวถึงลักษณะปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในกระบวนการของการนำนโยบายไปปฏิบัติ 5 ด้านด้วยกันคือ

2.1 ปัญหาทางด้านสมรรถนะของหน่วยปฏิบัติซึ่งจะมีมากน้อยแค่ไหนขึ้นอยู่กับ (1) ปัจจัยด้านบุคลากร (2) ปัจจัยด้านเงินทุน (3) ปัจจัยด้านวัสดุอุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องใช้ ตลอดจนปัจจัยด้านวิชาการที่เกี่ยวข้อง

2.2 ปัญหาด้านการควบคุม ระดับของปัญหาขึ้นอยู่กับ (1) ความสามารถของหน่วยที่รับผิดชอบในการเปลี่ยนแปลงนโยบายไปสู่การปฏิบัติ (2) ความชัดเจนของวัตถุประสงค์ของแผนหรือโครงการ และ (3) ความสอดคล้องในการกำหนดภารกิจและมาตรฐานในการปฏิบัติงานของหน่วยงานย่อย

2.3 ปัญหาความร่วมมือและการต่อต้านการเปลี่ยนแปลงขึ้นอยู่กับปัจจัยด้าน (1) สมาชิกของหน่วยปฏิบัติมีความต้องการที่แท้จริงหรือไม่ (2) การเปลี่ยนแปลงภารกิจประจำของสมาชิก (3) หัวหน้าของหน่วยปฏิบัติไม่ให้การสนับสนุน (4) นโยบายส่งผลให้งบประมาณและอัตรากำลังของหน่วยปฏิบัติลดลงในระยะยาว (5) ผู้บริหารไม่เข้าใจสภาพการปฏิบัติของหน่วยปฏิบัติ (6) สมาชิกไม่ได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายและ (7) สมาชิกขาดความรู้และความเข้าใจในการนำนโยบายไปปฏิบัติ

2.4 ปัญหาด้านอำนาจ และความสัมพันธ์กับองค์กรอื่นที่เกี่ยวข้อง ซึ่งระดับความรุนแรงของปัญหาขึ้นอยู่กับ (1) ลักษณะของการติดต่อและความสัมพันธ์ที่หน่วยปฏิบัติกับหน่วยควบคุม (2) ระดับความจำเป็นที่หน่วยปฏิบัติจะต้องแสวงหาความร่วมมือกับหน่วยงานหลักอื่นๆ และ (3) ระดับความเป็นไปได้ที่เจ้าหน้าที่ของแต่ละหน่วยจะสามารถทำงานร่วมกันได้

2.5 ปัญหาด้านสนับสนุนและความผูกพันด้านองค์กรหรือบุคคลสำคัญ จะมากน้อยขนาดไหนขึ้นอยู่กับ (1) ผู้นำนโยบายไปปฏิบัติมีความสัมพันธ์กับฝ่ายการเมือง และฝ่ายบริการหรือไม่ (2) กลุ่มอิทธิพล กลุ่มผลประโยชน์ในสังคมสูญเสียผลประโยชน์จากนโยบายเพียงไร (3) หน่วยปฏิบัติมีความสัมพันธ์กับสื่อมวลชนมากน้อยระดับใดและ (4) บุคคลสำคัญระดับท้องถิ่นและระดับชาติให้การสนับสนุนนโยบายนั้นเพียงใด

3. มาตรการวัดการวิจัยการนำนโยบายไปปฏิบัติ

ผู้วิจัยจะนำเสนอการนำนโยบายไปปฏิบัติ ตลอดจนความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติ โดยการทบทวนวรรณกรรมต่างๆ ที่ได้ศึกษามา เพื่อประโยชน์ในการนำไปใช้ประกอบการสร้างมาตรวัดต่อไป และวัตถุประสงค์สำคัญอีกประการหนึ่ง เพื่อให้เกิดความมั่นใจว่าวิธีการที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการสร้างมาตรวัดของงานวิจัยฉบับนี้ มีความเชื่อถือได้ทางวิชาการสูงและกระทำบนพื้นฐานของทฤษฎีการวิจัย และกรอบการศึกษาด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติ โดยผู้วิจัยจะกล่าวถึงวรรณกรรมที่สำคัญ ๆ โดยลำดับดังนี้

เอ็ดเวิร์ด เอ ซัชแมน (Suchman, 1967 อ้างถึงในทองใบ สุคชารี, 2536, น.92 - 93) เขียนตำราการวิจัยประเมินผล Evaluation Research เมื่อปี 1967 และได้เสนอเกณฑ์ 5 ประการในการประเมินความสำเร็จหรือความล้มเหลวของโปรแกรมทางสาธารณะสุขไว้ดังนี้

1. ความพยายาม (effort) เป็นเกณฑ์การประเมินผลความสำเร็จหรือความล้มเหลวทั้งในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพจากกิจกรรมต่างๆ ที่เกิดขึ้น โดยเน้นที่ปัจจัยนำเข้า (input) โดยไม่สนใจผลผลิต (regardless of output)

2. การปฏิบัติงาน (performance) เป็นเกณฑ์การประเมินความสำเร็จหรือความล้มเหลวจากผลของความพยายาม

3. ความเพียงพอ (adequacy) เป็นเกณฑ์การประเมินความสำเร็จหรือความล้มเหลวจากระดับการปฏิบัติงานทั้งหมดว่าเพียงพอกับความต้องการหรือไม่

4. ประสิทธิภาพ (efficiency) เป็นเกณฑ์การประเมินความสำเร็จหรือความล้มเหลว จากทางเลือกหรือวิธีการต่าง ๆ ว่าคุ้มกับต้นทุนหรือไม่

5. กระบวนการ (process) เป็นเกณฑ์ประเมินความสำเร็จ หรือความล้มเหลวของโปรแกรมว่า ดำเนินการอย่างไร และทำไมจึงต้องดำเนินการอย่างนั้นหรือทำไมไม่ดำเนินการตามนั้น

โรเบิร์ต นากามูระและแฟรงค์ สمولวูด (Nakamura and Smallwood, 1980 อ้างถึงในศรัณย์ จิตารีย์, 2550, น.60) ได้เขียนหนังสือเรื่อง “The politics of policy Implementation” ตีพิมพ์ในปี 1980 โดยได้เสนอสาระสำคัญในเรื่องของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ภายใต้สภาพแวดล้อมต่างๆ และยังได้อธิบายถึงการประเมินนโยบายสาธารณะในรูปการประเมินผลระยะสั้น (outputs) เช่น จำนวนผู้ใช้บริการ ระยะทางที่สร้างถนน การประเมินผลที่เกิดขึ้น (outcomes) เป็นผลที่เกิดจากนโยบายไปปฏิบัติ เช่น การเปลี่ยนแปลงทักษะการอ่านของนักศึกษา โดยพิจารณาจากผลการทดสอบและการประเมินผลกระทบ (impacts) ถือว่าเป็นผลที่เกิดขึ้นจากนโยบายในระยะยาว เช่น การเปลี่ยนแปลงในทัศนคติและพฤติกรรมขั้นพื้นฐาน เป็นต้น

ส่วนเกณฑ์การประเมินความสำเร็จหรือความล้มเหลวของนโยบาย นากามูระและสมอลวูดเสนอไว้ 5 เกณฑ์ ดังนี้

เกณฑ์ที่ 1 การบรรลุเป้าหมายของนโยบาย (policy goal attainment) เป็นความพยายามในการประเมินการนำนโยบายไปปฏิบัติ เพื่อวัดผลที่เกิดขึ้นบรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้หรือไม่เกณฑ์นี้ตั้งขึ้นอยู่บนฐานคติที่ว่า นโยบายนั้นๆจะต้องสามารถวัดได้และเกิดผลที่เป็นรูปธรรม

เกณฑ์ที่ 2 ประสิทธิภาพ (efficiency) เป็นเกณฑ์ที่ประเมินจากคุณภาพของการปฏิบัติงานที่มักจะมีความสัมพันธ์กับต้นทุน บ่อยครั้งที่มักจะกล่าวถึงการประเมินความพยายามในการนำนโยบายไปปฏิบัติและจะเน้นที่วิธีบรรลุเป้าหมาย (means) มากกว่าจะเป็นที่เป้าหมาย

เกณฑ์ที่ 3 ความพึงพอใจของบุคคลภายนอก (constituency satisfaction) เป็นเกณฑ์การประเมินประสิทธิผลการนำนโยบายไปปฏิบัติจากระดับของความพึงพอใจของกลุ่มต่าง ๆ จากภายนอกองค์กร เพื่อชี้วัดว่านโยบายใดนโยบายหนึ่งมีระดับของความสำเร็จเท่าใด

เกณฑ์ที่ 4 การสนองต่อความต้องการของลูกค้า (clientele responsiveness) เป็นเกณฑ์การประเมินว่านโยบาย สนองต่อความต้องการของผู้บริการอย่างไร โดยประเมินจากการรับรู้ (perceived) ของลูกค้า

เกณฑ์ที่ 5 การดำรงอยู่ของระบบ (system maintenance) เป็นเกณฑ์การประเมินประสิทธิผลของการนำนโยบายไปปฏิบัติทั้งในระดับมหภาค (macro scale) เช่น เสถียรภาพของระบบการเมืองของประเทศและระดับจุลภาค (micro scale) เช่น ความต่อเนื่องของการดำเนินนโยบายไปปฏิบัติในหน่วยปฏิบัติต่างๆ

วเรช จันทรศร (2532, น.2) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “ การบริหารเพื่อการพัฒนาของกระทรวงสาธารณสุข ” ระหว่างวันที่ 1 สิงหาคม 2531 ถึง 31 สิงหาคม 2531 โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาวิเคราะห์ถึงลักษณะเด่น และข้อจำกัดของกระทรวงสาธารณสุข และเมื่อค้นพบลักษณะเด่นจากการศึกษาผู้วิจัยจะนำไปใช้เป็นตัวแบบหรือแนวทางในการปรับปรุงหน่วยงานต่าง ๆ ของระบบราชการไทยในภาพรวม ส่วนข้อจำกัดที่ค้นพบ จะนำไปเป็นแนวทางในการพัฒนาหรือปรับปรุงการบริหารงานของกระทรวงสาธารณสุขวเรช จันทรศร ได้กำหนดวิธีในการศึกษา 5 วิธี คือ (1) การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (2) การส่งแบบสอบถาม (3) กรณีศึกษา (4) การสังเกตพฤติกรรมการปฏิบัติงานกระทรวงสาธารณสุขและ (5) การร่วมปฏิบัติงาน

4. ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ

การสำรวจวรรณกรรมเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ผลงานคลาสสิกชิ้นแรกที่เป็นจุดเริ่มต้นอย่างสำคัญ ในการกระตุ้นให้วงวิชาการทั่วไปเห็นความสำคัญของการศึกษานโยบายไปปฏิบัติ คือ การศึกษาปัญหาความล้มเหลวของการนำนโยบายสร้างงานให้ชนกลุ่มน้อยในนครโอคลแลนด์ไปปฏิบัติของ เพรสแมนและวิลด์ฟสกี ในปี 1973 ซึ่งพบว่า “แม้นโยบายนี้จะประสบความสำเร็จในขั้นของการยอมรับโครงการได้รับการจัดสรรงบประมาณจากรัฐสภาโดยเร็วและนโยบายนี้สามารถจูงใจให้หน่วยราชการเข้าร่วมในโครงการเป็นอย่างดี แต่เมื่อนำไปปฏิบัติกลับต้องประสบปัญหาความล้มเหลวนั้นเป็นเพราะ (1) จำนวนหน่วยงานที่เข้าร่วมโครงการมีมาก ทำให้ยากลำบากในการประสานกิจกรรมให้ไปในทิศทางเดียวกัน (2) แม้หน่วยงานต่าง ๆ จะเห็นพ้องในเป้าหมาย แต่มีความขัดแย้งในด้านวิธีการที่จะบรรลุเป้าหมาย (3) แต่ละหน่วยงานมีทัศนภาพและวัตถุประสงค์หลักที่ต่างกัน” (วเรช จันทรศร, 2528, น.449-503) จากบทเรียนของของเพรสแมนและวิลด์ฟสกี นี้ วเรช จันทรศร สรุปว่า “แนวทางการนำนโยบายไปปฏิบัติให้สำเร็จขึ้นอยู่กับ (1) นโยบายตั้งอยู่บนพื้นฐานของทฤษฎีที่เหมาะสม (2) มีการเชื่อมโยงระหว่างการกำหนดนโยบายกับการนำนโยบายไปปฏิบัติ (3) มีวิธีการบรรลุนโยบายที่ง่าย (simple) และ (4) มีโครงสร้างของการนำนโยบายไปปฏิบัติ (implementation structure)”

ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติด้วยการเสนอตัวแบบเชิงระบบของ แวนมีเตอร์ และ แวน ฮอร์น (Van Meter and Van Horn, 1975 อ้างถึงในกล้า ทองขาว, 2534 , น.55) นักวิชาการทั้งสอง เชื่อว่า ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ขึ้นอยู่กับปัจจัย 4 ประการ ได้แก่ (1) การสื่อความหมาย ระหว่างองค์กรและกิจกรรมผลักดันต่างๆ กล่าวคือ มาตรฐานและวัตถุประสงค์ ของโครงการ ต้องการ ความเข้าใจอย่างชัดเจนจากบุคคลที่มีส่วนร่วมรับผิดชอบในการกระทำโครงการให้ประสบความสำเร็จ เพราะความสำเร็จของโครงการจะต้องอาศัยกลไกและกระบวนการทางสถาบันที่มีอำนาจดำเนินการ เพื่อเพิ่มความเป็นไปได้มากขึ้นว่าผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ (implementers) จะทำงานประสานสอดคล้อง กับมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย (2) ลักษณะของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ กล่าวคือ ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติขึ้นอยู่กับความสามารถของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ (3) เงื่อนไขทางการเมืองเศรษฐกิจและสังคม เงื่อนไขเหล่านี้จะมีผลกระทบเชิงอิทธิพลต่อผลของการนำ นโยบายไปปฏิบัติ และ (4) ความสามารถและความเต็มใจของผู้ปฏิบัติซึ่งได้แก่ความรู้สึกในด้านการ ยอมรับความเข้าใจ การวางเฉย การปฏิเสธ หรือ ความเข้มข้นของความรู้สึกรับผิดชอบต่อนโยบาย

ในทฤษฎีของ แฮมเบิลตัน (Hambleton, 1983, อ้างถึงในศรัณย์ จิตาธิย์, 2550, น.63) มองว่า การปรับ (shape) กระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติเป็นผลมาจากอิทธิพลของปัจจัย 5 ประการคือ (1) ข่าวสารนโยบาย (policy message) เป็นนโยบายที่มีทิศทางไม่คลุมเครือ (2) ความหลากหลายของ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายไปปฏิบัติ (3) ทฤษฎีและอุดมการณ์ของกลุ่มผู้ปฏิบัติ (4) ทรัพยากรที่สนับสนุนและ (5) การเมืองในกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ เช่นกระบวนการเจรจา ต่อรองและการประนีประนอมเกี่ยวกับปัญหาความขัดแย้ง เป็นต้น

ในขณะที่ แวน ฮอร์น (Van Horn, 1975, อ้างถึงในกล้า ทองขาว, 2534, น.56) เชื่อว่า ความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติขึ้นอยู่กับปัจจัย 3 ประการคือ (1) มาตรฐาน นโยบาย ซึ่งประกอบด้วยความเพียงพอของเงินและสิ่งเสริมแรงระดับของมาตรฐานและวัตถุประสงค์ ความแน่ชัดของกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ ระดับความต้องการเปลี่ยนแปลงมาตรฐานและ วัตถุประสงค์ (2) สภาพแวดล้อมของนโยบายในส่วนกลาง ซึ่งประกอบด้วยการสื่อความหมาย มองในแง่ความชัดเจนและสอดคล้อง การกระตุ้นส่งเสริม มองในแง่การเสริมแรง และการลงโทษ และการ เปลี่ยนแปลงนโยบาย มองในแง่บทบาทของผู้จัดทำนโยบายระดับชาติ และการเจรจาต่อรองของกลุ่ม ผลประโยชน์ ในขั้นการขยายผลและการนำนโยบายไปปฏิบัติและ (3) สภาพแวดล้อมของนโยบาย ระดับท้องถิ่น ประกอบด้วยทัศนคติของข้าราชการการเมืองในท้องถิ่นและทัศนคตินักบริหารในท้องถิ่น ต่อมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบายทัศนคติของกลุ่มผลประโยชน์และประชาชนต่อนโยบาย ลักษณะของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติในแง่ศักยภาพของทีมงาน และเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคมในท้องถิ่น

ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติในทฤษฎีของ ลาร์สัน (Larson) (อ้างถึงในวรเดช จันทรศร, 2528, น.313-323) ขึ้นอยู่กับปัจจัย 4 ประการ ได้แก่ (1) ความชัดเจนและความเป็นไปได้แห่งเป้าหมายของนโยบาย (2) กระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ (implementation) ซึ่งรวมถึงข้อมูลและการสนับสนุนจากฝ่ายต่างๆ (3) ระดับความสลับซับซ้อนในการติดต่อสัมพันธ์กันระหว่างหน่วยงานของรัฐระดับต่างๆ และ (4) ระดับความเปลี่ยนแปลงในสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจในขณะที่ เอ็ดเวิร์ดส์ (1980) เห็นว่า ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติขึ้นอยู่กับปัจจัย 5 ประการ ได้แก่ (1) ความเพียงพอของทรัพยากร (2) ระดับของความสนับสนุน (3) โครงสร้างของระบบองค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเพียงใด (4) รูปแบบวิธีการทำงานโดยทั่วไปของหน่วยงานเหล่านั้น และ (5) เงื่อนไขทางความมีประสิทธิภาพในการสื่อความหมาย

นอกจากการมองปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติตามที่กล่าวมาแล้ว ลักษณะการเลือกเครื่องมือ หรือการเลือกกลยุทธ์ของนโยบายไปปฏิบัติ ก็มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จและความล้มเหลวของนโยบายเช่นกัน กล่าวคือ ในทฤษฎีของ อินแกรม และมานน์ (Ingram and Mann, 1980 อ้างถึงใน ศรีณย์ จิตารีย์, 2550, น.64) เชื่อว่า การเลือกมาตรการการควบคุม ดูแล และการประเมินแบบใดแบบหนึ่งมาใช้ นั้นมีความเกี่ยวข้องกับการที่จะทำความเข้าใจ หรือทำให้สามารถของเห็นสัญญาณจากกลุ่มเป้าหมายว่าเขาจะแสดงอาการตอบสนองอย่างไรต่อนโยบาย นักวิชาการทั้งสองมีความเห็นว่า นโยบายหลายประเภทอาจประสบความสำเร็จความล้มเหลวเมื่อนำไปปฏิบัติ หากใช้มาตรการทางลบ หรือการลงโทษในการควบคุม ตรวจสอบและประเมิน แต่การใช้มาตรการทางบวกด้วยการให้แรงเสริม (incentives) จะทำให้การนำนโยบายไปปฏิบัติประสบความสำเร็จ นอกจากนั้นแล้วความเข้าใจในวิธีการที่จะเอาชนะปัญหาที่แตกต่างกันของหน่วยงานนโยบายระดับมหภาค และหน่วยงานปฏิบัติในท้องถิ่นระดับจุลภาคอาจนำไปสู่ความล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติได้ นั่นก็คือความชัดเจนของภารกิจและการมอบหมายงาน ขึ้นอยู่กับพื้นฐานของความเข้าใจปัญหาของผู้เกี่ยวข้องทั้งระดับนโยบายและระดับปฏิบัติ

การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลความสำเร็จของการนำนโยบายการกระจายอำนาจจัดทำแผนพัฒนาไปปฏิบัติของประเทศต่างๆ ในทวีปเอเชีย ของชีมาและรอนดีเนลลี (Cheema and Rondinelli, 1983 อ้างถึงในกล้า ทองขาว, 2534, น.57-58) โดยใช้ตัวแบบที่เขาสร้างขึ้น ซึ่งประกอบด้วยปัจจัย 4 ประการ คือ (1) ความสัมพันธ์ระหว่างองค์กร ซึ่งหมายถึง ความชัดเจนและความสอดคล้องของวัตถุประสงค์ของแผนงาน ความเหมาะสมของการจัดสรรหน้าที่ระหว่างหน่วยงาน มาตรฐานของแผนงาน งบประมาณ การนำไปปฏิบัติ และกระบวนการประเมินผล ความชัดเจน ความสอดคล้อง และคุณภาพของการสื่อความหมายระหว่างองค์กร และประสิทธิภาพของความเชื่อมโยงในการให้การสนับสนุนกิจกรรมของแผนงาน (2) ทรัพยากรที่สนับสนุนการนำแผนงานขององค์กรไปปฏิบัติ หมายถึงขอบเขตของการควบคุมด้านการเงิน ความเพียงพอของงบประมาณที่จัดสรรให้แก่กิจกรรมของโครงการ การจัดหา

งบประมาณได้ทันเวลาการดำเนินกิจกรรม ความเพียงพอของรายได้ที่เพิ่มขึ้นกับอำนาจการใช้จ่ายเงิน การสนับสนุนของผู้นำทางการเมืองระดับชาติ และความผูกพันของข้าราชการในระดับชาติ (3) ลักษณะและความสามารถของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติหมายถึง ทักษะทางด้านเทคนิคการ จัดการและการเมืองของทีมปฏิบัติงาน ความสามารถในการประสานงาน ควบคุมและประสานการ คัดลีนใจ การสนับสนุนทรัพยากรทางการเมืองของหน่วยงาน ธรรมชาติของกระแสไหลเวียนภายใน ของข่าวสารข้อมูล การใช้ความสนับสนุนของกลุ่มเป้าหมายต่อหน่วยงานที่ปฏิบัติ การเชื่อมโยงของ หน่วยงานปฏิบัติกับองค์การนอกภาครัฐบาลอย่างสอดคล้อง คุณภาพของผู้นำภายในหน่วยปฏิบัติ ความผูกพันของทีมงานต่อกิจกรรมที่ปฏิบัติ และที่ตั้งของหน่วยงานภายในระบบการบริหาร โครงการ และ(4) เงื่อนไขทางด้านสภาพแวดล้อมซึ่งได้แก่แนวทางการเมือง (political style) โครงสร้างการ กำหนดนโยบาย ลักษณะของโครงสร้างอำนาจท้องถิ่น ข้อจำกัด (constrain) ทางด้านทรัพยากร ปัจจัย วัฒนธรรมสังคม ระดับขององค์การที่ร่วมรับประโยชน์จากแผนงาน และความเพียงพอทางกายภาพ ของปัจจัยพื้นฐานทางเศรษฐกิจ (physical infrastructure)

ตัวแบบนี้เมื่อนำไปศึกษาในประเทศกำลังพัฒนาในทวีปเอเชียมีข้อค้นพบว่า ปัจจัยเชิงวิกฤต (critical factors) ต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการนโยบายการกระจายอำนาจ และการจัดทำ แผนพัฒนาที่เป็นตัวร่วมกันอยู่คือ ความชัดเจนของวัตถุประสงค์และการออกแบบขององค์การ ความ เพียงพอของการสนับสนุนทางด้านการเมือง การเงินและทางเทคนิคส่วนกลาง ระดับของการให้ คำแนะนำและการควบคุมจากส่วนกลางเกี่ยวกับการดำเนินกิจกรรมของหน่วยปฏิบัติ บทบาทของผู้นำ ทางการเมืองในท้องถิ่น และความปรองดองกันด้านการได้รับประโยชน์จากแผนงาน ความสามารถในการ จัดหาทักษะเชิงเทคนิคและเชิงจัดการจากบุคคลในท้องถิ่นระดับของการได้รับประโยชน์จาก โครงการความยืดหยุ่นของขบวนการทำงานของระบบราชการระดับของการประสานงานระหว่าง กิจกรรมการพัฒนาการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ใน ประเทศไทย วรเดช จันทรศร (2532, น.1-27) ทำการศึกษาการนำนโยบายสาธารณสุขมูลฐานไปปฏิบัติ โดยใช้กรอบการพิจารณาปัจจัย 3 ด้าน คือ (1) ปัจจัยด้านอำนาจหน้าที่ (2) ปัจจัยด้านโครงสร้าง ระบบงาน หน่วยงานที่รับผิดชอบ ตลอดจนหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และ (3) ปัจจัยด้านกระบวนการของ งานสาธารณสุขมูลฐานพบว่า ปัจจัยด้านอำนาจหน้าที่นั้น งานสาธารณสุขมูลฐานได้รับการสนับสนุน ทั้งในแง่แนวคิดทางกฎหมายและแนวคิดทางการเมืองระดับสูง เนื่องจากหลักการสาธารณสุขมูลฐานเป็น หลักการสากล รัฐบาลมีเจตนาแน่วแน่ในการพัฒนาสาธารณสุข โดยกลวิธีสาธารณสุขมูลฐาน

นโยบายสาธารณสุขมูลฐานสอดคล้องกับความต้องการของชุมชนปัจจัยด้านโครงสร้าง ระบบงาน หน่วยงานที่รับผิดชอบและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องพบว่า นโยบายสาธารณสุขมูลฐานมี หน่วยงานที่รับผิดชอบหลายระดับทั้งระดับชาติในรูปคณะกรรมการจากผู้แทนกระทรวงที่เกี่ยวข้องใน ส่วนกลางได้มีการจัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการการสาธารณสุขมูลฐาน รับผิดชอบการประสานงาน

กับหน่วยงานต่างๆทั้งภายในและภายนอก ในระดับภูมิภาค มีสำนักงานคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัด รับผิดชอบกระบวนการบริการงานสาธารณสุขจังหวัดสำนักงานสาธารณสุขอำเภอรับผิดชอบการประสานงานระหว่างจังหวัดตำบล ระดับตำบลมีสถานีอนามัยและสำนักผดุงครรภ์ เป็นผู้รับผิดชอบในการปฏิบัติงานสาธารณสุขมูลฐานและในระดับหมู่บ้านมีผู้สื่อข่าวสาธารณสุข (พสส.) และอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.) เป็นตัวกลางในการดำเนินงานสาธารณสุขร่วมกับผู้นำชุมชนและชาวบ้าน กล่าวอย่างสรุปก็คือโครงสร้างระบบงาน หน่วยงานที่รับผิดชอบหลักในทุกระดับทุกงาน มีลักษณะค่อนข้างสมบูรณ์มากและปัจจัยด้านกระบวนการของงานสาธารณสุข ประกอบด้วย 2 ขั้นตอน ขั้นตอนแรกคือการวางแผนและการกำหนดเป้าหมาย เน้นเป้าหมายเชิงปริมาณทั้งทางด้านเป้าหมายการผลิต พสส./อสม. เป้าหมายจำนวนหมู่บ้าน ขั้นตอนที่สอง คือการกำหนดองค์ประกอบและกลวิธีในการดำเนินงานกล่าวอย่างสั้นกระบวนการดำเนินงานสาธารณสุข มูลฐานมีการกำหนดเป้าหมายเชิงประมาณ มีกลวิธีเช่นเดียวกันทุกพื้นที่ การกำหนดกระบวนการของงานมีความสอดคล้องกับความหมายและองค์ประกอบของการสาธารณสุขมูลฐาน ความชัดเจนของการกำหนดกระบวนการของงานทำให้สามารถเร่งรัดนโยบายและดำเนินการทั่วประเทศได้อย่างรวดเร็ว ทำให้บริการสาธารณสุขกระจายถึงมือประชาชน

ลักษณะสำคัญของการนำนโยบายไปปฏิบัติที่ค้นพบของวรเดช จันทรศร ก็คือ (1) ความสามารถในการแปลงนโยบายออกเป็นโครงการและกิจกรรม (2) การกำหนดเป้าหมาย กลวิธีรูปแบบและกระบวนการที่ชัดเจน (3) การมีโครงสร้างองค์การที่รับผิดชอบต่อนโยบายในรูปคณะกรรมการ โดยมีสำนักงานคณะกรรมการสาธารณสุขมูลฐานเป็นศูนย์กลางในการดำเนินงานและการจัดสรรทรัพยากรและ (4) การใช้กลยุทธ์ประสานกระทรวงหลักร่วมกำหนดทิศทางการพัฒนาให้เป็นไปในแนวเดียวกัน ปัจจัยทั้ง 4 ประการนี้ มีความสำคัญต่อการสร้างความสำเร็จของการนำนโยบายสาธารณสุขมูลฐานไปปฏิบัติ และข้อค้นพบนี้ก็ไม่ต่างกันมากนักกับผลการศึกษาของชีมา และ รอนดีเนลลี (Cheema and Rondinelli, 1983, p.88) ที่พบว่า ความสำเร็จของการนำนโยบายการสร้างงานในชนบทไปปฏิบัติในประเทศไทยขึ้นอยู่กับ (1) ความชัดเจนของวัตถุประสงค์และกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ (2) การสนับสนุนทางการเมืองในระดับชาติ (3) ความสามารถของผู้นำในระดับตำบลและ (4) กิจกรรมของโครงการตกเป็นผลประโยชน์โดยตรงต่อประชาชนผู้เข้าร่วมโครงการ

5. การวัดความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

การสำรวจเอกสารเกี่ยวกับการกำหนดตัวชี้วัดความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติของนักวิชาการต่างๆ จะเห็นได้ว่าการพิจารณาความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

การศึกษาในประเทศไทยของ วรเดช จันทรศร (2548, น.135-154) เรื่องนโยบายสาธารณสุขมูลฐานในประเทศไทย พบว่าการวัดความสำเร็จของการนำนโยบายสาธารณสุขมูลฐานไปปฏิบัติที่

เป็นอยู่ พิจารณาจาก (1) การขยายตัวออกไปอย่างรวดเร็วของกองทุนฯและเวชภัณฑ์ และกองทุนเฉพาะกิจประเภทอื่นๆ ในงานสาธารณสุขมูลฐาน (2) การบรรลุเป้าหมายของงานซึ่งเป็นการสะท้อนออกมาในเรื่องปริมาณ (3) การขยายตัวครอบคลุมจำนวนหมู่บ้านทั่วประเทศ มีระบบบริการสาธารณสุขถึงมือประชาชนทั่วถึงและ (4) พิจารณาสภาพการดำรงอยู่ของผู้สื่อข่าวสาธารณสุข และอาสาสมัครสาธารณสุข (ผสส./อสสม) ประจำหมู่บ้าน ต่างจากความสำเร็จในทรรสนะของกรมการพัฒนาชุมชน ด้านนโยบายการพัฒนาชุมชน ซึ่งได้ถือเอาเกณฑ์การประกวดหมู่บ้านพัฒนาเป็นการชี้วัดความสำเร็จของการดำเนิน โครงการ แต่จากการศึกษาเกี่ยวกับตัวชี้วัดความสำเร็จในการปฏิรูปการบริหารของ วรเดช จันทรศร (2531, น.75-102) ได้เน้นไปที่ตัวชี้วัด 2 ระดับ คือ (1) โอกาสที่แผนการปฏิรูปจะได้รับการยอมรับ (adoption) และ (2) โอกาสที่แผนการปฏิรูปจะประสบความสำเร็จในการนำไปปฏิบัติ

การวัดความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติโครงการสร้างงานในชนบท หรือ กศช. พิจารณาผลการดำเนินงานจากการบรรลุวัตถุประสงค์ในลักษณะผลโดยตรงและผลต่อเนื่อง 3 ระดับคือ (1) ระดับบุคคลวัดความสำเร็จที่การเพิ่มพูนรายได้ และการเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วม (2) ระดับองค์กร พิจารณาจากความเข้มแข็งมีประสิทธิภาพขององค์กร และ (3) ระดับชุมชนพิจารณาที่ความเป็นอยู่ทางเศรษฐกิจสังคม และการระดมทรัพยากรมาใช้ประโยชน์และตัวชี้วัดความสำเร็จในการศึกษาการนำนโยบายไปปฏิบัติ ในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ของ อาคม ใจแก้ว (2533) วัดจาก (1) ทักษะคติจากเยาวชนไทยมุสลิม (2) พฤติกรรมการเรียนการสอนภาษาไทย และ(3) การเรียนอิสลามศึกษา สำหรับตัวแบบที่หนึ่ง ส่วนตัวแบบที่สองวัดจากทัศนคติและพฤติกรรมของข้าราชการระดับล่าง

จากการสำรวจเอกสาร การนิยามและแนวทางการวัดความสำเร็จของการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ การนิยามและการวัดความสำเร็จมักมุ่งวัดการบรรลุเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ของนโยบายที่หน่วยงานหรือองค์กรภาครัฐนำไปปฏิบัติ โดยทั่วไปจะวัดความสำเร็จใน 4 ลักษณะ คือ

ก. ระดับหรือร้อยละของการบรรลุเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ในเวลากำหนดพิจารณาจาก ผลผลิต (outputs) ของนโยบาย

ข. การนำไปใช้ประโยชน์โดยตรงของประชาชนกลุ่มเป้าหมายพิจารณาจากผลลัพธ์ (outcomes) ของนโยบาย

ค. ความต่อเนื่องของการปฏิบัติภายหลังโครงการสิ้นสุดพิจารณาจากความต่อเนื่อง (continuation) ของกิจกรรมในลักษณะงานประจำ (routinization)

ง. การนำวิธีการดำเนินงานจากโครงการไปใช้พิจารณาจากความเห็นต่อการนำวิธีการเดิมไปใช้ครั้งต่อไป

สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกตัวแปร เป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ความเพียงพอของทรัพยากรลักษณะของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติการวางแผนและการควบคุม การ

สนับสนุนทางการเมืองและประชาชน เพื่อจะได้ศึกษาว่าตัวแปรดังกล่าวส่งผลต่อการนำนโยบายสวัสดิการสังคมไปปฏิบัติอย่างไร

3. ตัวแปรที่ศึกษาจากเอกสาร

ตัวแปรในการวิจัยแบ่งเป็น 2 ชุด คือ ตัวแปรอิสระ (independent variables) และตัวแปรตาม (dependent variables) ตัวแปรทั้งสองชุดต่างมีความสัมพันธ์กันในเชิงทฤษฎี ส่วนระดับของความสัมพันธ์จะมากหรือน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับผลการศึกษาทดสอบในการวิจัยนี้ และผู้วิจัยได้คัดเลือกตัวแปรที่จะใช้ศึกษาค้างนี้

ตัวแปรอิสระ ได้เลือกสรรตัวแปรอิสระ 4 ตัวแปร ที่ถือว่าเป็นชุดตัวแปรเชิงนโยบายที่มีความสำคัญและสอดคล้องกับการนำนโยบายไปปฏิบัติมากที่สุด คือ

1. เป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย เป้าหมายของนโยบายกับการนำนโยบายไปปฏิบัติ ในทฤษฎีของเพรสแมนและวิลด์ฟสกี (Pressman & Wildavsky, 1973 อ้างถึงใน ศรีณย์ ฐิตารีย์, 2550, น.76) เห็นว่าการนำนโยบายไปปฏิบัติคือกระบวนการของปฏิสัมพันธ์ระหว่างเป้าหมายที่กำหนดไว้ (setting of goals) กับการกระทำที่มุ่งไปสู่การบรรลุความสำเร็จของเป้าหมายนั้น (geared to achieving them) จากความเห็นของเพรสแมนและวิลด์ฟสกี การนำนโยบายไปปฏิบัติจึงอยู่ที่ “การกระทำ” กับ “เป้าหมาย” ซึ่งจะต้องมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน เป้าหมายและวัตถุประสงค์จึงมีความสำคัญต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติในฐานะที่เป็นสิ่งที่จะต้องกระทำให้บรรลุผลแล้วจะต้องมีความชัดเจนด้วย ความชัดเจนหรือคลุมเครือของเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของการนำนโยบายไปปฏิบัติที่ปรากฏเป็นรูปธรรมเรียกว่า ข่าวสารนโยบาย (policy message) ข่าวสารนโยบายเป็นทั้งเนื้อหาสาระ (substance) และแนวทาง (way) ในการสื่อสารนโยบายในทัศนะของกันน์ (Gunn, 1978 อ้างถึงในกล้า ทองขาว, 2534, น.63-64) เห็นว่า ความสมบูรณ์ของการนำนโยบายไปปฏิบัติจำเป็นต้องเข้าอย่างดีเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ที่จะทำให้เกิดประสิทธิผล ความชัดเจนของเป้าหมายและวัตถุประสงค์ มีความสำคัญต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติเพราะฝ่ายบริหารจะบิดเบือนเป้าหมายได้ยาก

ซาบาเตียร์ และ แมสมาเนียน (Sabatier and Mazmanian, 1980, อ้างถึงใน กิตติ บุญนาค, 2536, น.73) ได้เสนอกรอบการศึกษาการกำหนดนโยบายไปปฏิบัติในปี 1980 โดยให้ชื่อบทความว่า “The Implementation of Public Policy: A Framework of Analysis” ซึ่งเป็นการปรับปรุงผลงานของเขาเองที่เขียนขึ้นเมื่อปี 1979 ซาบาเตียร์ และ แมสมาเนียน เห็นว่า ความสามารถของกฎหมายในการดำเนินการให้บรรลุวัตถุประสงค์ของนโยบาย ซึ่งจะต้องกำหนดให้ชัดเจนและมีความแน่นอน ดังนั้น หากเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบายปราศจากความชัดเจนแล้ว ก็จะมีผลทำให้วิธีการถูกเบี่ยงเบนไปด้วย

การอธิบายอิทธิพลเกี่ยวกับความชัดเจนของเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบายในทฤษฎีของ วรเดช จันทรศร (2541, น.535-554) เห็นว่า “การมีวัตถุประสงค์และเป้าหมายของการ

นำไปปฏิบัติชัดเจน จะทำให้ผู้ปฏิบัติเข้าใจว่า อะไรคือเป้าหมายหรือผลลัพธ์ที่ผู้กำหนดนโยบายต้องการ เมื่อผู้ปฏิบัติเข้าใจว่า อะไร คือ ความต้องการแล้ว ก็จะทำให้เป็นการง่ายที่ทำให้ผู้บริหารสามารถกำหนดภารกิจเด่นชัด มีการมอบหมายงาน กำหนดความรับผิดชอบเฉพาะของแต่ละฝ่ายให้สัมพันธ์ อันจะเป็นแนวทางทำให้การประสานการทำงานทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องเป็นไปได้โดยง่าย” นอกจากนี้ วรเดช จันทรศร (2531, น.87-88) ได้สำรวจวรรณกรรมเกี่ยวกับนโยบายการปฏิรูประบบบริหาร แล้วได้ตั้งสมมติฐานว่า “ถ้าวัตถุประสงค์การปฏิรูปการบริหารมีความคลุมเครือขาดความชัดเจนหรือเฉพาะเจาะจงมากเพียงใด โอกาสที่แผนการปฏิรูปจะได้รับการยอมรับจะมีสูงขึ้น ทั้งนี้ เพราะความคลุมเครือสามารถขจัดความขัดแย้งทางความคิดและเอื้ออำนวยให้เกิดข้อตกลงในหลักการปฏิรูปได้แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อแผนดังกล่าวได้รับการยอมรับ จะทำให้โอกาสการนำไปปฏิบัติบังเกิดผลน้อยลง เพราะแผนที่คลุมเครือยอมทำให้ยากลำบากในการปฏิบัติ ตลอดจนยากที่จะตรวจสอบ ควบคุมความก้าวหน้าของผลการปฏิบัติ”

เมื่อพิจารณาในแง่นี้ แฮมเบิลตัน (Hambleton, 1983 อ้างถึงในกิตติ บุณนาค, 2536, น.74) เห็นว่า หากการสื่อสารนโยบายจากส่วนกลางมีความสับสนในด้านเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ของนโยบายจะทำให้เกิดความสงสัย (doubt) แก่ผู้ปฏิบัติและทำให้เกิดผลกระทบที่ล้มเหลว และจากบทเรียนความล้มเหลวของการนำนโยบายการผลิตข้าวไปปฏิบัติในประเทศเนปาลพบว่า เป้าหมายที่ถูกกำหนดในระดับชาติ ขาดความพยายามที่จะเผยแพร่ข่าวสารลงไปถึงระดับรากหญ้า (grass root) ทำให้ข้าราชการและประชาชนที่นำนโยบายไปปฏิบัติสับสนส่งผลให้นโยบายดังกล่าวล้มเหลว

ในทรรศนะของเคอร์ (Kerr, 1976 อ้างถึงในกล้า ทองขาว, 2534, น.63) ช่องทางที่ทำให้นโยบายล้มเหลวประการหนึ่ง คือ เป้าหมายไม่ชัดเจนในด้านคุณค่าทำให้ฝ่ายที่นำนโยบายไปปฏิบัติหรือฝ่ายบริหารสามารถบิดเบือนเป้าหมายได้ ดังนั้น เป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบายหากมีความชัดเจนจะสามารถนำไปสู่ความสำเร็จที่เป็นจริงและทรรศนะของรีน (Rein, 1983, p.66) เห็นว่า เป้าหมายของการนำนโยบายไปปฏิบัติ คือ เงื่อนไขสำคัญที่จะส่งผลกระทบต่อความสำเร็จของนโยบาย เพราะเป้าหมายไม่ใช่เพียงสัญลักษณ์ (symbolic) แต่จะต้องเป็นจริง (realistic) และเป้าหมายที่คลุมเครือจะนำไปสู่การกำหนดแผนงานและขั้นตอนการนำไปปฏิบัติที่สลับซับซ้อน แต่ถ้าหากแผนการปฏิบัติงานมีเป้าหมายชัดเจน จะทำให้การกำหนดเครื่องมือการให้ความสนับสนุน การให้การชี้แนะและอื่นๆ มีลำดับขั้นตอนชัดเจนแน่นอน และรีน (Rein, 1983 อ้างถึงในกิตติ บุณนาค, 2536, น.74-75) ยังมีความเห็นต่อไปอีกว่าการนำนโยบายไปปฏิบัติที่มีเป้าหมายเด่น (saliency) ชัดเจน (clarity) ความแน่นอน (consistency) และจริงใจ (sincerity) จะนำไปสู่ความเป็นศูนย์รวมอำนาจ ของกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติที่เข้มแข็ง (greater centralization of process of implementation) ความเกี่ยวพันทางด้านระเบียบกฎเกณฑ์ การกำหนดแนวทาง และวิธีการปฏิบัติมีน้อยเท่าใด การนำนโยบายไปปฏิบัติให้บรรลุผลสำเร็จจะมีมากขึ้นเท่านั้น และความจำเป็นที่จะเข้าไปแนะนำ กำกับดูแลและทบทวนกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ ก็จะลดน้อยลงด้วย ส่วนผลของความคลุมเครือของเป้าหมายจะทำ

ให้ขั้นตอนการนำปฏิบัติมีความสลับซับซ้อน อาจทำให้ระบบราชการที่นำนโยบายไปปฏิบัติเบี่ยงเบนการบริหารตามธรรมชาติของ บาแดช (Bardach, 1980, อ้างถึงในกิตติ บุณนาค, 2536, น.75) คือ การเบี่ยงเบนเป้าหมาย หรือเจตนาเดิมของนโยบาย หันเหการใช้ทรัพยากรไปในทางผิด ปิดบังความพยายามที่จะเข้าไปควบคุมพฤติกรรมกรรมการบริหาร และสูญเสียบุคคลขององค์กร ซึ่งส่งผลกระทบต่อความล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติในที่สุด

ความชัดเจนของเป้าหมายและวัตถุประสงค์ มีความสำคัญต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ เพราะเป็นสิ่งที่ต้องกระทำให้บรรลุผล ความชัดเจนของเป้าหมายและวัตถุประสงค์ทำให้ฝ่ายที่นำนโยบายไปปฏิบัติหรือฝ่ายบริหารบิดเบือนเป้าหมายได้ยาก เพราะเป้าหมายมิใช่เป็นเพียงสัญลักษณ์แต่จะต้องเป็นจริงการมีเป้าหมายชัดเจนจะทำให้การกำหนดเครื่องมือการให้การสนับสนุน การให้การชี้แนะมีลำดับขั้นตอนชัดเจนแน่นอน การมีเป้าหมายและวัตถุประสงค์ชัดเจน จะทำให้มีศูนย์อำนาจในกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติที่เข้มแข็ง ทำให้ความจำเป็นเป็นในด้านการออกกฎระเบียบเพื่อการควบคุมน้อยลง ความชัดเจนของเป้าหมายของวัตถุประสงค์จะช่วยลดช่องทางการหาโอกาสเบี่ยงเบนในกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติให้น้อยลง ความชัดเจนของเป้าหมายและวัตถุประสงค์จะทำให้เจตนาเดิมของนโยบายยังคงอยู่ ป้องกันการหันเหการใช้ทรัพยากรไปในทางที่ผิด

2. ปัจจัยด้านความเพียงพอของทรัพยากร การจัดสรรทรัพยากรในการทำนโยบายไปปฏิบัติให้ประสบผลสำเร็จนั้นนากามูระและสมอลวูด (Nakamura and Smallwood, 1980 อ้างถึงใน อาคม ใจแก้ว, 2533, น.48) กล่าวว่าจะต้องพิจารณาความพร้อมของปัจจัยย่อย ดังต่อไปนี้

1. เงิน ที่เป็นปัจจัยสนับสนุนกระตุ้นผู้ปฏิบัติ
2. เวลา ที่กำหนดนั้นจะต้องเหมาะสมกับลักษณะงาน
3. ทีมงาน มีจำนวนเพียงพอและความสามารถต่องานที่ได้รับมอบหมาย
4. อำนาจ ที่จำเป็นต้องใช้สนับสนุนงานให้สะดวกราบรื่นและรวดเร็ว
5. การสนับสนุนด้านวิชาการและการบริหารงานจากรัฐบาลกลาง

ความพร้อมเพียงทางด้านทรัพยากรจะเน้นเฉพาะปัจจัยด้านการเงินหรืองบประมาณและด้านบุคลากร เนื่องจาก 2 ปัจจัยดังกล่าวมักจะถูกล่ามถึงในผลงานของนักวิชาการทางด้านกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติอย่างแพร่หลาย

ปัจจัยด้านการเงินหรืองบประมาณ (financial resources) นับว่าเป็นหัวใจของกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ เนื่องจากมีผลกระทบที่สำคัญ แฮมเบิลตัน (Hambleton, 1983 อ้างถึงใน อาคม ใจแก้ว, 2533, น.48) ถือว่าเป็นปัจจัยที่ช่วยให้เห็นนโยบายบรรลุเป้าหมายที่กำหนด บุคคลรับผิดชอบในระดับปฏิบัติมีแนวโน้มจะทำตามแนวทางที่กำหนดไว้ในนโยบาย เนื่องจากทุกคนได้รับการสนับสนุนจากงบประมาณที่มี แวน มิเตอร์และแวน ฮอร์น (Van Meter and Van Hom, 1975, p.465) เห็นว่า

งบประมาณจึงกลายเป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่งที่มีผลกระตุ้นการทำงานของบุคคลแต่ละคน ที่เข้ามามีส่วนร่วมรับผิดชอบการนำนโยบายไปปฏิบัติ

ปัจจัยด้านบุคคลหรือทีมงาน (staff) มีเพียงพอหรือไม่เมื่อเปรียบเทียบกับปริมาณงานที่รับผิดชอบ นั่นก็คือจำนวนบุคลากรไม่เพียงพอ่อมเป็นอุปสรรคต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ ปรัชญาการณเช่นนี้จะเกิดขึ้นในเชิงพฤติกรรมกรรมการนำนโยบายไปปฏิบัติที่ไม่พยายามยึดระเบียบแนวทางและเป้าหมายนโยบายที่กำหนด โดยอาจจะพยายามทำให้ชักช้าเสียเวลา (delay)

ผลการศึกษาของ วรเดช จันทรศร และวินิต ทรงประชุม (วรเดช จันทรศรและวินิต ทรงประชุม, 2529, น.185-186) เรื่อง “การศึกษาภารกิจและการนำภารกิจไปปฏิบัติของกรมประมง” ได้ชี้ให้เห็นว่าการขาดแคลนงบประมาณ บุคลากร หรือ บุคลากรขาดความรู้ความชำนาญ ขาดความพึงพอใจในงาน มีผลทำให้การนำนโยบายไปปฏิบัติไม่เกิดผลตามวัตถุประสงค์หรือแนวทางที่พึงปรารถนา

สมรรถนะองค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติ คือ โครงสร้างที่เอื้อต่อกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ มีงบประมาณเพียงพอ มีอุปกรณ์ เครื่องมือต่างๆ เพียงพอ มีเจ้าหน้าที่เพียงพอมีการใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสม และหัวหน้างานมีประสบการณ์สูง ตามทฤษฎีของแวน มิเตอร์ และแวน ฮอร์น (Van Meter and Van Horn, 1975, p.445-448 ; อ้างถึงในกล้า ทองขาว, 2548, น.176) ที่กล่าวว่า นโยบายที่ดีในทางปฏิบัติจะต้องกำหนดทรัพยากรสนับสนุนนโยบายและแผนไว้ชัดเจน ทรัพยากรอาจจะหมายถึงแรงเสริมต่างๆ ที่กำหนดไว้ในแผนหรือโครงการ ทรัพยากรเป็นปัจจัยอำนวยความสะดวกต่อประสิทธิผลของนโยบาย และเป็นที่ยอมรับว่า ทรัพยากรเงินเพียงอย่างเดียวอาจไม่เพียงพอที่จะช่วยให้นโยบายนำไปปฏิบัติประสบผลสำเร็จ แต่ทรัพยากรอื่น ๆ เช่น ทรัพยากรทางด้านวิชาการ ข้อมูลข่าวสาร และสารสนเทศ หรือแรงเสริมอื่น ๆ ก็มีความสำคัญและจำเป็นเช่นกัน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของเพรสแมน และวิลด์ฟัสกี (Pressman and Wildavsky, 1973 ; อ้างถึงในกล้า ทองขาว, 2548, น.179) ยังได้กล่าวว่า เนื้อหาสาระนโยบายที่กำหนดจะต้องระบุทรัพยากรสนับสนุนชัดเจน เช่น ระบุจำนวนและแหล่งงบประมาณ บุคลากร ฯลฯ ว่าแต่ละปีจะมีการจัดสรรทรัพยากรแต่ละประเภทเพื่อสนับสนุนกิจกรรมการปฏิบัตินโยบายและแผนอย่างไร นอกจากนี้กล้า ทองขาว (2548, น.183-185) ได้กล่าวสนับสนุนว่า ศักยภาพและความสามารถขององค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติ พิจารณาจากโครงสร้างองค์กรที่เอื้อต่อกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ ความรู้ ความสามารถและทักษะของทีมงาน ความสามารถและประสบการณ์ของผู้นำองค์กร ระบบการไหลเวียนของข้อมูลข่าวสารภายในและระหว่างองค์กร การมีและใช้เทคโนโลยีเพื่อการบริหารอย่างเหมาะสม ความเพียงพอของทรัพยากรทางการเงินและอุปกรณ์การบริหาร รวมทั้งความสามารถนำเงินและอุปกรณ์เครื่องมือต่าง ๆ มาใช้ได้ทันเวลาและสถานการณ์ ส่วน วรเดช จันทรศร (2545, น.49) ได้กล่าวถึงปัญหาในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ได้ชี้ให้เห็นในความสลับซับซ้อนในแง่ต่าง ๆ ของการนำนโยบายไปปฏิบัติอย่างละเอียด ทั้งในแง่บทบาทขององค์กรและผู้ที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนความเป็นอิสระขององค์กรและบุคคลเหล่านั้นในขั้นตอนของการนำนโยบายไป

ปฏิบัติที่เด่นชัด เฉพาะเจาะจงว่า ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติไม่ว่านโยบายนั้นจะเป็นประเภทใดก็ตาม อาจกล่าวได้ว่า โดยส่วนหนึ่งย่อมขึ้นอยู่กับว่าหน่วยงานที่รับผิดชอบในการนำนโยบายไปปฏิบัติมีความสามารถในการดำเนินการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของนโยบายนั้นได้มากน้อยแค่ไหน เพียงไร ขึ้นอยู่กับปัจจัยด้านสมรรถนะของหน่วยงานนั้น ๆ

การสนับสนุนจากทางการเมืองและประชาชน คือ มองการสนับสนุนกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติของกลุ่มพลัง องค์กร หรือบุคคลที่มีอำนาจ การสนับสนุนอาจแสดงออกทางด้านวิชาการ การเงิน หรือด้านเทคนิค และการสนับสนุนจากประชาชน ในทฤษฎีของซาบาเตียร์ และแมสมาเนียน (Sabatier & Mazmanian, 1980 อ้างถึงใน ศรีชัย จิตารีย์, 2550, น.82) เห็นว่าการนำนโยบายไปปฏิบัติประสบผลสำเร็จ นอกจากจะได้รับการสนับสนุนทางการเมืองแล้ว นโยบายนั้นจะต้องได้รับการสนับสนุนจากสาธารณะด้วย อิทธิพลของสาธารณะในกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติจะแสดงออกอย่างน้อย 3 ทาง คือ (1) ทางความเห็นสาธารณะ (public opinion) และมักแสดงผ่านทางสื่อมวลชนความเห็นสาธารณะจะส่งผลกระทบต่อกระบวนการทางการเมืองทางด้านกฎหมายและด้านอื่นๆ (2) กลุ่มนักกฎหมายที่มีอำนาจในการเปลี่ยนแปลงแก้ไขระเบียบกฎหมาย หากเขาเห็นว่าความเห็นสาธารณะไปทางเดียวกันก็จะผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลง (3) ด้านผลสำรวจความเห็นของประชาชน (polls) ที่นักบริหารหรือผู้กำหนดนโยบายทำขึ้น เพื่อสนับสนุนนโยบาย นอกจากนี้ แวน ฮอร์น (Van Horn, 1979 อ้างถึงใน กล้า ทองขาว, 2534, น.76) ยังศึกษาพบว่าความสำเร็จหรือความล้มเหลว ของการนำนโยบายไปปฏิบัติ นอกจากจะได้รับการสนับสนุนจากส่วนกลางแล้ว ยังจำเป็นต้องได้รับการสนับสนุนจากประชาชนและกลุ่มผลประโยชน์อื่นๆ ด้วย ดังนั้นจึงเห็นว่า ปัจจัยด้านการสนับสนุนจากทางการเมืองมีความสัมพันธ์เชิงสาเหตุและผลกับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ คือ มาตรฐานนโยบาย แนวทางและกลยุทธ์ที่กำหนดจากส่วนกลาง จะได้รับการปฏิบัติโดยข้าราชการและหน่วยงานที่ต่อเมื่อหน่วยงานได้รับการสนับสนุนทางด้านวิชาการ ทรัพยากร ทางการเงินและเทคนิค รวมทั้งอุปกรณ์และเครื่องมือที่จำเป็น ทั้งนี้เพื่อให้ข้าราชการและหน่วยงานที่ยอมปฏิบัติตาม มีศักยภาพเพียงพอที่จะนำนโยบายไปสู่เป้าหมาย

3. ปัจจัยด้านลักษณะของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ หน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติที่มีความสำคัญต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติให้ประสบความสำเร็จ แวน ฮอร์น และแวนมิเตอร์ (Van Horn and Van Meter, 1975 อ้างถึงในกล้า ทองขาว, 2534, น.69-70) ได้ตั้งสมมติฐานในตัวแบบการศึกษาของเขาว่า ลักษณะหลายประการของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติมีผลกระทบต่อการปฏิบัตินโยบาย (policy performance) เช่น โครงสร้างของระบบราชการ ในฐานะที่เป็นปกติฐาน (norms) ของหน่วยงานนอกจากนี้การมองลักษณะของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติจะต้องพิจารณาถึงลักษณะขององค์ประกอบด้านความสอดคล้องระหว่างโครงสร้างที่เป็นทางการกับลักษณะความสัมพันธ์ของบุคคลอย่างไม่เป็นทางการ และรวมไปถึงบุคคลอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ที่อยู่ภายใต้ระบบการนำส่งนโยบาย

(policy delivery system) ไปยังกลุ่มเป้าหมายด้วยลักษณะหน่วยงานที่นำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติมีอิทธิพลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ เพราะหน่วยราชการ คือ กลไกในการนำส่งนโยบายของรัฐไปสู่ประชาชน ระบบราชการมีโครงสร้างที่เป็นปทัสถานของหน่วยงานมีแบบแผนความสัมพันธ์ของระบบบริหารภายใน และมีศักยภาพที่จะปฏิบัติให้เป็นไปตามทิศทางของนโยบายภายในหน่วยงานยังมีโครงสร้างที่ไม่เป็นทางการมีลักษณะความสัมพันธ์ของบุคคล ซึ่งจะต้องสอดคล้องกับโครงสร้างที่เป็นทางการระบบราชการที่นำนโยบายไปปฏิบัติจะต้องร่วมมือกับองค์กรหรือบุคคลภายนอกที่เกี่ยวข้องภายใต้ระบบการนำส่งนโยบาย ลักษณะของหน่วยงานจะส่งผลต่อความเต็มใจของบุคคลที่จะแสดงเจตจำนง ให้การสนับสนุนหรือเป็นอุปสรรคต่อองค์กรในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ จึงขึ้นอยู่กับสมรรถนะขององค์กร

4. การวางแผนและการควบคุม แวน ฮอร์น (Van Horn, 1979 อ้างถึงใน กล้า ทองขาว, 2534, น.78) เห็นว่าผู้ที่จำเป็นต้องทำหน้าที่ตรวจสอบและประเมินก็คือ ผู้กำหนดนโยบาย (policy maker) และประชาชน (citizen) ทั้งนี้เพราะกำหนดนโยบายและประชาชนจำเป็นต้องทราบประสิทธิผลของนโยบาย ต้องการรู้ว่าแผนงานที่ให้หน่วยงานนำไปปฏิบัติสามารถนำไปสู่เป้าหมายในสภาพที่เป็นจริงได้มากน้อยเพียงใด เพื่อที่จะสะท้อนปัญหาและข้อเสนอแนะการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงวิธีการปฏิบัติ แนวคิดในการควบคุมและการกระตุ้นส่งเสริมในฐานะเป็นปัจจัยส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ในทฤษฎีของ วรเชช จันทรศร (2528, น.539) ให้เหตุผลว่าการตรวจสอบ ควบคุมและการประเมินผลอย่างต่อเนื่องตลอดเวลา มุ่งหมายให้เกิดประสิทธิภาพและระบบการประเมินผลที่สมบูรณ์จะส่งผลให้มีการใช้ระบบการให้ข้อมูลที่โทษอย่างเป็นธรรม การมีเครื่องมือควบคุมติดตามและประเมินผล โอกาสที่แผนจะถูกนำไปปฏิบัติให้บรรลุมีมากขึ้น เพราะเครื่องมือเหล่านี้จะทำให้ผู้รับผิดชอบ สามารถควบคุม ตรวจสอบ และแก้ไขปัญหา อุปสรรคที่เกิดขึ้นในกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติในแต่ละช่วงเวลา

เหตุผลที่ปัจจัยด้านการวางแผนและการควบคุม ในกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ คือ ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติเป็นเพราะ การวางแผนและการควบคุม ประเมินผล มุ่งที่จะให้การนำนโยบายไปปฏิบัติเกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผล ต้องการรู้ว่าแผนงานที่ออกแบบให้หน่วยงานนำไปปฏิบัติ สามารถนำไปสู่เป้าหมายในสภาพที่เป็นจริงได้ การควบคุมและประเมินผลจะสะท้อนปัญหา ข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงเปลี่ยนแปลงวิธีการปฏิบัติให้บรรลุผล สำหรับนักวิเคราะห์ การควบคุมและประเมินผลจะช่วยให้เข้าใจปรากฏการณ์ และสามารถอธิบายหรือทำนายผลของปรากฏการณ์การนำนโยบายไปปฏิบัติถูกต้อง นอกจากนั้นการควบคุมและประเมินผลจะเป็นตัวกำหนดระบบการให้ข้อมูลที่โทษ ทำให้ผู้รับผิดชอบสามารถควบคุม ตรวจสอบความก้าวหน้าของการปฏิบัติ เข้าใจสถานการณ์ รวมทั้งปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นในกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติในแต่ละ

ช่วงเวลา เป็นการตรวจสอบความสำเร็จและล้มเหลวได้ทุกขั้นตอน จึงเป็นปัจจัยอีกตัวหนึ่งที่มีความสัมพันธ์ในเชิงสาเหตุและผลกับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

ตัวแบบการนำนโยบายไปปฏิบัติของกล้า ทองขาว

จากการสำรวจวรรณกรรมการนำนโยบายไปปฏิบัติ ตั้งแต่ทศวรรษที่ 1970 เป็นต้นมาทำให้มองเห็นว่า (กล้า ทองขาว, 2534, น.54-58) กระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติมีตัวแปรหลากหลายที่ส่งผลให้นโยบายที่นำไปปฏิบัติประสบผลสำเร็จหรือล้มเหลว ซึ่งมีทั้งที่เป็นตัวแปรทางการเมืองและตัวแปรทางการบริหาร ตัวแปรต่าง ๆ เหล่านี้จะแสดงอิทธิพลต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติมากน้อยแตกต่างกัน บางตัวแปรอาจมีอิทธิพลโดยตรง บางตัวแปรอาจมีอิทธิพลโดยอ้อม และตัวแปรต่าง ๆ ดังกล่าวมักรวมกันเป็นกลุ่มหรือเป็นชุด มีทั้งหมด 6 ชุด โดย 5 ชุดแรกเป็นตัวแปรกำหนดหรือตัวแปรอิสระ ชุดสุดท้ายคือ ตัวแปรตาม ซึ่งเป็นผลของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ดังนี้

การอธิบายของทฤษฎี

1. ชุดตัวแปรด้านเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ชุดตัวแปรนี้ประกอบด้วย

1.1 ผู้นำนโยบายไปปฏิบัติและผู้เกี่ยวข้องมีความเข้าใจเกี่ยวกับเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบายตรงตามเจตนาของนโยบายมากน้อยเพียงใด

1.2 หน่วยงานที่รับผิดชอบนำนโยบายไปปฏิบัติมีความเข้าใจตรงกับด้านเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบายตรงตามเจตนาของนโยบายมากน้อยเพียงใด

1.3 วัตถุประสงค์ของแผนงาน โครงการ และกิจกรรม มีความสอดคล้องและสัมพันธ์มากน้อยเพียงใด ตัวแปรชุดนี้ให้ชื่อว่า “ความชัดเจนในเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย”

ความสำคัญของชุดตัวแปร ความชัดเจนของเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ของนโยบายที่มีอิทธิพลต่อผลผลิตขององค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติ มีดังนี้

1. การนำนโยบายไปปฏิบัติ คือ กระบวนการของการปฏิสัมพันธ์ระหว่างเป้าหมายที่กำหนดไว้กับการกระทำที่มุ่งไปสู่การบรรลุผลสำเร็จ การนำนโยบายไปปฏิบัติจึงอยู่ที่ “การกระทำ” กับ “เป้าหมาย” ซึ่งจะต้องมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน และจะต้องเป็นการกระทำที่มุ่งตรงเพื่อให้วัตถุประสงค์หรือเป้าหมายที่กำหนดไว้ก่อนหน้านั้นบรรลุผลสำเร็จ ดังนั้นเป้าหมายและวัตถุประสงค์จึงมีความสำคัญต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ ในฐานะที่เป็นสิ่งที่จะต้องกระทำให้บรรลุผล

2. ช่องทางที่ทำให้นโยบายล้มเหลว คือ เป้าหมายไม่ชัดเจนในด้านคุณค่า ทำให้บุคคลและองค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติหรือฝ่ายบริหารสามารถบิดเบือนเป้าหมายได้ หากเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบายทำให้บุคคลภายในองค์กรและระหว่างองค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติเข้าใจชัดเจนตรงกัน ก็จะช่วยให้การกำหนดแนวปฏิบัติทำได้ชัดเจน

3. เป้าหมายการนำนโยบายไปปฏิบัติ คือ เจเนอรัลสำคัญต่อผลสำเร็จของนโยบาย เพราะเป้าหมายมิใช่เป็นเพียงสัญลักษณ์ แต่ต้องมีความเป็นจริงและวัดได้ หากเป้าหมายมีความคลุมเครือ จะ

ส่งผลให้การกำหนดแผนงาน การกำหนดขั้นตอนการปฏิบัติงานไม่กระจ่างชัด ทำให้ยากต่อการปฏิบัติ หากเป้าหมายชัดเจนจะช่วยให้ผู้รับผิดชอบระบุเครื่องมือ อุปกรณ์ รวมทั้งการให้การสนับสนุน และให้ข้อเสนอแนะมีลำดับขั้นตอนชัดเจน

4. การทำความเข้าใจให้ตรงกันของบุคคลและองค์กรที่รับผิดชอบนำนโยบายไปปฏิบัติด้านเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย จะทำให้การปฏิบัติตามนโยบายเป็นระบบ ระเบียบ อยู่กับร่องกับรอย (consistency) ทำให้ผู้ปฏิบัติเคารพในบทบาทของกันและกัน ทำให้มีศูนย์รวมอำนาจปฏิบัติการที่เข้มแข็ง เพราะในการปฏิบัติการใด ๆ หากผู้ปฏิบัติต้องใช้ความระมัดระวังในข้อผิดพลาดเกี่ยวกับกฎระเบียบ หรือแนวทางและวิธีการปฏิบัติที่มีผู้กำหนดไว้ให้น้อยเท่าใด ความคล่องตัวในการปฏิบัติงานให้บรรลุผลสำเร็จจะมีมากขึ้นเท่านั้น เมื่อทุกฝ่ายมีความเข้าใจในวัตถุประสงค์และเข้าใจเป้าหมายของนโยบายตรงกัน ความจำเป็นที่จะต้องเข้าไปแนะนำ กำกับดูแล และทบทวนกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติก็จะลดน้อยลง

5. ความคลุมเครือของเป้าหมายและวัตถุประสงค์นโยบายจะทำให้ขั้นตอนการนำนโยบายไปปฏิบัติมีความสลับซับซ้อน อาจทำให้ระบบราชการที่ดูแลรับผิดชอบนำนโยบายไปปฏิบัติเล่นเกมการบริหาร คือ การเบี่ยงเบนเป้าหมายหรือเจตนาเดิมของนโยบาย แล้วหันเหทรัพยากรไปใช้ผิดทาง ซ่อนเร้นปิดบังความพยายามของบุคคลภายนอกที่เข้าไปตรวจสอบควบคุมพฤติกรรมการบริหาร ส่งผลให้เกิดความขัดแย้งในการปฏิบัติ ทำให้สูญเสียพลังความสามารถของบุคคลขององค์กร อาจส่งผลให้นโยบายประสบความสำเร็จได้ยากที่สุด

2. ชุดตัวแปรการกำหนดภารกิจและการมอบหมายงาน ตัวแปรชุดนี้ประกอบด้วย

2.1 ความชัดเจนของการกำหนดขั้นตอนหรือวิธีการนำนโยบายไปปฏิบัติ

2.2 ความเหมาะสมในการแบ่งสรรหน้าที่และความรับผิดชอบระหว่างหน่วยงานที่ร่วมดำเนินนโยบายไปปฏิบัติ

2.3 ความเพียงพอของการจัดสรรอำนาจ เพื่อเพิ่มความเป็นไปได้ในการปฏิบัติแก่หน่วยงานที่รับผิดชอบ

2.4 ความยืดหยุ่นและความคล่องตัวของแนวปฏิบัติที่นำไปใช้

2.5 ความสอดคล้องของแนวปฏิบัติการกิจของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

2.6 การมีมาตรฐานงานตามภารกิจร่วมกันระหว่างหน่วยงาน

2.7 ความเพียงพอของงบประมาณและความสามารถจัดสรรได้ทันเวลา

2.8 ระดับความซับซ้อนของการประสานการปฏิบัติระหว่างหน่วยงาน

ความสำคัญของชุดตัวแปรภารกิจและการมอบหมายงานที่มีอิทธิพลต่อผลผลิตขององค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติ มีดังนี้

1. การดำเนินกิจกรรมที่ชักนำให้ผู้เกี่ยวข้องและหน่วยงานต่างๆ เข้าร่วมกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ หากมีหน่วยงานหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องเข้าร่วมจำนวนมาก จะทำให้ยากลำบากในการประสานกิจกรรมให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน และถึงแม้หน่วยงานหรือผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายจะเห็นพ้องต้องกันในเป้าหมายของนโยบายแต่ละฝ่ายอาจมีความเห็นที่แตกต่างกันในวิธีการที่จะทำให้เป้าหมายบรรลุผล และเนื่องจากการปฏิบัติกิจกรรมการนำนโยบายไปปฏิบัติร่วมกันระหว่างองค์กร ผู้รับผิดชอบหลักไม่สามารถใช้อำนาจการสั่งการได้ แต่จะต้องใช้การกระตุ้นส่งเสริม หรือใช้กิจกรรมการกำกับติดตามผลเพื่อเป็นเครื่องมือกำกับดูแลการปฏิบัติงานของฝ่ายต่าง ๆ การมีแนวทางหรือขั้นตอนการกระทำภารกิจของแผนที่ชัดเจน มีการมอบหมายงานตามความถนัดและความสามารถให้แต่ละหน่วยงานชัดเจน (กรณีนโยบายที่จะต้องปฏิบัติร่วมกันระหว่างองค์กร) จะช่วยป้องกันการเบี่ยงเบนเป้าหมายของนโยบายออกไปนอกกลุ่มนอกทาง และการใช้ระบบการกระตุ้น ส่งเสริม และกำกับติดตามผลงาน จะช่วยให้หน่วยงานไม่อาจวางเฉยต่อข้อตกลงที่ได้กระทำไว้ร่วมกัน หรือไม่อาจหลีกเลี่ยงการปฏิบัติภารกิจตามความรับผิดชอบของตน

2. กรณีมีองค์กรเดียว (single organization) รับผิดชอบนำนโยบายไปปฏิบัติ การกำหนดภารกิจและการมอบหมายงานชัดเจนจะช่วยให้หัวหน้างานสามารถแสวงหาคำสั่งที่มีความรู้ความสามารถเข้าร่วมงาน มีการมอบหมายงานได้ตรงกับสิ่งที่บุคลากรถนัดและมีความสามารถ เป็นไปตามมาตรฐานของงาน การมีภารกิจชัดเจนจะช่วยให้ผู้บริหารสามารถสรรหา เลือกรับ เคลื่อนย้ายบุคคล ส่งเสริมความก้าวหน้า และเลื่อนตำแหน่งบุคลากรได้สมเหตุสมผล ยิ่งไปกว่านั้น การกำหนดภารกิจของงานไว้ชัดเจนจะทำให้สะดวกในแง่ของการจัดสรรอำนาจให้บุคลากรที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ในด้านการควบคุม การจัดสรรงบประมาณ และกำกับดูแลงานภาคสนาม การได้รับการจัดสรรอำนาจจะช่วยให้หัวหน้างานมีอิทธิพลเหนือพฤติกรรมของผู้ใต้บังคับบัญชา ในการกำกับดูแลทุกฝ่ายให้ปฏิบัติกิจกรรมให้บรรลุผลสำเร็จ

3. การออกแบบกิจกรรมของแผนงานเป็นมาตรฐาน จะช่วยให้ประชาชนเอาใจใส่ต่อนโยบายที่นำไปปฏิบัติ และพร้อมจะดูแลสอดส่องการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ และยังมีกระบวนการจัดสรรทรัพยากรไว้ชัดเจน จะช่วยให้ประชาชนพร้อมที่จะเข้าไปดูแลการใช้จ่ายเงินอย่างแข็งขัน อย่างไรก็ตาม กฎเกณฑ์หรือระเบียบปฏิบัติงานแผนที่กำหนดโดยส่วนกลางเมื่อสั่งการไปยังภูมิภาคหรือท้องถิ่น เพื่อการดำเนินการให้เป็นไปตามเป้าหมายของนโยบายระดับชาติ ควรมีความยืดหยุ่นพอสมควร ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมและจูงใจให้ข้าราชการระดับล่างได้ออกแบบแนวปฏิบัติให้สอดคล้องกับสถานการณ์ สภาพแวดล้อม และวิถีชีวิตของคนและประชาชนในท้องถิ่น ควรส่งเสริมให้ภูมิภาคและท้องถิ่นระดมทรัพยากรมาสนับสนุนนโยบายและแผนที่นำไปปฏิบัติและสามารถปรับกลยุทธ์การปฏิบัติตนนโยบายให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม เพราะจากผลการศึกษาทางวิชาการจำนวนมากมักพบว่า แนวปฏิบัติที่กำหนดโดยส่วนกลางชัดเจน เมื่อท้องถิ่นนำไปปฏิบัติบางครั้งปฏิบัติได้ยาก เนื่องจากแนว

ปฏิบัติขาดความยืดหยุ่น ส่งผลให้เจตจำนงเดิมของนโยบายเบี่ยงเบนไป การออกแบบกิจกรรมของระดับล่างที่สอดคล้องกับมาตรฐานของแผนระดับบนเป็นผลจากการมีส่วนร่วมของผู้เกี่ยวข้องทุกระดับ ความยืดหยุ่นของการบริหารงานแผนจะช่วยให้ผู้บริหารสามารถปรับตัวได้ทันต่อสถานการณ์ที่ไม่อาจคาดคิดได้ก่อน อย่างไรก็ตามการกำหนดภารกิจและการมอบหมายงานชัดเจนจะส่งผลให้มีการกำหนดความรับผิดชอบงานแต่ละฝ่ายให้สัมพันธ์กันเป็นแนวทางที่จะประสานการทำงานทุกฝ่ายให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน และจะอำนวยความสะดวกและประกันผลสำเร็จของนโยบายอีกทางหนึ่ง

3. ชุดตัวแปรลักษณะขององค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ตัวแปรนี้ประกอบด้วย

3.1 การมีรูปแบบโครงสร้างองค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ตั้งแต่ระดับชาติถึงระดับล่างสุดอย่างเหมาะสม

3.2 ความเป็นเอกภาพของการจัดโครงสร้างองค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติ

3.3 เจตคติของผู้บริหารและข้าราชการที่นำนโยบายไปปฏิบัติต่อวัตถุประสงค์ของนโยบาย

3.4 ความเพียงพอของทรัพยากรและเสริมแรงในการสนับสนุนแผนงาน

3.5 ระดับความคล่องตัวของการไหลเวียนข้อมูลข่าวสารภายในหน่วยงาน

3.6 ความสามารถของผู้นำในหน่วยงาน

3.7 ศักยภาพและความผูกพันของทีมงานต่อกิจกรรมที่ปฏิบัติ

3.8 ความเข้มข้นของความรู้สึกรับผิดชอบของผู้ปฏิบัติงานต่อโครงการ

3.9 การได้รับประโยชน์ของหน่วยงานจากแผนงาน

3.10 ผลของโครงการตกเป็นประโยชน์โดยตรงต่อประชาชนที่เข้าร่วมโครงการ

ความสำคัญของชุดตัวแปรลักษณะหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ที่มีอิทธิพลต่อผลผลิตขององค์กร มีดังนี้

1. โครงสร้างขององค์กร คือ ปทัสถาน (norms) ของหน่วยงาน ในการกำหนดแบบแผนความสัมพันธ์ของระบบบริหารงานแผนเป็นการแสดงศักยภาพที่จะปฏิบัติงานไปตามทิศทางที่นโยบายกำหนดไว้หรือเป็นการแสดงลักษณะความสอดคล้องขององค์ประกอบระหว่างโครงสร้างที่เป็นทางการกับความสัมพันธ์ของบุคคลที่ไม่เป็นทางการ เกี่ยวกับการปฏิบัติงานให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของนโยบาย โครงสร้างขององค์กรจะทำให้มองเห็นว่าทุก ๆ ส่วนอยู่ภายใต้ระบบการนำส่งนโยบาย (policy delivery systems) ไปยังกลุ่มเป้าหมายที่สอดคล้องประสาน

2. เครื่องข่ายการสื่อความหมายตามลำดับขั้นของการควบคุมบังคับบัญชาและแบบแผนของความเป็นผู้นำในองค์กร จะมีอิทธิพลต่อการแสดงตนของบุคคลเป้าหมายและวัตถุประสงค์ขององค์กร ซึ่งหมายถึง การแสดงเจตจำนงที่จะสนับสนุนหรือเป็นอุปสรรค หรือแม้แต่การวางเฉยต่อองค์กรในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติจึงขึ้นอยู่กับสมรรถนะขององค์กรที่จะดำเนินการตามที่ถูกคาดหวังให้ปฏิบัติ เพราะจากประสบการณ์การศึกษา มักพบว่า ความล้มเหลว

ของนโยบายเกิดจากองค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติมีปัญหาการไหลเวียนของการสื่อความหมาย องค์กรมีศักยภาพต่ำคือ มีกำลังคนที่ขาดความรู้ ความเข้าใจในนโยบาย มีกำลังคนไม่เพียงพอ ขาดทรัพยากร ตัวผู้บริหารขาดความรู้ ความสามารถ และขาดทักษะของภาวะผู้นำ

3. เอกภาพของโครงสร้างการบริหาร คือ ปัจจัยสำคัญที่แสดงศักยภาพในการจัดทำแผนการปฏิบัติงาน การประสานงาน การบริหาร การตัดสินใจ การติดตามผล และการประเมินผลงาน

4. เจตคติและพฤติกรรมของข้าราชการที่นำนโยบายไปปฏิบัติ มีอิทธิพลต่อความสำเร็จและความล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติ เพราะงานใดที่ข้าราชการชอบ มักพบว่างานนั้นจะทำให้สำเร็จได้โดยเร็ว ทำได้โดยง่าย บางโครงการแม้รัฐบาลเลิกให้เงินสนับสนุนไปแล้ว แต่ยังมีข้าราชการที่เคยเข้าร่วม โครงการพยายามแสดงว่าตนเองเป็นเจ้าของโครงการนั้นอยู่ เพราะหากงานใดที่ข้าราชการชอบ ข้าราชการมักมีความรู้ลึกซึ้งผูกพันและมักจะมีพลังความเคลื่อนไหวภายในที่ต้องการการเปลี่ยนแปลง มีความรู้ลึกซึ้งอยากลอง และเมื่อได้ลงมือปฏิบัติจริงก็จะตั้งใจทำและจะกระทำการด้วยความระมัดระวัง ยิ่งไปกว่านั้น หากนโยบายใดเป็นนโยบายที่ข้าราชการมีความรู้ลึกซึ้งชอบ เป้าหมายของนโยบายก็จะได้รับการตีความออกมาเป็นแนวปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง

5. ความเพียงพอของทรัพยากร ทรัพยากรจะช่วยให้องค์กรนำนโยบายไปปฏิบัติมีความพร้อม และสามารถจัดสรรทรัพยากรสนับสนุนกิจกรรมเพียงพอ

4. ชุดตัวแปรการสนับสนุนจากส่วนกลางและท้องถิ่น ตัวแปรชุดนี้เป็นตัวแปรทางการเมืองในกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ ประกอบด้วย

4.1 การสนับสนุนทางการเมืองจากผู้มีอิทธิพล กลุ่มพลัง และองค์กรที่ใช้อำนาจหรือใช้ทรัพยากรผลักดันกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ

4.2 การสนับสนุนทางด้านวิชาการ ความเชี่ยวชาญ และเทคโนโลยีจากส่วนกลางและท้องถิ่น

4.3 การสนับสนุนจากประชาชนในพื้นที่เป้าหมาย ด้านการใช้ทักษะ เทคนิค และความสามารถเชิงการจัดการขององค์กรและบุคคลในท้องถิ่น

ความสำคัญของชุดตัวแปรสนับสนุนจากส่วนกลางและท้องถิ่น ที่มีอิทธิพลต่อผลผลิตขององค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติ มีดังนี้

1. การสนับสนุนจากส่วนกลาง โดยเฉพาะการสนับสนุนจากกลุ่มพลังและองค์กรต่าง ๆ นักวิชาการและบุคคลผู้มีอำนาจทางการเมืองและอำนาจทางด้านทรัพยากรจะเป็นปัจจัยสำคัญในการผลักดันนโยบายที่นำไปปฏิบัติให้ประสบผลสำเร็จ เพราะพลังอำนาจจากส่วนกลาง คือ จักรกลหลักทั้งในการออกกฎข้อบังคับ การกำกับควบคุม การสนับสนุนทางด้านงบประมาณ ด้านวิชาการ และอื่น ๆ เพื่อให้้องค์กรและบุคคลที่รับผิดชอบปฏิบัติให้เป็นไปตามมาตรฐานนโยบาย การสนับสนุนจากส่วนกลาง คือ การสร้างความมั่นใจแก่หน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ

2. นโยบายที่ได้รับการสนับสนุนจากสาธารณะ คือ ปัจจัยสำคัญที่ทำให้นโยบายประสบผลสำเร็จ เพราะอิทธิพลของสาธารณะในกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติจะแสดงออก ดังนี้

2.1 ความเห็นสาธารณะที่ผ่านทางสื่อมวลชน จะส่งผลกระทบต่อกระบวนการทางการเมือง กระบวนการทางกฎหมาย และมติมหาชน

2.2 ความเห็นของนักกฎหมาย จะมีอิทธิพลในการเปลี่ยนแปลงแก้ไขระเบียบ กฎเกณฑ์ต่างๆ หากกลุ่มนักกฎหมายมีความเห็นเป็นหนึ่งเดียวต่อนโยบายในทำนองคัดค้าน ย่อมเป็นอุปสรรคอย่างยิ่งในขั้นการนำไปปฏิบัติ ในทางตรงกันข้าม หากกลุ่มนักกฎหมายมีเจตคติต่อนโยบายในทำนองเห็นด้วย นักกฎหมายจะผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลง

2.3 การสำรวจความเห็นของประชาชนจากผู้มีอิทธิพลหรือฝ่ายตรงข้ามที่ไม่เห็นด้วยกับนโยบายที่นำไปปฏิบัติเช่น จัดทำการสำรวจความเห็นของประชาชนว่าประชาชนสนับสนุนนโยบายหรือไม่ อย่างไร ผลการสำรวจความคิดเห็นจะมีผลให้ข้าราชการในส่วนภูมิภาคและท้องถิ่นที่รับผิดชอบนโยบายมีเจตคติและพฤติกรรมที่เห็นคล้อยตาม หรือปฏิเสธวัตถุประสงค์ของนโยบายได้

3. การสนับสนุนจากประชาชน ผู้นำชุมชน และกลุ่มผลประโยชน์ในท้องถิ่น จะมีความสำคัญต่อกระบวนการตัดสินใจของข้าราชการในการนำนโยบายไปปฏิบัติ เพราะในสังคมประชาธิปไตยประชาชน กลุ่มผลประโยชน์ และผู้นำชุมชน พร้อมทั้งจะไปตรวจสอบการทำงานของข้าราชการ นอกจากนั้น การสนับสนุนหรือการคัดค้านจากประชาชน กลุ่มผลประโยชน์ และผู้นำชุมชน จะมีผลกระทบต่อความตั้งใจจริงของข้าราชการที่นำนโยบายไปปฏิบัติ หรืออาจส่งผลให้ข้าราชการรู้สึกกระอักกระอ่วนต่อเป้าหมายของนโยบาย แต่ในทางตรงกันข้าม หากนโยบายได้รับการสนับสนุนจากประชาชนในท้องถิ่น ประชาชนเข้ามาช่วยเหลือด้านแรงงาน มีการบริจาคทรัพย์สินแก่โครงการ จะทำให้ข้าราชการมีเจตคติที่ดีต่อเป้าหมายของโครงการ ข้าราชการจะมุ่งมั่น ตั้งใจและร่วมมือกับท้องถิ่นนำนโยบายไปสู่ความสำเร็จ

4. ชุดตัวแปรมาตรการการกำกับ ตรวจสอบ ประเมินผล และการกระตุ้นเสริมแรง ตัวแปรชุดนี้ประกอบด้วย

4.1 การมีมาตรการควบคุม ดูแล และประเมินผลการปฏิบัติงาน

4.2 การมีมาตรการกระตุ้น เสริมแรง และให้กำลังใจผู้ปฏิบัติงาน

4.3 การปรับเปลี่ยนแนวปฏิบัติเพื่อสนองเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย

4.4 การให้คำแนะนำปรึกษาและการควบคุมการดำเนินงานกิจกรรม

ความสำคัญของชุดตัวแปรนี้ มีดังนี้

1. การกำกับตรวจสอบและการควบคุม มีจุดประสงค์ที่จะให้งานบริการของรัฐไม่ถูกบิดเบือน ช่วยให้หน่วยงานหรือบุคคลที่ได้รับมอบหมายทำงานมีประสิทธิภาพ

2. มาตรการควบคุมที่ใช้กลยุทธ์กลไกตลาด (market-like strategy) คือ วิธีการสร้างพลังสามัคคีด้วยการใช้ปัจจัยเสริมแรงเพื่อสร้างพลังใจให้บุคคลปรับปรุงพฤติกรรม ปรับปรุงความเป็นอยู่ และสภาพทางสังคมให้ดีขึ้น ในสังคมที่เจริญแล้ว การเลือกใช้มาตรการควบคุมวิธีนี้ (หมายถึงการควบคุมโดยการให้รางวัลกับคนทำดี) น่าจะเหมาะกว่าการควบคุมโดยใช้มาตรการบังคับ เพราะการจูงใจในสิ่งที่เป็นแรงเสริมได้ตรงกับสิ่งที่พึงปรารถนาของผู้ปฏิบัติ จะส่งผลกระทบต่อทางด้านจิตวิทยาสังคมข้อสำคัญคือ เงินมิใช่สิ่งเสริมแรงที่ใช้ได้ทั่วไป หรือใช้ทดแทนสิ่งเสริมแรงชนิดอื่นได้ทั้งหมด เพราะการให้เสริมแรงด้วยเงิน บางครั้งอาจไปลดทอนหรือทำลายความคิดเกี่ยวกับความต้องการอาสาสมัครของบุคคล การอาสาสมัครคือพลังใจซึ่งเป็นแรงเสริมที่เกิดขึ้นบนพื้นฐานของการเห็นแก่ประโยชน์ของผู้อื่นหรือประโยชน์ส่วนรวม การให้เงินเป็นสิ่งเสริมแรงบางครั้งอาจเป็นการลดทอนความต้องการ การให้เกียรติ ยกย่อง นับถือในตัวบุคคล

3. ผู้มีหน้าที่กำกับ ตรวจสอบ และประเมินผลนโยบาย คือ ผู้กำหนดนโยบาย ผู้บริหารนโยบายและประชาชน การกำกับ ตรวจสอบ และการประเมินผลจะทำให้ทราบประสิทธิผลของนโยบายการกำกับ ตรวจสอบ และประเมินผลยังมีวัตถุประสงค์ที่จะทราบว่าแผนงานที่ออกแบบให้หน่วยงานนำไปปฏิบัติสามารถนำไปสู่เป้าหมายในสถานการณ์ที่เป็นจริงได้มากน้อยเพียงใด และสามารถสะท้อนปัญหาอะไร อย่างไร และมีข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงเปลี่ยนแปลงวิธีปฏิบัติอย่างไร สำหรับนักวิเคราะห์เห็นนโยบายจำเป็นต้องทราบว่า มีอะไรเกิดขึ้นในกระบวนการนำนโยบายแผนไปปฏิบัติ และเพราะอะไร

4. ผลการนำนโยบายไปปฏิบัติ ตัวแปรชุดนี้เป็นตัวแปรตามประกอบด้วย

4.1 ระดับการบรรลุวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายนโยบาย

4.2 การนำไปใช้ประโยชน์หรือการได้รับประโยชน์ของกลุ่มเป้าหมาย หรือประชาชนโดยส่วนรวม

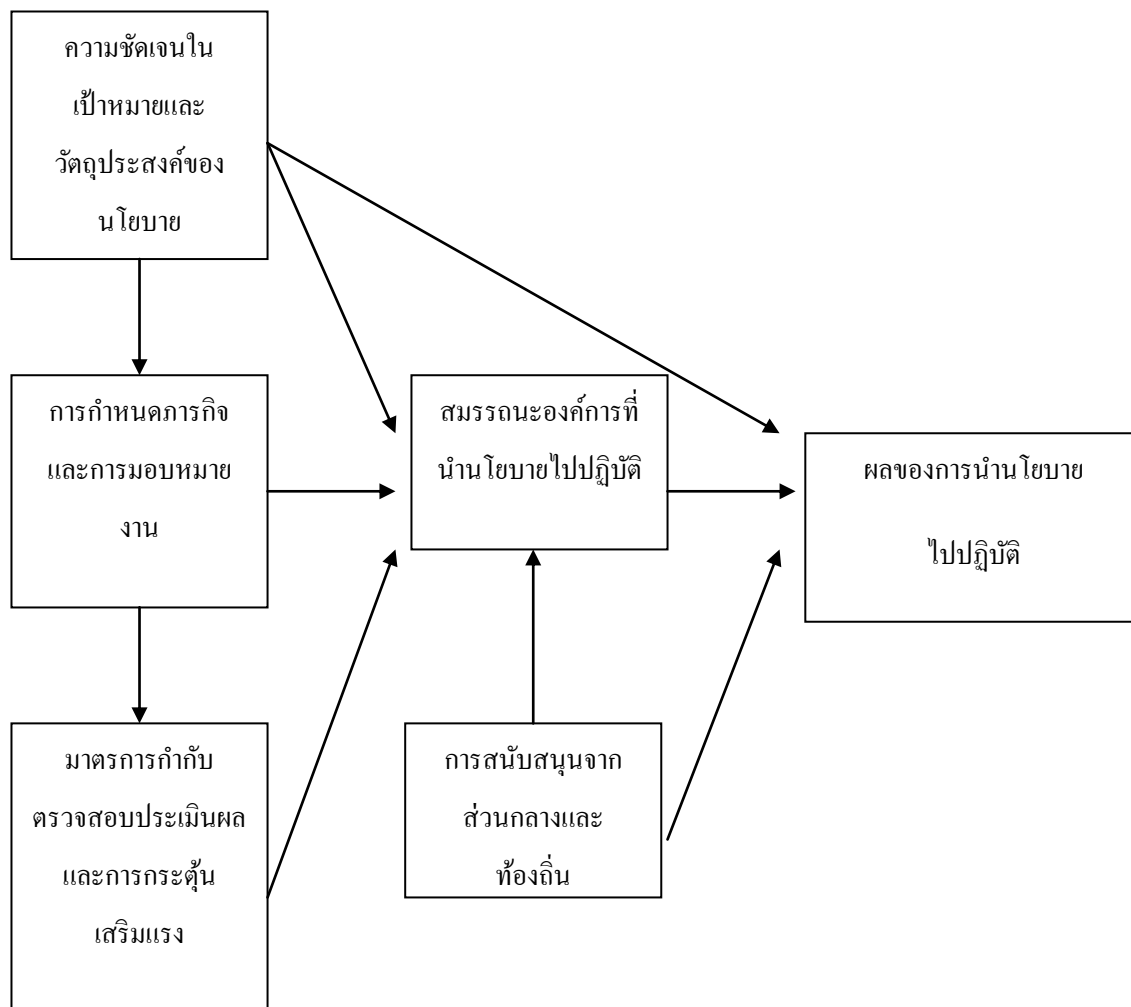
4.3 ความคงอยู่หรือความต่อเนื่องของกิจกรรม

4.4 การนำวิธีการไปใช้ได้ในที่อื่นหรือในโอกาสอื่น

จากการศึกษาความสัมพันธ์ของตัวแปรสาเหตุทั้ง 5 ประการที่มีอิทธิพลต่อผลหรือตัวแปรตามที่เป็นผลของการนำนโยบายไปปฏิบัติ เป็นตัวแบบเชิงสมมติฐานที่อธิบายปรากฏการณ์ของกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ พบว่า ตัวแปรด้านความชัดเจนในเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบายเป็นตัวแปรที่ส่งผลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อผลของการนำนโยบายไปปฏิบัติ คล้ายกับตัวแปรด้านการกำหนดภารกิจและการมอบหมายงาน ตัวแปรการสนับสนุนจากส่วนกลางและท้องถิ่น และความผูกพัน ส่วนตัวแปรสมรรถนะขององค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติ และตัวแปรมาตรการกำกับ ตรวจสอบ ประเมินผล และการกระตุ้นเสริมแรง มีความสัมพันธ์หรือมีอิทธิพลต่อผลของการนำนโยบายไปปฏิบัติโดยตรงเมื่อนำตัวแปรที่พัฒนาขึ้นนี้ไปทดสอบเชิงประจักษ์กับกลุ่มตัวอย่างใน

กระบวนการนำนโยบายธรรมาภิบาลเพื่อการรู้หนังสือแห่งชาติไปปฏิบัติ พบว่าลักษณะความสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ มีความสอดคล้องกับตัวแปรสมมติฐานที่สร้างขึ้น ดังภาพที่ 9

ภาพที่ 8 ตัวแบบกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติของกล้า ทองขาว

ที่มา : กล้า ทองขาว ยุทธศาสตร์การนำแผนการศึกษา ศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรมแห่งชาติสู่ความสำเร็จ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2545, น.8

คำอธิบายปรากฏการณ์ในกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติจากตัวแบบนี้ คือ การนำนโยบายและแผนไปปฏิบัติที่ประสบความสำเร็จ ซึ่งหมายถึงนโยบายและแผนที่น่าไปปฏิบัติแล้วบรรลุวัตถุประสงค์ คือ กลุ่มเป้าหมายได้รับประโยชน์โดยตรง มีกิจกรรมคงอยู่ในลักษณะงานประจำและสามารถนำวิธีการปฏิบัติเดียวกันไปใช้ได้อีกนั้น เป็นผลมาจากการที่นโยบายนั้นมีการระบุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ไว้ชัดเจนตรงกัน จะช่วยให้ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายนโยบายสามารถ

กำหนดภารกิจ กำหนดมาตรฐานของงาน และมีการมอบหมายงานให้หน่วยงานหรือบุคคลที่ร่วมรับผิดชอบได้ถูกต้อง ชัดเจน ความชัดเจนของภารกิจ และมีการมอบหมายงานให้หน่วยงานหรือบุคคลที่ร่วมรับผิดชอบได้ถูกต้อง ชัดเจน จะช่วยให้หน่วยงานหรือองค์กรที่รับผิดชอบนโยบายหรือได้รับมอบหมายนโยบายให้ปฏิบัติเข้าใจวิธีการปฏิบัติ ผู้ปฏิบัติจะมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเพื่อแสวงหารูปแบบและวิธีการทำงานให้สอดคล้องกับภารกิจที่ได้รับมอบหมาย และปฏิบัติงานแผนได้ตรงตามเจตนารมณ์ สร้างเป้าหมายของนโยบาย ช่วยให้หน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติได้พัฒนาศักยภาพความสามารถและสร้างความพร้อมของตน เพื่อเตรียมกำลังหรือเตรียมขอความสนับสนุนจากหน่วยเหนือหรือผู้มีอำนาจ หรือจากส่วนกลางได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้ ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติยังต้องการการสนับสนุนและการส่งเสริมจากท้องถิ่น เพื่อเป็นปัจจัยเสริมกำลังใจ เสริมศักยภาพและความสามารถของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ประการสุดท้าย ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติยังขึ้นอยู่กับกรณีมาตรการกำกับดูแล การตรวจสอบ การประเมินผล และการกระตุ้นเสริมแรงให้กำลังใจผู้ปฏิบัติงานอย่างเหมาะสม

การบูรณาการองค์ความรู้เพื่อกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการนำเสนอ แนวคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับความสำเร็จและปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติไปแล้วจึงจะนำความรู้ที่ได้ดังกล่าวมาบูรณาการเพื่อกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย โดยใช้ตัวแบบของ กล้า ทองขาว มาเป็นตัวแปรอิสระ และตัวแปรแทรกซ้อน

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ

การสำรวจวรรณกรรมเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ผลงานคลาสสิกชิ้นแรกที่เป็นจุดเริ่มต้นอย่างสำคัญ ในการกระตุ้นให้วงวิชาการทั่วไปเห็นความสำคัญของการศึกษานโยบายไปปฏิบัติ คือ การศึกษาปัญหาความล้มเหลวของการนำนโยบายสร้างงานให้ชนกลุ่มน้อยในนครโอคแลนด์ไปปฏิบัติของ เพรสแมนและวิลด์ฟสกี ในปี 1973 ซึ่งพบว่า “แม้นโยบายนี้จะประสบความสำเร็จในขั้นของการยอมรับ โครงการ ได้รับการจัดสรรงบประมาณจากรัฐสภาโดยเร็วและนโยบายนี้สามารถจูงใจให้หน่วยราชการเข้ามาร่วมในโครงการเป็นอย่างดี แต่เมื่อนำไปปฏิบัติกลับต้องประสบปัญหาความล้มเหลวนั้นเป็นเพราะ (1) จำนวนหน่วยงานที่เข้าร่วมโครงการมีมาก ทำให้ยากลำบากในการประสานกิจกรรมให้ไปในทิศทางเดียวกัน (2) แม้หน่วยงานต่างๆ จะเห็นพ้องในเป้าหมาย แต่มีความขัดแย้งในด้านวิธีการที่จะบรรลุเป้าหมาย (3) แต่ละหน่วยงานมีทัศนภาพและวัตถุประสงค์หลักที่ต่างกัน” (วรเดช จันทรศร, 2528, น.449 – 503) จากบทเรียนของของเพรสแมนและวิลด์ฟสกี นี้ วรเดช จันทรศร สรุปว่า “แนวทางการนำนโยบายไปปฏิบัติให้สำเร็จขึ้นอยู่กับ (1) นโยบายตั้งอยู่บนพื้นฐานของทฤษฎีที่เหมาะสม (2) มีการเชื่อมโยงระหว่างกาหนดคนนโยบายกับการนำนโยบายไปปฏิบัติ (3) มีวิธีการบรรลุนโยบายที่ง่าย (simple) และ (4) มีโครงสร้างของการนำนโยบายไปปฏิบัติ (implementation structure)”

ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติด้วยการเสนอตัวแบบเชิงระบบของ แวนมีเตอร์ และ แวน ฮอร์น (Van Meter and Van Horn, 1975 อ้างถึงในกล้า ทองขาว, 2534, น.55) นักวิชาการทั้งสองเชื่อว่า ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ขึ้นอยู่กับปัจจัย 4 ประการ ได้แก่ (1) การสื่อความหมายระหว่างองค์การและกิจกรรมผลักดันต่างๆ กล่าวคือ มาตรฐานและวัตถุประสงค์ ของโครงการ ต้องการความเข้าใจอย่างชัดเจนจากบุคคลที่มีส่วนร่วมรับผิดชอบในการกระทำโครงการให้ประสบความสำเร็จ เพราะความสำเร็จของโครงการจะต้องอาศัยกลไกและกระบวนการทางสถาบันที่มีอำนาจดำเนินการ เพื่อเพิ่มความเป็นไปได้มากขึ้นว่าผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ (implementers) จะทำงานประสานสอดคล้องกับมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย (2) ลักษณะของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ กล่าวคือ ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติขึ้นอยู่กับความสามารถของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ (3) เงื่อนไขทางการเมืองเศรษฐกิจและสังคม เงื่อนไขเหล่านี้จะมีผลกระทบเชิงอิทธิพลต่อผลของการนำนโยบายไปปฏิบัติ และ (4) ความสามารถและความเต็มใจของผู้ปฏิบัติซึ่งได้แก่ความรู้สึกในด้านการยอมรับความเข้าใจ การวางเฉย การปฏิเสธ หรือ ความเข้มข้นของความรู้สึกรับผิดชอบต่อนโยบาย

ในทฤษฎีของ แฮมเบิลตัน (Hambleton, 1983, อ้างถึงในศรัณย์ จูฑารีย์, 2550, น.3) มองว่าการปรับ (shape) กระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติเป็นผลมาจากอิทธิพลของปัจจัย 5 ประการคือ (1) ข่าวสารนโยบาย (policy message) เป็นนโยบายที่มีทิศทางไม่คลุมเครือ (2) ความหลากหลายของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายไปปฏิบัติ (3) ทฤษฎีและอุดมการณ์ของกลุ่มผู้ปฏิบัติ (4) ทรัพยากรที่สนับสนุนและ (5) การเมืองในกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ เช่นกระบวนการเจรจาต่อรองและการประนีประนอมเกี่ยวกับปัญหาความขัดแย้ง เป็นต้น

ในขณะที่ แวน ฮอร์น (Van Horn, 1975, อ้างถึงในกล้า ทองขาว, 2534, น.56) เชื่อว่าความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติขึ้นอยู่กับปัจจัย 3 ประการคือ

1. มาตรฐานนโยบาย ซึ่งประกอบด้วยความเพียงพอของเงินและสิ่งเสริมแรงระดับของมาตรฐานและวัตถุประสงค์ ความแน่ชัดของกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ ระดับความต้องการเปลี่ยนแปลงมาตรฐานและวัตถุประสงค์

2. สภาพแวดล้อมของนโยบายในส่วนกลาง ซึ่งประกอบด้วยการสื่อความหมาย มองในแง่ความชัดเจนและสอดคล้อง การกระตุ้นส่งเสริม มองในแง่การเสริมแรง และการลงโทษ และการเปลี่ยนแปลงนโยบาย มองในแง่บทบาทของผู้จัดทำนโยบายระดับชาติ และการเจรจาต่อรองของกลุ่มผลประโยชน์ ในขั้นการขยายผลและการนำนโยบายไปปฏิบัติและ

3. สภาพแวดล้อมของนโยบายระดับท้องถิ่น ประกอบด้วยทัศนคติของข้าราชการการเมืองในท้องถิ่นและทัศนคตินักบริหารในท้องถิ่นต่อมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบายทัศนคติของกลุ่ม

ผลประโยชน์และประชาชนต่อนโยบาย ลักษณะของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติในแง่ศักยภาพของทีมงาน และเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคมในท้องถิ่น

ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติในทฤษฎีของ ลาร์สัน (Larson, 1980) (อ้างถึงใน วรเดช จันทรศร, 2528, น.313-323) ขึ้นอยู่กับปัจจัย 4 ประการได้แก่ (1) ความชัดเจนและความเป็นไปได้แห่งเป้าหมายของนโยบาย (2) กระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ (implementation) ซึ่งรวมถึงข้อมูลและการสนับสนุนจากฝ่ายต่างๆ (3) ระดับความสลับซับซ้อนในการติดต่อสัมพันธ์กันระหว่างหน่วยงานของรัฐระดับต่างๆ และ(4) ระดับความเปลี่ยนแปลงในสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ ในขณะที่ เอ็ดเวิร์ดส์ (Edwards, 1980) เห็นว่า ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติขึ้นอยู่กับปัจจัย 5 ประการได้แก่ (1) ความเพียงพอของทรัพยากร (2) ระดับของความสนับสนุน (3) โครงสร้างของระบบองค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเพียงใด (4) รูปแบบวิธีทำงานโดยทั่วไปของหน่วยงานเหล่านั้น และ (5) เงื่อนไขทางความมีประสิทธิผลในการสื่อความหมาย

นอกจากการมองปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติตามที่กล่าวมาแล้ว ลักษณะการเลือกเครื่องมือ หรือการเลือกกลยุทธ์ของนโยบายไปปฏิบัติ ก็มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จและความล้มเหลวของนโยบายเช่นกัน กล่าวคือ ในทฤษฎีของ อินแกรม และมานน์ (Ingram and Mann, 1980 อ้างถึงใน ศรีชัย ฐิตารีย์, 2550, น.64) เชื่อว่า การเลือกมาตรการการควบคุม ดูแล และการประเมินแบบใดแบบหนึ่งมาใช้ นั้นมีความเกี่ยวข้องกับการที่จะทำความเข้าใจ หรือทำให้สามารถมองเห็นสัญญาณจากกลุ่มเป้าหมายว่าเขาจะแสดงอาการตอบสนองอย่างไรต่อนโยบาย นักวิชาการทั้งสองมีความเห็นว่า นโยบายหลายประเภทอาจประสบความสำเร็จความล้มเหลวเมื่อนำไปปฏิบัติ หากใช้มาตรการทางลบ หรือการลงโทษในการควบคุม ตรวจสอบและประเมิน แต่การใช้มาตรการทางบวกด้วยการให้แรงเสริม (incentives) จะทำให้การนำนโยบายไปปฏิบัติประสบความสำเร็จ นอกจากนั้นแล้วความเข้าใจในวิธีการที่จะเอาชนะปัญหาที่แตกต่างกันของหน่วยงานนโยบายระดับมหภาค และหน่วยงานปฏิบัติในท้องถิ่นระดับจุลภาคอาจนำไปสู่ความล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติได้ นั่นก็คือความชัดเจนของภารกิจและการมอบหมายงาน ขึ้นอยู่กับพื้นฐานของความเข้าใจปัญหาของผู้เกี่ยวข้องทั้งระดับนโยบายและระดับปฏิบัติ

การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลความสำเร็จของการนำนโยบายการกระจายอำนาจจัดทำแผนพัฒนาไปปฏิบัติของประเทศต่างๆ ในทวีปเอเชีย ของชีมาและรอนดีเนลลี (Cheema and Rondinelli, 1983 อ้างถึงในกล้า ทองขาว, 2534, น.57-58) โดยใช้ตัวแบบที่เขาสร้างขึ้น ซึ่งประกอบด้วยปัจจัย 4 ประการ คือ (1) ความสัมพันธ์ระหว่างองค์กร ซึ่งหมายถึง ความชัดเจนและความสอดคล้องของวัตถุประสงค์ของแผนงาน ความเหมาะสมของการจัดสรรหน้าที่ระหว่างหน่วยงาน มาตรฐานของแผนงาน งบประมาณ การนำไปปฏิบัติ และกระบวนการประเมินผล ความชัดเจน ความสอดคล้อง และคุณภาพของการสื่อความหมายระหว่างองค์กร และประสิทธิภาพของความเชื่อมโยงในการให้การสนับสนุนกิจกรรมของ

แผนงาน (2) ทรัพยากรที่สนับสนุนการนำแผนงานขององค์กรไปปฏิบัติ หมายถึงขอบเขตของการควบคุมด้านการเงิน ความเพียงพอของงบประมาณที่จัดสรรให้แก่กิจกรรมของโครงการ การจัดหางบประมาณได้ทันเวลาการดำเนินกิจกรรม ความเพียงพอของรายได้ที่เพิ่มขึ้นกับอำนาจการใช้จ่ายเงิน การสนับสนุนของผู้นำทางการเมืองระดับชาติ และความผูกพันของข้าราชการในระดับชาติ (3) ลักษณะและความสามารถของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติหมายถึง ทักษะทางด้านเทคนิคการจัดการและการเมืองของทีมปฏิบัติงาน ความสามารถในการประสานงาน ควบคุมและประสานการตัดสินใจ การสนับสนุนทรัพยากรทางการเมืองของหน่วยงาน ธรรมชาติของกระแสไหลเวียนภายในของข่าวสารข้อมูล การใช้ความสนับสนุนของกลุ่มเป้าหมายต่อหน่วยงานที่ปฏิบัติ การเชื่อมโยงของหน่วยงานปฏิบัติกับองค์กรนอกภาครัฐบาลอย่างสอดคล้อง คุณภาพของผู้นำภายในหน่วยปฏิบัติ ความผูกพันของทีมงานต่อกิจกรรมที่ปฏิบัติ และที่ตั้งของหน่วยงานภายในระบบการบริหาร โครงการ และ (4) เจ็อนใจทางด้านสภาพแวดล้อมซึ่งได้แก่แนวทางการเมือง (political style) โครงสร้างการกำหนดนโยบาย ลักษณะของโครงสร้างอำนาจท้องถิ่น ข้อจำกัด (constrain) ทางด้านทรัพยากร ปัจจัยวัฒนธรรมสังคม ระดับขององค์กรที่ร่วมรับประโยชน์จากแผนงาน และความเพียงพอทางกายภาพของปัจจัยพื้นฐานทางเศรษฐกิจ (physical infrastructure)

ตัวแบบนี้เมื่อนำไปศึกษาในประเทศกำลังพัฒนาในทวีปเอเชียมีข้อค้นพบว่า ปัจจัยเชิงวิกฤต (critical factors) ต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการนโยบายการกระจายอำนาจ และการจัดทำแผนพัฒนาที่เป็นตัวร่วมกันอยู่คือ ความชัดเจนของวัตถุประสงค์และการออกแบบขององค์กร ความเพียงพอของการสนับสนุนทางการเมือง การเงินและทางเทคนิคส่วนกลาง ระดับของการให้คำแนะนำและการควบคุมจากส่วนกลางเกี่ยวกับการดำเนินกิจกรรมของหน่วยปฏิบัติ บทบาทของผู้นำทางการเมืองในท้องถิ่น และความปรองดองกันด้านการได้รับประโยชน์จากแผนงาน ความสามารถในการจัดหาทักษะเชิงเทคนิคและเชิงจัดการจากบุคคลในท้องถิ่นระดับของการได้รับประโยชน์จากโครงการความยืดหยุ่นของขบวนการทำงานของระบบราชการระดับของการประสานงานระหว่างกิจกรรมการพัฒนาการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติในประเทศไทย วรเดช จันทรศร (2532, น.1-27) ทำการศึกษาการนำนโยบายสาธารณสุขมูลฐานไปปฏิบัติโดยใช้กรอบการพิจารณาปัจจัย 3 ด้าน คือ (1) ปัจจัยด้านอำนาจหน้าที่ (2) ปัจจัยด้านโครงสร้างระบบงาน หน่วยงานที่รับผิดชอบ ตลอดจนหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และ (3) ปัจจัยด้านกระบวนการของงานสาธารณสุขมูลฐานพบว่า ปัจจัยด้านอำนาจหน้าที่นั้น งานสาธารณสุขมูลฐานได้รับการสนับสนุนทั้งในแง่แนวคิดทางกฎหมายและแนวคิดทางการเมืองระดับสูง เนื่องจากหลักการสาธารณสุขมูลฐานเป็นหลักการสากล รัฐบาลมีเจตนาแน่วแน่ในการพัฒนาสาธารณสุขโดยกลวิธีสาธารณสุขมูลฐาน

นโยบายสาธารณสุขมูลฐานสอดคล้องกับความต้องการของชุมชนปัจจัยด้านโครงสร้างระบบงาน หน่วยงานที่รับผิดชอบและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องพบว่า นโยบายสาธารณสุขมูลฐานมี

หน่วยงานที่รับผิดชอบหลายระดับทั้งระดับชาติในรูปคณะกรรมการจากผู้แทนกระทรวงที่เกี่ยวข้องใน ส่วนกลางได้มีการจัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการการสาธารณสุขมูลฐาน รับผิดชอบการประสานงาน กับหน่วยงานต่างๆทั้งภายในและภายนอก ในระดับภูมิภาค มีสำนักงานคณะกรรมการสาธารณสุข จังหวัด รับผิดชอบกระบวนการบริการงานสาธารณสุขจังหวัดสำนักงานสาธารณสุขอำเภอรับผิดชอบ การประสานงานระหว่างจังหวัดตำบล ระดับตำบลมีสถานีอนามัยและสำนักผดุงครรภ์ เป็น ผู้รับผิดชอบในการปฏิบัติงานสาธารณสุขมูลฐานและในระดับหมู่บ้านมีผู้สื่อข่าวสาธารณสุข (ผสศ.) และอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.) เป็นตัวกลางในการดำเนินงานสาธารณสุขร่วมกับ ผู้นำชุมชนและชาวบ้าน กล่าวอย่างสรุปก็คือโครงสร้างระบบงาน หน่วยงานที่รับผิดชอบหลักในทุก ระดับ ทุกงาน มีลักษณะค่อนข้างสมบูรณ์มากและปัจจัยด้านกระบวนการของงานสาธารณสุข ประกอบด้วย 2 ขั้นตอน ขั้นตอนแรกคือการวางแผนและการกำหนดเป้าหมาย เน้นเป้าหมายเชิง ปริมาณทั้งทางด้าน เป้าหมายการผลิต ผสศ./อสม. เป้าหมายจำนวนหมู่บ้าน ขั้นตอนที่สอง คือการ กำหนดองค์ประกอบและกลวิธีในการดำเนินงานกล่าวอย่างสั้นกระบวนการดำเนินงานสาธารณสุข มูลฐานมีการกำหนดเป้าหมายเชิงประมาณ มีกลวิธีเช่นเดียวกันทุกพื้นที่ การกำหนดกระบวนการของ งานมีความสอดคล้องกับความหมายและองค์ประกอบของการสาธารณสุขมูลฐาน ความชัดเจนของการ กำหนดกระบวนการของงานทำให้สามารถเร่งรัดนโยบายและดำเนินการทั่วประเทศได้อย่างรวดเร็ว ทำให้บริการสาธารณสุขกระจายถึงมือประชาชน

ลักษณะสำคัญของการนำนโยบายไปปฏิบัติที่ค้นพบของ วรเดช จันทรศร ก็คือ (1) ความสามารถในการแปลงนโยบายออกเป็นโครงการและกิจกรรม (2) การกำหนดเป้าหมาย กลวิธี รูปแบบและกระบวนการที่ชัดเจน (3) การมีโครงสร้างองค์การที่รับผิดชอบต่อนโยบายในรูป คณะกรรมการ โดยมีสำนักงานคณะกรรมการการสาธารณสุขมูลฐานเป็นศูนย์กลางในการดำเนินงาน และการจัดสรรทรัพยากรและ (4) การใช้กลยุทธ์ประสานกระทรวงหลักร่วมกำหนดทิศทางการพัฒนา ให้เป็นไปในแนวเดียวกัน ปัจจัยทั้ง 4 ประการนี้ มีความสำคัญต่อการสร้างความสำเร็จของการนำ นโยบายสาธารณสุขมูลฐานไปปฏิบัติ และข้อค้นพบนี้ก็ไม่ต่างกันมากนักกับผลการศึกษาของชิม่า และ รอนดีเนลลี (Cheema and Rondinelli, 1983, p.88) ที่พบว่า ความสำเร็จของการนำนโยบายการ สร้างงานในชนบทไปปฏิบัติในประเทศไทยขึ้นอยู่กับ (1) ความชัดเจนของวัตถุประสงค์และ กระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ (2) การสนับสนุนทางการเมืองในระดับชาติ (3) ความสามารถของ ผู้นำในระดับตำบลและ (4) กิจกรรมของโครงการตกเป็นผลประ โยชน์โดยตรงต่อประชาชนผู้เข้าร่วม โครงการ

การวัดความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

การสำรวจเอกสารเกี่ยวกับการกำหนดตัวชี้วัดความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติของ นักวิชาการต่างๆ จะเห็นได้ว่าการพิจารณาความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

การศึกษาในประเทศไทยของ วรเดช จันทรศร, 2548, น.135-154) เรื่องนโยบายสาธารณสุขมูลฐานในประเทศไทย พบว่าการวัดความสำเร็จของการนำนโยบายสาธารณสุขมูลฐานไปปฏิบัติที่เป็นอยู่ พิจารณาจาก (1) การขยายตัวออกไปอย่างรวดเร็วของกองทุนยาและเวชภัณฑ์ และกองทุนเฉพาะกิจประเภทอื่นๆ ในงานสาธารณสุขมูลฐาน (2) การบรรลุเป้าหมายของงานซึ่งเป็นการสะท้อนออกมาในเรื่องปริมาณ (3) การขยายตัวครอบคลุมจำนวนหมู่บ้านทั่วประเทศ มีระบบบริการสาธารณสุขถึงมือประชาชนทั่วถึงและ (4) พิจารณาสภาพการดำรงอยู่ของผู้สื่อข่าวสาธารณสุข และอาสาสมัครสาธารณสุข (ผสส./อสม) ประจำหมู่บ้าน ต่างจากความสำเร็จในทรรศนะของกรมการพัฒนาชุมชน ด้านนโยบายการพัฒนาชุมชน ซึ่งได้ถือเอาเกณฑ์การประกวดหมู่บ้านพัฒนาเป็นการชี้วัดความสำเร็จของการดำเนินโครงการ แต่จากการศึกษาเกี่ยวกับตัวชี้วัดความสำเร็จในการปฏิรูปการบริหารของ วรเดช จันทรศร (2531, น.75-102) ได้เน้นไปที่ตัวชี้วัด 2 ระดับ คือ (1) โอกาสที่แผนการปฏิรูปจะได้รับการยอมรับ (adoption) และ (2) โอกาสที่แผนการปฏิรูปจะประสบความสำเร็จในการนำไปปฏิบัติ

การวัดความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติโครงการสร้างงานในชนบท หรือ กศช. พิจารณาผลการดำเนินงานจากการบรรลุวัตถุประสงค์ในลักษณะผลโดยตรงและผลต่อเนื่อง 3 ระดับคือ (1) ระดับบุคคลวัดความสำเร็จที่การเพิ่มพูนรายได้ และการเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วม (2) ระดับองค์กรพิจารณาจากความเข้มแข็งมีประสิทธิภาพขององค์กร และ (3) ระดับชุมชนพิจารณาที่ความเป็นอยู่ทางเศรษฐกิจสังคม และการระดมทรัพยากรมาใช้ประโยชน์และตัวชี้วัดความสำเร็จในการศึกษาการนำนโยบายไปปฏิบัติ ในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ของ อาคม ใจแก้ว (2533) วัดจาก (1) ทักษะคติจากเยาวชนไทยมุสลิม (2) พฤติกรรมการเรียนการสอนภาษาไทย และ (3) การเรียนอิสลามศึกษา สำหรับตัวแบบที่หนึ่ง ส่วนตัวแบบที่สองวัดจากทัศนคติและพฤติกรรมของข้าราชการระดับล่าง

จากการสำรวจเอกสาร การนิยามและแนวทางการวัดความสำเร็จของการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ การนิยามและการวัดความสำเร็จมักมุ่งวัดการบรรลุเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ของนโยบายที่หน่วยงานหรือองค์กรภาครัฐนำไปปฏิบัติ โดยทั่วไปจะวัดความสำเร็จใน 4 ลักษณะ คือ

ก. ระดับหรือร้อยละของการบรรลุเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ในเวลากำหนดพิจารณาจากผลิตผล (outputs) ของนโยบาย

ข. การนำไปใช้ประโยชน์โดยตรงของประชาชนกลุ่มเป้าหมายพิจารณาจากผลลัพธ์ (outcomes) ของนโยบาย

ค. ความต่อเนื่องของการปฏิบัติภายหลังโครงการสิ้นสุดพิจารณาจากความต่อเนื่อง (continuation) ของกิจกรรมในลักษณะงานประจำ (routinization)

ง. การนำวิธีการดำเนินงานจากโครงการไปใช้พิจารณาจากความเห็นต่อการนำวิธีการเดิมไปใช้ครั้งต่อไป

สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกตัวแปร เป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ความเพียงพอของทรัพยากร ลักษณะของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ การวางแผนและการควบคุม การสนับสนุนทางการเมืองและประชาชน เพื่อจะได้ศึกษาว่าตัวแปรดังกล่าวส่งผลต่อการนำนโยบายสวัสดิการสังคมไปปฏิบัติอย่างไร

ตัวแปรที่ศึกษาจากเอกสาร

ตัวแปรในการวิจัย แบ่งเป็น 3 ชุด คือ ตัวแปรอิสระ (independent variables) ตัวแปรแทรก (intervening variables) และตัวแปรตาม (dependent variable) ตัวแปรทั้งสองชุดต่างมีความสัมพันธ์กันในเชิงทฤษฎี ส่วนระดับของความสัมพันธ์จะมากหรือน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับผลการศึกษาค้นคว้าในการวิจัยนี้ และผู้วิจัยได้คัดเลือกตัวแปรที่จะใช้ศึกษาดังนี้

1. ตัวแปรอิสระ (independent variables) ได้เลือกสรรตัวแปรอิสระ 5 ตัวแปร ที่ถือว่าเป็นชุดตัวแปรเชิงนโยบายที่มีความสำคัญและสอดคล้องกับการนำนโยบายไปปฏิบัติมากที่สุด คือ

เป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย เป้าหมายของนโยบายกับการนำนโยบายไปปฏิบัติ ในทฤษฎีของเพรสแมนและวิลด์ฟสกี (Pressman & Wildavsky, 1973 อ้างถึงใน ศรีณย์ ฐิตารีย์, 2550, น.76) เห็นว่าการนำนโยบายไปปฏิบัติคือกระบวนการของปฏิสัมพันธ์ระหว่างเป้าหมายที่กำหนดไว้ (setting of goals) กับการกระทำที่มุ่งไปสู่การบรรลุความสำเร็จของเป้าหมายนั้น (geared to achieving them) จากความเห็นของเพรสแมนและวิลด์ฟสกี การนำนโยบายไปปฏิบัติจึงอยู่ที่ “การกระทำ” กับ “เป้าหมาย” ซึ่งจะต้องมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน เป้าหมายและวัตถุประสงค์จึงมีความสำคัญต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติในฐานะที่เป็นสิ่งที่จะต้องกระทำให้บรรลุผลแล้วจะต้องมีความชัดเจนด้วย ความชัดเจนหรือคลุมเครือของเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของการนำนโยบายไปปฏิบัติที่ปรากฏเป็นรูปธรรมเรียกว่า ข่าวสารนโยบาย (policy message) ข่าวสารนโยบายเป็นทั้งเนื้อหาสาระ (substance) และ แนวทาง (way) ในการสื่อสารนโยบายในทฤษฎีของกันน์ (Gunn, 1978 อ้างถึงในกล้า ทองขาว, 2534, น.63-64) เห็นว่า ความสมบูรณ์ของการนำนโยบายไปปฏิบัติจำเป็นต้องเข้าอย่างดีเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ที่จะทำให้เกิดประสิทธิผล ความชัดเจนของเป้าหมายและวัตถุประสงค์ มีความสำคัญต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติเพราะฝ่ายบริหารจะบิดเบือนเป้าหมายได้ยาก

ซาบาเตียร์ และ แมสมาเนียน (Sabatier and Mazmanian, 1980, อ้างถึงในกิตติ บุญนาค, 2536, น.73) ได้เสนอกรอบการศึกษาการกำหนดนโยบายไปปฏิบัติในปี 1980 โดยให้ชื่อบทความว่า “the implementation of public policy: a framework of analysis” ซึ่งเป็นการปรับปรุงผลงานของเขาเองที่เขียนขึ้นเมื่อปี 1979 ซาบาเตียร์ และแมสมาเนียน เห็นว่า ความสามารถของกฎหมายในการดำเนินการให้บรรลุวัตถุประสงค์ของนโยบาย ซึ่งจะต้องกำหนดให้ชัดเจนและมีความแน่นอน ดังนั้นหากเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบายปราศจากความชัดเจนแล้ว ก็จะมีผลทำให้วิธีการถูกเบี่ยงเบนไปด้วย

การอธิบายอิทธิพลเกี่ยวกับความชัดเจนของเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ของนโยบายในวรรณคดีของ วรเดช จันทรศร (2528, น.535-554) เห็นว่า “การมีวัตถุประสงค์และเป้าหมายของการนำไปปฏิบัติชัดเจน จะทำให้ผู้ปฏิบัติเข้าใจว่า อะไรคือเป้าหมายหรือผลลัพธ์ที่ผู้กำหนดนโยบายต้องการ เมื่อผู้ปฏิบัติเข้าใจว่า อะไร คือ ความต้องการแล้ว ก็จะทำให้เป็นการง่ายที่ทำให้ผู้บริหารสามารถกำหนดภารกิจเด่นชัด มีการมอบหมายงาน กำหนดความรับผิดชอบเฉพาะของแต่ละฝ่ายให้สัมพันธ์ อันจะเป็นแนวทางทำให้การประสานการทำงานทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องเป็นไปได้โดยง่าย” นอกจากนี้ วรเดช จันทรศร (2531, น.87-88) ได้สำรวจวรรณกรรมเกี่ยวกับนโยบายการปฏิรูประบบบริหาร แล้วได้ตั้งสมมติฐานว่า “ถ้าวัตถุประสงค์การปฏิรูปการบริหารมีความคลุมเครือขาดความชัดเจน หรือเฉพาะเจาะจงมากเพียงใด โอกาสที่แผนการปฏิรูปจะได้รับการยอมรับจะมีสูงขึ้น ทั้งนี้ เพราะความคลุมเครือสามารถจัดความขัดแย้งทางความคิดและเอื้ออำนวยให้เกิดข้อตกลงในหลักการปฏิรูปได้แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อแผนดังกล่าวได้รับการยอมรับ จะทำให้โอกาสการนำไปปฏิบัติบังเกิดผลน้อยลง เพราะแผนที่คลุมเครือยอมทำให้ยากลำบากในการปฏิบัติ ตลอดจนยากที่จะตรวจสอบ ควบคุมความก้าวหน้าของผลการปฏิบัติ”

เมื่อพิจารณาในแง่นี้ แฮมเบิลตัน (Hambleton, 1983 อ้างถึงใน กิตติ บุญนาค, 2536, น.74) เห็นว่า หากการสื่อสารนโยบายจากส่วนกลางมีความสับสนในด้านเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ของนโยบาย จะทำให้เกิดความสงสัย (doubt) แก่ผู้ปฏิบัติและทำให้เกิดผลกระทบที่ล้มเหลว และจากบทเรียนความล้มเหลวของการนำนโยบายการผลัดข้าวไปปฏิบัติในประเทศเนปาลพบว่า เป้าหมายที่ถูกกำหนดในระดับชาติ ขาดความพยายามที่จะเผยแพร่ข่าวสารลงไปถึงระดับรากหญ้า (grass root) ทำให้ข้าราชการและประชาชนที่นำนโยบายไปปฏิบัติสับสน ส่งผลให้นโยบายดังกล่าวล้มเหลว

ในวรรณคดีของเคอร์ (Kerr, 1976 อ้างถึงในกล้า ทองขาว, 2534, น.63) ช่องทางที่ทำให้นโยบายล้มเหลวประการหนึ่ง คือ เป้าหมายไม่ชัดเจนในด้านคุณค่า ทำให้ฝ่ายที่นำนโยบายไปปฏิบัติหรือฝ่ายบริหารสามารถบิดเบือนเป้าหมายได้ ดังนั้น เป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบายหากมีความชัดเจนจะสามารถนำไปสู่ความสำเร็จที่เป็นจริงและวรรณคดีของ รีน (Rein, 1983, p.66) เห็นว่า เป้าหมายของการนำนโยบายไปปฏิบัติ คือ เงื่อนไขสำคัญที่จะส่งผลกระทบต่อความสำเร็จของนโยบาย เพราะเป้าหมายไม่ใช่เพียงสัญลักษณ์ (symbolic) แต่จะต้องเป็นจริง (realistic) และเป้าหมายที่คลุมเครือจะนำไปสู่การกำหนดแผนงานและขั้นตอนการนำไปปฏิบัติที่สับสนซับซ้อน แต่ถ้าหากแผนการปฏิบัติงานมีเป้าหมายชัดเจน จะทำให้การกำหนดเครื่องมือการให้ความสนับสนุน การให้การชี้แนะและอื่นๆ มีลำดับขั้นตอนชัดเจนแน่นอน และรีน (Rein, 1983, อ้างถึงใน กิตติ บุญนาค, 2536, น.74-75) ยังมีความเห็นต่อไปอีกว่าการนำนโยบายไปปฏิบัติที่มีเป้าหมายเด่น (saliency) ชัดเจน (clarity) ความแน่นอน (consistency) และจริงใจ (sincerity) จะนำไปสู่ความเป็นศูนย์รวมอำนาจ ของกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติที่เข้มแข็ง (greater centralization of process of implementation) ความเกี่ยวพันทางด้านระเบียบกฎเกณฑ์ การกำหนดแนวทาง และวิธีการปฏิบัติมีน้อยเท่าใด การนำนโยบายไปปฏิบัติ

ให้บรรลุผลสำเร็จจะมีมากขึ้น เท่านั้น และความจำเป็นที่จะเข้าไปแนะนำ กำกับดูแล และทบทวน กระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ ก็จะลดน้อยลงด้วย ส่วนผลของความคลุมเครือของเป้าหมายจะทำให้ขั้นตอนการนำปฏิบัติมีความสลับซับซ้อน อาจทำให้ระบบราชการที่นำนโยบายไปปฏิบัติเบี่ยงเบน การบริหารตามธรรมชาติของ บาแดช (Bardach, 1980, อ้างถึงใน กิตติ บุญนาค, 2536, น.75) คือ การเบี่ยงเบนเป้าหมาย หรือเจตนาเดิมของนโยบาย หันเหการใช้ทรัพยากรไปในทางผิด ปิดบังความพยายามที่จะเข้าไปควบคุมพฤติกรรมกรรมการบริหาร และสูญเสียบุคคลขององค์กร ซึ่งส่งผลกระทบต่อความล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติในที่สุด

ความชัดเจนของเป้าหมายและวัตถุประสงค์ มีความสำคัญต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ เพราะเป็นสิ่งที่ต้องกระทำให้บรรลุผล ความชัดเจนของเป้าหมายและวัตถุประสงค์ทำให้ฝ่ายที่นำนโยบายไปปฏิบัติหรือฝ่ายบริหารบิดเบือนเป้าหมายได้ยาก เพราะเป้าหมายมิใช่เป็นเพียงสัญลักษณ์แต่จะต้องเป็นจริงการมีเป้าหมายชัดเจนจะทำให้การกำหนดเครื่องมือการให้การสนับสนุน การให้การชี้แนะมีลำดับขั้นตอนชัดเจนแน่นอน การมีเป้าหมายและวัตถุประสงค์ชัดเจน จะทำให้มีศูนย์อำนาจในกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติที่เข้มแข็ง ทำให้ความจำเป็นเป็นในด้านการออกกฎระเบียบเพื่อการควบคุมย่อยลง ความชัดเจนของเป้าหมายของวัตถุประสงค์จะช่วยลดช่องทางการหาโอกาสเบี่ยงเบนในกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติย่อยลง ความชัดเจนของเป้าหมายและวัตถุประสงค์จะทำให้เจตนาเดิมของนโยบายยังคงอยู่ ป้องกันการหันเหการใช้ทรัพยากรไปในทางที่ผิด

การกำหนดภารกิจและมอบหมายงาน สังกะระห์มาจากทฤษฎีของ เมชลิง (Mechling, 1978 อ้างถึงในทองใบ สุดชาติ, 2536, น.10) ในประเด็นที่ว่าในการนำนโยบายไปปฏิบัติจะต้อง มอบหมาย ความรับผิดชอบให้ชัดเจนและมีการติดตามผลอย่างสม่ำเสมอ

มาตรการกำกับตรวจสอบประเมินผลและการกระตุ้นเสริมแรงได้สังเคราะห์มาจากทฤษฎี 2 ทฤษฎี โดยด้านมาตรการกำกับตรวจสอบประเมินผลมาจากทฤษฎีของ โรเบิร์ต นากามูระและแฟรงค์ สمولวูด (Nakamura and Smallwood, 1980 อ้างถึงในศรีชัย ฐิตารีย์, 2550, น.60) ได้ในประเด็นที่ว่า การประเมินนโยบายสาธารณะในรูปการประเมินผลระยะสั้น (outputs) เช่น จำนวนผู้ใช้บริการ ระยะทางที่สร้างถนน การประเมินผลที่เกิดขึ้น (outcomes) เป็นผลที่เกิดจากนำนโยบายไปปฏิบัติ เกณฑ์ การประเมินความสำเร็จหรือความล้มเหลวของนโยบาย นากามูระและสมอลวูด เสนอไว้ 5 เกณฑ์ ดังนี้ เกณฑ์ 1 การบรรลุเป้าหมายของนโยบาย (policy goal attainment) เกณฑ์ที่ 2 ประสิทธิภาพ (efficiency) เกณฑ์ที่ 3 ความพึงพอใจของบุคคลภายนอก (constituency satisfaction) เกณฑ์ที่ 4 การสนองตอบต่อความต้องการของลูกค้า (clientele responsiveness) เกณฑ์ที่ 5 การดำรงอยู่ของระบบ (system maintenance) และด้านการกระตุ้นเสริมแรงมาจากทฤษฎีของในขณะที แวน ฮอร์น (Van Horn, 1975, อ้างถึงในกล้า ทองขาว, 2534, น.56) ในประเด็นที่ว่าความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติขึ้นอยู่กับปัจจัย 3 ประการคือ (1) มาตรฐานนโยบาย ซึ่งประกอบด้วยความเพียงพอของเงิน

และสิ่งเสริมแรงระดับของมาตรฐานและวัตถุประสงค์ ความแน่ชัดของกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ ระดับความต้องการเปลี่ยนแปลงมาตรฐานและวัตถุประสงค์ (2) สภาพแวดล้อมของนโยบายใน ส่วนกลาง ซึ่งประกอบด้วยการสื่อความหมาย มองในแง่ความชัดเจนและสอดคล้อง การกระตุ้นส่งเสริม มองในแง่การเสริมแรง และการลงโทษ และการเปลี่ยนแปลงนโยบาย มองในแง่บทบาทของผู้จัดทำ นโยบายระดับชาติ และการเจรจาต่อรองของกลุ่มผลประโยชน์ ในขั้นการขยายผลและการนำนโยบาย ไปปฏิบัติและ

สมรรถนะองค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติ คือ โครงสร้างที่เอื้อต่อกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ มีงบประมาณเพียงพอ มีอุปกรณ์ เครื่องมือต่างๆ เพียงพอ มีเจ้าหน้าที่เพียงพอที่ใช้เทคโนโลยี ที่เหมาะสม และหัวหน้างานมีประสบการณ์สูง ตามทฤษฎีของแวน มีเตอร์ และแวน ฮอร์น (Van Meter and Van Horn, 1975, p.445-448 ; อ้างถึงในกล้า ทองขาว, 2548, น.176) ที่กล่าวว่า นโยบายที่ดี ในทางปฏิบัติจะต้องกำหนดทรัพยากรสนับสนุนนโยบายและแผนไว้ชัดเจน ทรัพยากรอาจจะหมายถึง แรงเสริมต่างๆ ที่กำหนดไว้ในแผนหรือ โครงการ ทรัพยากรเป็นปัจจัยอำนวยความสะดวกต่อ ประสิทธิภาพของนโยบาย และเป็นที่ยอมรับว่า ทรัพยากรเงินเพียงอย่างเดียวอาจไม่เพียงพอที่จะช่วยให้นโยบายนำไปปฏิบัติประสบผลสำเร็จ แต่ทรัพยากรอื่น ๆ เช่น ทรัพยากรทางด้านวิชาการ ข้อมูลข่าวสาร และสารสนเทศ หรือแรงเสริมอื่นๆ ก็มีความสำคัญและจำเป็นเช่นกัน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของเพรสแมน และวิลด์ฟสกี (Pressman and Wildavsky, 1973; อ้างถึงในกล้า ทองขาว, 2548, น.179) ยังได้กล่าวว่า เนื้อหาสาระนโยบายที่กำหนดจะต้องระบุทรัพยากรสนับสนุนชัดเจน เช่น ระบุจำนวนและแหล่งงบประมาณ บุคลากร ฯลฯ ว่าแต่ละปีจะมีการจัดสรรทรัพยากรแต่ละประเภทเพื่อสนับสนุนกิจกรรม การปฏิบัติ นโยบายและแผนอย่างไร นอกจากนี้ กล้า ทองขาว (2548, น.183-185) ได้กล่าวสนับสนุนว่า ศักยภาพและความสามารถขององค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติ พิจารณาจากโครงสร้างองค์การที่เอื้อต่อ กระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ ความรู้ ความสามารถและทักษะของทีมงาน ความสามารถและ ประสบการณ์ของผู้นาองค์กร ระบบการไหลเวียนของข้อมูลข่าวสารภายในและระหว่างองค์กร การมี และใช้เทคโนโลยีเพื่อการบริหารอย่างเหมาะสม ความเพียงพอของทรัพยากรทางการเงินและอุปกรณ์ การบริหาร รวมทั้งความสามารถนำเงินและอุปกรณ์เครื่องมือต่างๆ มาใช้ได้ทันเวลาและสถานการณ์ ส่วน วรเดช จันทรศร (2545, น.49) ได้กล่าวถึงปัญหาในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ได้ชี้ให้เห็นในความ สลับซับซ้อนในแง่ต่าง ๆ ของการนำนโยบายไปปฏิบัติอย่างละเอียด ทั้งในแง่บทบาทขององค์กรและผู้ ที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนความเป็นอิสระขององค์กรและบุคคลเหล่านั้น ในขั้นตอนของการนำนโยบายไป ปฏิบัติที่เด่นชัด เฉพาะเจาะจงว่า ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติไม่ว่านโยบายนั้นจะเป็นประเภท ใดก็ตาม อาจกล่าวได้ว่า โดยส่วนหนึ่งย่อมขึ้นอยู่กับว่าหน่วยงานที่รับผิดชอบในการนำนโยบายไปปฏิบัติ มีความสามารถในการดำเนินการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของนโยบายนั้นได้มากน้อยแค่ไหน เพียงไร ขึ้นอยู่กับปัจจัยด้านสมรรถนะของหน่วยงานนั้น ๆ

การสนับสนุนจากส่วนกลาง องค์กรและท้องถิ่น คือ มองการสนับสนุนกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติของกลุ่มพลัง องค์กรหรือบุคคลที่มีอำนาจ การสนับสนุนอาจแสดงออกทางด้านวิชาการ การเงิน หรือด้านเทคนิค และการสนับสนุนจากประชาชน ในทฤษฎีของ ซาบาเตียร์ และ แมสมาเนียน (Sabatier & Mazmanian, 1980 อ้างถึงใน ศรีณย์ จิตาธิย์, 2550, น.82) เห็นว่าการนำนโยบายไปปฏิบัติประสบความสำเร็จ นอกจากจะได้รับการสนับสนุนทางการเมืองแล้ว นโยบายนั้นจะต้องได้รับการสนับสนุนจากสาธารณะด้วย อิทธิพลของสาธารณะในกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติจะแสดงออกอย่างน้อย 3 ทาง คือ (1) ทางความเห็นสาธารณะ (public opinion) และมักแสดงผ่านทางสื่อมวลชนความเห็นสาธารณะจะส่งผลกระทบต่อกระบวนการทางการเมืองทางด้านกฎหมายและด้านอื่นๆ (2) กลุ่มนักกฎหมายที่มีอำนาจในการเปลี่ยนแปลงแก้ไขระเบียบกฎหมาย หากเขาเห็นว่าความเห็นสาธารณะไปทางเดียวกันก็จะผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลง (3) ด้านผลสำรวจความเห็นของประชาชน (polls) ที่นักบริหารหรือผู้กำหนดนโยบายทำขึ้น เพื่อสนับสนุนนโยบาย นอกจากนี้ แวน ฮอร์น (Van Horn, 1979 อ้างถึงในกล้า ทองขาว, 2534, น.76) ยังศึกษาพบว่าความสำเร็จหรือความล้มเหลว ของการนำนโยบายไปปฏิบัติ นอกจากจะได้รับการสนับสนุนจากส่วนกลางแล้ว ยังจำเป็นต้องได้รับการสนับสนุนจากประชาชนและกลุ่มผลประโยชน์อื่นๆ ด้วย ดังนั้นจึงเห็นว่า ปัจจัยด้านการสนับสนุนจากทางการเมืองมีความสัมพันธ์เชิงสาเหตุและผลกับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ คือ มาตรฐานนโยบาย แนวทางและกลยุทธ์ที่กำหนดจากส่วนกลาง จะได้รับการปฏิบัติโดยข้าราชการและหน่วยงานที่ต่อเมื่อหน่วยงานได้รับการสนับสนุนทางด้านวิชาการ ทรัพยากร ทางการเงินและเทคนิค รวมทั้งอุปกรณ์และเครื่องมือที่จำเป็น ทั้งนี้เพื่อให้ข้าราชการและหน่วยงานที่ยอมปฏิบัติตาม มีศักยภาพเพียงพอที่จะนำนโยบายไปสู่เป้าหมาย

2. ตัวแปรตาม ได้เลือกสรรตัววัดตัวแปรตาม (dependent variable) 3 ตัว ที่ถือว่าเป็นชุดตัวแปรที่แสดงถึงการนำนโยบายไปปฏิบัติมากที่สุด คือ จำนวนผู้กระทำความผิด จำนวนผู้ปฏิบัติตามกฎหมายจราจร และสถิติการจับกุมผู้กระทำความผิด ซึ่งสังเคราะห์มาจาก วัตถุประสงค์ ของโครงการ เมาไม่จับ ดังนี้ 1. เพื่อเป็นการรณรงค์ให้ผู้กระทำความผิดละเมียดต่อกฎหมายจราจรเกิดความเกรงกลัวต่อโทษที่จะได้รับ 2. เพื่อให้ความรู้แก่ผู้ขับขี่ยานพาหนะบนท้องถนนให้เกิดความเข้าใจในการใช้รถใช้ถนนตลอดจนการตั้งอยู่ในความไม่ประมาท 3. เพื่อป้องกันการกระทำความผิดต่อกฎหมายจราจรซ้ำอีก 4. เพื่อให้ผู้กระทำความผิดได้บำเพ็ญประโยชน์ต่อชุมชนและสังคม ตลอดจนเกิดความสำนึกรับผิดชอบต่อความสงบสุขของสังคม 5. เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้มีส่วนร่วมในการร่วมกันหาวิธีการป้องกันเกี่ยวกับการเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน

แนวคิดเกี่ยวกับนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน:โครงการเมาไม่ขับ

โครงการถนนปลอดภัย(เมาไม่ขับ)

หลักการและเหตุผล

ปัญหาอุบัติเหตุจราจรทางบกเป็นปัญหาที่สำคัญ ทำให้ประเทศชาติต้องสูญเสียทั้งชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนไปเป็นจำนวนมาก และแนวโน้มของปัญหาทวีความรุนแรงเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ และการแก้ปัญหาไม่สามารถดำเนินการได้เพียงหน่วยงานเดียวจำเป็นต้องร่วมมือกันระหว่างหน่วยงานและใช้แรงผลักดันจากรัฐบาลในการขับเคลื่อนการแก้ไขปัญหาในอดีตการแก้ไขปัญหาเป็นไปแบบต่างคนต่างทำ ในทิศทางที่แตกต่างกันตามภารกิจหลักของแต่ละหน่วยงานขาดการประสานแผนงานอย่างจริงจัง มีการประชุมและจัดทำแผนซ้ำซ้อนกันตลอดจนมีแผนหลายรูปแบบที่ได้รับการนำเสนอไปยังผู้บริหารในระดับต่างๆ ซึ่งทุกแผนล้วนเป็นแผนที่ดีทั้งสิ้น แต่สุดท้ายก็ต้องสิ้นสุดที่ไม่สามารถดำเนินการได้อย่างจริงจังและต่อเนื่อง และในบางครั้งมีการวางแผนเข้าด้วยกันอย่างเฉพาะกิจ ขาดเป้าหมาย และการทำงานที่เป็นระบบ ด้วยในช่วงเทศกาลต่างๆ ได้มีอุบัติเหตุทางถนนเกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก ซึ่งผลที่ตามมาอันก่อให้เกิดความสูญเสียทั้งชีวิตร่างกาย และทรัพย์สิน โดยเฉพาะประเทศชาติต้องสูญเสียบุคลากรอันเป็นกำลังสำคัญของชาติและกำลังส่วนหนึ่งต้องพิการจากผลของอุบัติเหตุ ทำให้เกิดปัญหาสังคมและปัญหาอื่นๆ ที่ตามมา ทั้งนี้ส่วนใหญ่เกิดจากผู้ใช้รถละเมิดกฎหมาย จากความประมาท และส่วนหนึ่งเกิดจากความเมาสุรา และการขาดความสำนึกในการเคารพกฎจราจร จึงกำหนดมาตรการเพื่อเป็นการป้องกันอุบัติเหตุทางถนน จึงได้จัดทำโครงการเมาไม่ขับ เพื่อให้ผู้ที่กระทำผิดกฎหมายจราจรเกิดความสำนึกต่อผลที่เกิดขึ้นจากการกระทำของตน ไม่กล้าที่จะกระทำผิดดังกล่าวซ้ำอีก อีกทั้งยังเป็นการจัดให้บุคคลดังกล่าวได้บำเพ็ญสาธารณประโยชน์ต่อสังคม เพื่อเป็นการชดเชย และทำประโยชน์ให้แก่ชุมชน ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้เหมาะสมกับการอยู่ร่วมกันในสังคม ซึ่งจะทำให้บุคคลได้รู้สึกในการมีส่วนร่วมรับผิดชอบต่อความสงบสุขของชุมชนและสังคม

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเป็นการรณรงค์ให้ผู้ที่ใช้รถที่กระทำผิดละเมิดต่อกฎหมายจราจรเกิดความเกรงกลัวต่อโทษที่จะได้รับ
2. เพื่อให้ความรู้แก่ผู้ขับขี่ยานพาหนะบนท้องถนนให้เกิดความเข้าใจในการใช้รถใช้ถนนตลอดจนการตั้งอยู่ในความไม่ประมาท
3. เพื่อป้องกันการกระทำความผิดต่อกฎหมายจราจรซ้ำอีก
4. เพื่อให้ผู้กระทำผิดได้บำเพ็ญประโยชน์ต่อชุมชนและสังคม ตลอดจนเกิดความสำนึกรับผิดชอบต่อความสงบสุขของสังคม
5. เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้มีส่วนร่วมในการร่วมกันหาวิธีการป้องกันเกี่ยวกับการเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน

เป้าหมาย

ขั้นตอนการดำเนินการ

สำรวจสภาพผิวการจราจร และจุดที่เหมาะสมในการตั้งจุดตรวจวัดแอลกอฮอล์ เพื่อติดตั้งเครื่องหมายจราจร สัญญาณไฟจราจร ป้ายสัญญาณต่างๆ เพื่อให้ผู้ใช้รถใช้ถนนทราบการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

ประสานหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการปรับปรุง ซ่อมแซมให้อยู่ในสภาพดี พร้อมให้ผู้ที่ถูกเรียกตรวจวัดความเมาใช้เป็นข้อควรขณะดำเนินการตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์

จัดเตรียมเครื่องมือในการตรวจวัดความเมาไว้ให้เพียงพอต่อการปฏิบัติหน้าที่

ชั้นประชาสัมพันธ์

ขอความร่วมมือไปยังกลุ่มผู้ประกอบการขนส่ง เจ้าของกิจการร้านค้า สถานศึกษา หน่วยงานภาครัฐและเอกชน รวมทั้งสื่อมวลชนแขนงต่างๆ เพื่อสนับสนุนในการณรงค์ประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนผู้ใช้รถใช้ถนน ไม่ควรหรืองดการขับขีรถขณะเมาสุราหรือของมีเมาอย่างอื่นตามที่กฎหมายกำหนด โดยการผลิตแผ่นพับ แผ่นปลิว เป็นต้น

ชั้นการบังคับใช้กฎหมาย

เริ่มบังคับใช้กฎหมายตั้งแต่วันที่ 16 กรกฎาคม 2542 เป็นต้นไป

จัดชุดปฏิบัติการจราจรออกกวาดขัน ตรวจวัด จับกุมผู้ขับขีรถในขณะเมาสุรา หรือของเมาอย่างอื่น เกินกว่าที่กฎหมายกำหนดอย่างต่อเนื่องและจริงจัง

ชั้นการขยายผล

เมื่อประเมินผลโครงการแล้วหากบรรลุวัตถุประสงค์ จึงดำเนินการขยายผลการตรวจจับความเร็ว ไปยังพื้นที่ราบ ให้ครอบคลุมพื้นที่ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยเฉพาะบริเวณพื้นที่ถนนสายหลักที่มีแหล่งสถานบริการและสถานบันเทิงต่างๆ เพื่อลดการเกิดอุบัติเหตุรุนแรง

สถานที่ดำเนินการ และวิธีดำเนินการ

การกำหนดพื้นที่เป้าหมาย มุ่งเน้นดำเนินการในถนนที่มีสถานบริการ และสถานบันเทิงต่างๆ การตั้งจุดตรวจและการใช้กำลัง

จัดชุดปฏิบัติการ 1 ชุด ใช้กำลังตำรวจ 12 นาย ประกอบด้วย นายตำรวจสัญญาบัตรระดับสารวัตรขึ้นไป 1 นาย เป็นผู้ควบคุมการปฏิบัติอย่างใกล้ชิด นายตำรวจระดับ รองสารวัตร (สว.) จำนวน 1 นาย เป็นหัวหน้าชุด และเจ้าหน้าที่ตำรวจชั้นประทวน 10 นาย เป็นกำลังปฏิบัติ

ดำเนินการตั้งจุดตรวจวัดจับแอลกอฮอล์ โดยให้กำหนดวันและเวลาตามความเหมาะสม โดยรับอนุมัติจากผู้บังคับบัญชาอย่างถูกต้องตามระเบียบ

เครื่องตรวจวัดความเมาหรือของเมาอย่างอื่น ใช้เครื่องมือตรวจวัดแบบเป่าลมผ่าน ยี่ห้อ PBA 3000 และเครื่องตรวจวัดแบบเป่าลมหายใจผ่านเครื่อง (breath analyzer test) จากเครื่องวัดยี่ห้อ แอล โค

เซนเซอร์โฟว์ (ALCO SENSOR IV) ซึ่งเป็นเครื่องที่ได้รับรองมาตรฐาน จากกรมวิทยาศาสตร์ กระทรวงสาธารณสุข

วิธีการตรวจวัด

จัดเจ้าหน้าที่ตำรวจจำนวน 2 นาย ประจำจุดที่อยู่ที่ปลอดภัยเพื่อสังเกตยานพาหนะที่ต้องสงสัย เข้าจุดตรวจในช่องทางเดินรถช่องซ้ายสุด เพื่อมิให้เกิดขวางการจราจร

จุดใช้เครื่องมือ ผู้ขับขี่ไม่ต้องลงจากรถขณะใช้เครื่องตรวจวัดแบบเป่าลมผ่าน ยี่ห้อ PBA 3000 เปิดเครื่อง แล้วนำเครื่องตรวจวัดจ่อที่ปากของผู้ถูกวัด โดยห่างจากปากประมาณ 5 – 7.5 นิ้ว และให้ผู้ถูกวัดนับ 1 – 20 ซ้ำๆ พร้อมกับกดปุ่มวัดที่เครื่องระหว่างผู้ถูกวัดกำลังนับ

หากพบผลการวัดมีแอลกอฮอล์จากลมหายใจเกิน 50 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ จึงเชิญลงจากรถ และวัดค่าแอลกอฮอล์จากลมหายใจ ด้วยการวัดแบบเป่าลมหายใจผ่านเครื่อง (breath analyzer test) จากเครื่องวัดยี่ห้อ แอลโค เซนเซอร์โฟว์ (ALCO SENSOR IV) ผลการวัดปริมาณแอลกอฮอล์ทางลมหายใจ ต้องไม่เกิน 50 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์

หากผลการตรวจมีปริมาณแอลกอฮอล์เกิน 50 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ ต้องมีความผิดตามประกาศในกฎกระทรวงมหาดไทย ฉบับที่ 16 (พ.ศ. 2537) ออกตามความใน พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มีความผิดตาม มาตรา 43 ฐานขับขีรถในขณะที่เมาสุรา มีความผิดตาม มาตรา 160 วรรค 3 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 3 เดือนหรือปรับตั้งแต่ 2,000 – 10,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

การร่วมปฏิบัติ

กำลังที่ใช้ปฏิบัติ ประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจร

หลักความปลอดภัย

ในการเรียกตรวจวัดความเมา ให้คำนึงถึงความปลอดภัยทั้งผู้ปฏิบัติและความปลอดภัยของผู้ขับขี่ยานพาหนะ เนื่องจากยานพาหนะใช้ความเร็วสูงและต้องสงสัยว่าขับรถขณะเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่น

หลีกเลี่ยงการตรวจจับในจุดที่อาจก่อให้เกิดอันตราย

บริเวณจุดตรวจจับ ควรจัดให้มีแสงไฟส่องสว่างอย่างเพียงพอ

จัดให้มีป้ายสัญญาณบอกจุดตรวจวัดความเมา โดยมีแสงสว่างอย่างเพียงพอ

ระยะเวลาในการดำเนินการ

การเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ และตรวจเตือน

การบังคับใช้กฎหมาย และตรวจจับอย่างต่อเนื่อง

ผลที่คาดว่าจะได้รับ

เพื่อเป็นมาตรการหนึ่งที่จะช่วยลดปัญหาการเกิดอุบัติเหตุอันเกิดจากการละเมิดกฎจราจร

เพื่อให้ผู้ขับขี่รถได้ตระหนักถึงความปลอดภัยในการให้รถใช้ถนนร่วมกันอย่างถูกต้องตามกฎหมายจราจรที่ปลอดภัยโดยไม่ประมาท

ผู้กระทำความผิดต่อการละเมิดกฎจราจรเกิดความสำนึกในผลที่เกิดจากการกระทำความผิดจากการขับขี่ยานพาหนะ ซึ่งทำให้เกิดความเดือดร้อน ความเสียหายต่อร่างกาย ชีวิตและทรัพย์สินทั้งของตนเองและผู้อื่น

ผู้ที่กระทำความผิดจะต้องบำเพ็ญประโยชน์ต่อชุมชนและสังคมผู้รับผิดชอบโครงการสำนักงานตำรวจแห่งชาติ, กองบังคับการตำรวจจราจร, กองบัญชาการตำรวจนครบาล, งานศูนย์ควบคุมจราจรด่วน 1 กองกำกับการ 2 กองบังคับการตำรวจจราจร

การประเมินผลการปฏิบัติ

หน่วยปฏิบัติ รายงานผลการดำเนินการ เสนอ กองบังคับการตำรวจจราจร (บก.จร.), กก.2 (ศูนย์ควบคุมจราจรทางด่วน ทางพิเศษ) กองบังคับการตำรวจจราจร (บก.จร.) ทุกวันที่มีการปฏิบัติ

จัดทำสถิติในรอบปี

ประชาสัมพันธ์และดำเนินการในชั้นขยายผลต่อไป

การบังคับใช้กฎหมายเมาไม่ขับ

1. ความสำคัญของปัญหา ตามนโยบายรัฐบาลในการป้องกันลดอุบัติเหตุทางถนน ซึ่งในคราวประชุมคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 29 มิถุนายน 2553 ได้เห็นชอบตามกรอบปฏิญญามอสโกกำหนดให้ “ปี พ.ศ.2554-2563 เป็นทศวรรษแห่งความปลอดภัยทางถนน (decade of action for road safety)” โดยให้ศูนย์อำนวยการความปลอดภัยทางถนนจัดทำแผนปฏิบัติการทศวรรษแห่งความปลอดภัยทางถนน พ.ศ.2554-2563 โดยมีเป้าหมายการดำเนินการด้านความปลอดภัยทางถนนของประเทศไทยให้บรรลุเป้าหมายตามกรอบปฏิญญามอสโกกล่าวคือลดอัตราการเสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางถนนต่ำกว่า 10 คนต่อประชากรหนึ่งแสนคนในปี พ.ศ. 2563 และ นโยบายของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ, กองบัญชาการตำรวจนครบาล ในการกำหนดมาตรการรองรับการดำเนินการลดอุบัติเหตุทางถนน

ตารางที่ 3 สถิติอุบัติเหตุจราจรทั่วประเทศช่วงเทศกาลปีใหม่และสงกรานต์

ปี พ.ศ.	ปี 2551 - 2556		เทศกาลปีใหม่		เทศกาลสงกรานต์	
	จำนวน การเกิด อุบัติเหตุ (ครั้ง)	จำนวน ผู้บาดเจ็บ (ราย)	จำนวน ผู้เสียชีวิต (ราย)	จำนวนการ เกิด อุบัติเหตุ (ราย)	จำนวน ผู้บาดเจ็บ (ราย)	จำนวนผู้เสียชีวิต (ราย)
2551	4,475	4,903	401	4,243	4,803	368
2552	3,824	4,106	367	3,977	4,332	373
2553	3,534	3,827	347	3,516	3,802	361
2554	3,497	3,750	358	3,215	3,476	271
2555	3,093	3,375	335	3,129	3,320	320
2556	3,176	3,329	365	2,828	3,040	321

2. แนวทางแก้ปัญหาและประโยชน์ที่สำคัญที่ได้รับจากการดำเนินโครงการ กองบังคับการตำรวจจราจร โดย กองกำกับการ 5 (ตรวจพิสูจน์, สถิติวิจัย) จึงได้นำนโยบายลงไปสู่การปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม โดยได้นำกลยุทธ์ในการป้องกันลดอุบัติเหตุทางถนน โดยใช้ทั้งการป้องกันควบคู่กับการบังคับใช้กฎหมายอย่างต่อเนื่อง จึงได้ดำเนินการตามมาตรการ โครงการ “เมาไม่ขับ” ตั้งแต่ปี พ.ศ.2546 เป็นต้นมา และ โครงการ “ดื่มไม่ขับ ตำรวจไม่จับ กลับปลอดภัย” ตั้งแต่ต้นปี พ.ศ.2556 เพื่อการดำเนินการเชิงรุกในการป้องกันลดอุบัติเหตุทางถนนอย่างต่อเนื่อง โดยเน้นหนักในการแก้ไขที่ตัวผู้ขับขี่ ซึ่งเป็นสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุบนถนน ในการสร้างความรู้ ความเข้าใจ เพิ่มช่องทางการเรียนรู้กฎหมายจราจรให้มากขึ้น อันนำไปสู่การแก้ไขปัญหายั่งยืน ซึ่งจะทำให้การฝ่าฝืนกฎหมายที่เพิ่มโอกาสทำร้ายตนเองและสังคม ลดน้อยลง

3. กลยุทธ์ที่นำมาใช้ในโครงการประสบผลสำเร็จ ดำเนินมาตรการโครงการ โดยการบูรณาการหน่วยงานทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน มูลนิธิ ในการป้องกันลดอุบัติเหตุทางท้องถนน โดยเฉพาะใช้หลักการป้องกันให้ความรู้ สร้างภูมิคุ้มกัน นำหน้าการบังคับใช้กฎหมายจับกุมเพียงอย่างเดียว อันนำไปซึ่งการลดอุบัติเหตุอย่างต่อเนื่อง เป็นรูปธรรม และประชาชน มีส่วนร่วมในการป้องกันลดอุบัติเหตุทางถนน

4. การมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่าย

มีการจัดประชุมเป็นประจำทุกเดือนเพื่อวิเคราะห์แนวโน้ม และสถานการณ์ การป้องกัน ลดอุบัติเหตุทางท้องถนน โดยใช้กลยุทธ์ขับเคลื่อนนโยบายด้านอุบัติเหตุ กำหนดแผนแนวทางการดำเนินงานร่วมกับภาคเอกชนได้แก่

- บริษัทวิริยะประกันภัย จำกัด มหาชน
- บริษัทบุญรอดเทรดดิ้ง จำกัด
- สถานีวิทยุ 99.5
- สวพ.91
- จส.100
- สมาคมผู้ประกอบการรถจักรยานยนต์ไทย
- บริษัท A.P. HONDA
- สมาคมประกันวินาศภัย

เพื่อให้มีการบังคับใช้กฎหมายอย่างเหมาะสม รวมทั้งได้รับการสนับสนุนจากบริษัท ดิโอจีโอ โมเอ็ทเฮนเนสซี (ประเทศไทย) รมรณรงค์ป้องกันลดอุบัติเหตุจากการดื่มสุรา ร่วมกับโครงการ “ดื่มไม่ขับ ตำรวจไม่จับ กลับปลอดภัย” โดยใช้กลยุทธ์สื่อรูปแบบใหม่มาเสริมการรณรงค์ปลุกจิตสำนึกให้ความรู้ ในการป้องกันตนเองให้ห่างไกลจากอุบัติเหตุ นามาซึ่งการลดโอกาสทราภัยตนเองและสังคม

5. ประโยชน์ที่ได้รับจากการดำเนินการ การดำเนินการป้องกันลดอุบัติเหตุบนท้องถนนของหน่วยงานภาครัฐ ได้รับความร่วมมือจากสังคมและผู้ใช้รถใช้ถนน ประกอบด้วยผู้ใช้รถใช้ถนนได้รู้และเข้าใจกฎหมายด้านการจราจรเพื่อความปลอดภัยของตนเองและสังคมมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะในช่วงเทศกาลสำคัญ ได้แก่ เทศกาลปีใหม่, เทศกาลสงกรานต์ ที่ผ่านมา ในช่วงเทศกาลปีใหม่และเทศกาลสงกรานต์ ประจำปี พ.ศ. 2556 กองบังคับการตำรวจจราจร ได้ประสานกับคุณวุฒิชชาติ กัลยาณมิตร กรรมการผู้จัดการใหญ่ บริษัท ขนส่ง จำกัด ในการร่วมกันป้องกันลดอุบัติเหตุ ที่อาจเกิดจากรถโดยสารสาธารณะ (บขส.) ในช่วงเทศกาลเพื่อลดปริมาณอุบัติเหตุให้เป็นศูนย์ โดยใช้มาตรการในการตรวจเข้มผู้ขับขีรถ บขส. ด้วยการตรวจวัดแอลกอฮอล์ ณ สถานีขนส่งในเขตกรุงเทพมหานคร ในช่วงก่อนออกเดินทาง ซึ่งผลการปฏิบัติปรากฏว่าไม่พบปัญหาสถิติการเกิดอุบัติเหตุจากรถโดยสารและ รถร่วมบริการ คือ แทบเป็นศูนย์ ปัญหาที่พบเป็นเพียงปัญหาด้านการจราจรติดขัด เนื่องจากมีปริมาณรถมาก

6. ขั้นตอนในการพัฒนาและการดำเนินการ โครงการ กองบังคับการตำรวจจราจร ได้ดำเนินการเชิงรุกในการลดอุบัติเหตุทางถนน ตาม โครงการเมาไม่ขับมาตั้งแต่ปี พ.ศ.2546 โดยดำเนินการ 2 ขั้นตอนคือ

- ดำเนินการประชาสัมพันธ์ให้ความรู้กับประชาชนผู้ใช้รถใช้ถนน โดยเฉพาะอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สินที่เกิดจากดื่มแอลกอฮอล์แล้วขับขี และอัตราโทษตามที่กฎหมายกำหนดผ่านสื่อทุกแขนง โดยเฉพาะในปี พ.ศ. 2555-2556 ใช้สื่อออนไลน์ และผ่านทางแอปพลิเคชันของสมาร์โฟน “Delivery Traffic” ซึ่งฟรีดาวน์โหลด ระบบ iOS ผ่านทาง App Store และ ระบบ Android ผ่านทาง Play store และ โดยทาง Facebook www.facebook.com/my.traffic.police และ ทางเว็บไซต์ YouTube

www.youtube.com/mytrafficpolice ในการให้ความรู้และเตือนสติเกี่ยวกับการดื่มแอลกอฮอล์แล้วขับขี่ตลอดจนการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายจราจรแก่ประชาชน โดยทั่วไป

- การบังคับใช้กฎหมาย ตั้งจุดตรวจวัดแอลกอฮอล์ โดยตรวจวัดจับกุมอย่างจริงจังต่อเนื่องทุกวัน ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยมีการร่วมประชุมกำหนดแผนงานให้ใช้บังคับกฎหมายร่วมกันกับภาคีเครือข่าย ทั้งภาครัฐ, เอกชน, มูลนิธิ เป็นประจำทุกเดือน โดยหมุนเวียนจุดตรวจวัดแอลกอฮอล์ใน กทม. ให้ครอบคลุมพื้นที่อย่างเหมาะสม รวมทั้งบริเวณสถานีขนส่งหลักทุกสถานีในพื้นที่กรุงเทพมหานคร

7. ปัญหา อุปสรรค และแนวทางแก้ไข

7.1 บางช่วงเวลาการตรวจวัดผู้ขับขี่บนท้องถนนในช่วงเวลาหัวค่ำ และยังมีการจราจรหนาแน่นอยู่เจ้าหน้าที่ตำรวจจราจร ไม่สามารถปฏิบัติงานตั้งด่านตรวจวัดแอลกอฮอล์ได้ เนื่องจากปัญหาการจราจรหนาแน่นติดขัด จึงเป็นช่องว่างที่อาจเกิดอุบัติเหตุจากการดื่มแล้วขับได้

7.2 อุปกรณ์เครื่องตรวจวัดยังไม่เพียงพอกับเจ้าหน้าที่ชุดปฏิบัติงาน และมีอายุการใช้งานเป็นเวลานาน จึงส่งผลให้การกำหนดแผน และการตั้งจุดตรวจวัดบังคับใช้กฎหมายมีข้อจำกัด ทั้งนี้ กองบังคับการตำรวจจราจร ได้ดำเนินการแก้ไขโดยรณรงค์ให้ความรู้ผ่านสื่อ และสร้างจิตสำนึกจากภัยอุบัติเหตุที่จะเกิดจากการดื่มแล้วขับ เพื่อให้สังคมหันมาตระหนักถึงภัยบนท้องถนน ที่อาจเกิดขึ้น จากการดื่มแอลกอฮอล์แล้วขับชี้ รวมทั้งโทษความผิดตามกฎหมายจราจรเมื่อฝ่าฝืน

8. ทรัพยากรที่ใช้ในการดำเนินงาน กองบังคับการตำรวจจราจร ได้ดำเนินการโครงการดังกล่าว และได้รับความร่วมมือจากภาคเอกชน สนับสนุนโครงการดื่มไม่ขับ ตำรวจไม่จับ กลับปลอดภัย โดยได้จัดทำป้ายรณรงค์ และสติ๊กเกอร์ แผ่นพับ “รู้ทันแอลกอฮอล์” เพื่อรณรงค์ป้องกันลดอุบัติเหตุอันอาจเกิดจากการดื่มแอลกอฮอล์แล้วขับชี้ ทั้งนี้ตั้งแต่ต้นปี พ.ศ.2556 ได้รับการสนับสนุนพัฒนาอุปกรณ์การตรวจวัดเพิ่มเติม จำนวน 4 เครื่อง โดยเป็นเทคโนโลยีที่พัฒนา ความทันสมัย มีประสิทธิภาพ รวดเร็ว ในการตรวจวัดบังคับใช้กฎหมายมากขึ้น รวมทั้งภาคเอกชน ได้สนับสนุนสื่อสะท้อนแสง ป้ายอัจฉริยะเพื่อความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้ปฏิบัติงานบนท้องถนน

9. การสร้างความยั่งยืนและการขยายผลไปยังหน่วยงานอื่น ๆ กองบังคับการตำรวจจราจร ได้รับการสนับสนุนภาคเอกชน และ ดำเนินการจัดทำช่องทางสื่อแนวใหม่ในการให้ความรู้เกี่ยวกับการจราจร และการดื่มแอลกอฮอล์แล้วขับชี้ เพื่อเป็นการเพิ่มช่องทางการสื่อสารให้ความรู้แก่ผู้ใช้รถใช้ถนน และหน่วยงานภาคเอกชน ผ่านทางแอปพลิเคชันของสมาร์ตโฟน Delivery Traffic ซึ่งฟรีดาวน์โหลด ระบบ iOS ผ่านทาง App Store และ ระบบ Android ผ่านทาง Play Store โดยเฉพาะการให้ความรู้เกี่ยวกับการดื่มแอลกอฮอล์ในรูปแบบการ์ตูนแอนิเมชัน “เคล็ดลับ ดื่มอย่างไร ไม่เป็นภัยต่อตนเองและผู้อื่น” ส่งผลให้ประชาชนผู้ใช้รถใช้ถนน และหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน ให้การยอมรับมากยิ่งขึ้น

จากการดำเนินการโครงการเพื่อป้องกันลดอุบัติเหตุทางถนนนี้ งานตรวจพิสูจน์ผู้ขับขี่ กองกำกับการ 5 กองบังคับการตำรวจจราจร สามารถดำเนินการใช้กลยุทธ์แนวใหม่ในการป้องกันลด

อุบัติเหตุบนท้องถนน ได้อย่างเป็นทางการตลอดจนสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้ปฏิบัติ และประชาชนผู้ใช้รถใช้ถนน สร้างความศรัทธาและการยอมรับในการปฏิบัติหน้าที่ยิ่งขึ้น โดยเฉพาะ บรรลุวัตถุประสงค์ในการป้องกันลดอุบัติเหตุจราจรในช่วงเทศกาลปีใหม่และสงกรานต์ปี พ.ศ. 2556 ที่ผ่านมา ซึ่งในเขตกรุงเทพมหานครมีอุบัติเหตุการจราจรลดลงสรุปสถิติอุบัติเหตุ 7 วันอันตราย ช่วงเทศกาลสงกรานต์ปี พ.ศ.2556 เขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร ตั้งแต่วันที่ 11-17 เมษายน พ.ศ. 2556 รับแจ้งอุบัติเหตุ 16 ครั้ง มีผู้ได้รับบาดเจ็บ 17 คน ผู้เสียชีวิต 4 ราย เมื่อเปรียบเทียบกับ ช่วง 7 วันอันตราย เทศกาลสงกรานต์ปี พ.ศ.2555 มีอุบัติเหตุ 25 ครั้ง มีผู้ได้รับบาดเจ็บ 22 คน ผู้เสียชีวิต 8 ราย

ทั้งนี้ พบว่า การเกิดอุบัติเหตุและการสูญเสียชีวิต ในปี พ.ศ.2556 ลดลงจากปี พ.ศ.2555 คือ รับแจ้งอุบัติเหตุลดลง 9 ครั้ง ผู้ได้รับบาดเจ็บลดลง 5 คน ขณะที่ผู้เสียชีวิตลดลง 4 ราย สำหรับสาเหตุและปัจจัยที่ทำให้มีผู้เสียชีวิต ส่วนใหญ่เกิดจากการขับซิ่งรถจักรยานยนต์ไม่สวมหมวกนิรภัย ขับรถเร็วเกินกว่ากฎหมายกำหนดและขับซิ่งรถขณะเมาสุรา และกองบังคับการตำรวจจราจรได้ประสานกับ คุณวุฒิชชาติ กัลยาณมิตร กรรมการผู้จัดการใหญ่ บริษัท ขนส่ง จำกัด ในการร่วมกันป้องกันลดอุบัติเหตุที่อาจเกิดจากรถโดยสารสาธารณะ (บขส.) ในช่วงเทศกาล เพื่อลดปริมาณอุบัติเหตุให้เป็นศูนย์ โดยใช้มาตรการในการตรวจเข้ม ผู้ขับซิ่งรถ บขส. ด้วยการตรวจวัดแอลกอฮอล์ ณ สถานีขนส่งในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งผลการปฏิบัติปรากฏว่า ไม่พบปัญหาสถิติการเกิดอุบัติเหตุจากรถโดยสาร และร่วร่วมบริการ คือ แทบเป็นศูนย์ ปัญหาที่พบเป็นเพียงปัญหาด้านการจราจรติดขัด เนื่องจากมีปริมาณรถมาก

ข้อมูลทั่วไปของกองบังคับการตำรวจจราจร (บก.จร.)

ประวัติ

คำว่า "จราจร" (Traffic) เริ่มใช้ในครั้งแรกในประเทศไทยเมื่อ พ.ศ.2474 โดยกรมตำรวจได้เสนอร่างพระราชบัญญัติจราจรทางบก ต่อกระทรวงมหาดไทย เพื่อขอให้ออกเป็นกฎหมายใช้บังคับประชาชน โดยที่ขณะนั้นรถจำพวกต่าง ๆ ได้ เริ่มเพิ่มมากขึ้น เช่น รถแท็กซี่ขนาดเล็ก และยังมีการสร้างสะพานพุทธยอดฟ้า เชื่อมระหว่างจังหวัดพระนคร-ธนบุรี ทำให้พื้นที่เพื่อการจราจรกว้างขวางขึ้นมีผู้ นิยมใช้รถมากกว่าเดิม พ.ศ.อ.ซี.บี.ฟอลเล็ต เป็นผู้ร่าง พ.ร.บ.จราจรทางบกขึ้น โดยอาศัยหลักกฎหมายจราจรของประเทศอังกฤษ มาดัดแปลงให้เข้ากับสภาพของประเทศไทยและได้ผ่านการพิจารณาจาก สภาผู้แทนราษฎรให้ใช้เป็นกฎหมาย ได้เมื่อ พ.ศ.2477 จากนั้นมาคำว่า "จราจร" ก็ได้เริ่มแพร่กระจายออกไปถึง ประชาชน การจราจรนั้นหมายถึง คน สัตว์ และยานพาหนะที่สัญจรไปมาถนนหลวง โดยเคลื่อนด้วยแรงคนหรือเครื่องจักร หรือ ลากจูงไปด้วยสัตว์พาหนะ แต่การ จราจรในประเทศไทยเริ่มมีมาตั้งแต่ พ.ศ.2470 แล้ว ขณะนั้นมีรถยนต์ไม่เกิน 1,000 คัน มีถนนที่รถเดินได้สะดวกเพียงไม่กี่สาย และเมื่อถึงราว พ.ศ.2502 เป็นต้นมา การ จราจรในเมืองหลวงก็เริ่มเติบโตขึ้นเพราะมีรถชนิดต่างๆมากมายหลายหมื่นคันจนเกิดเป็นปัญหาต่อมา

ภูมิหลังและวิวัฒนาการของกองบังคับการตำรวจจราจร

พ.ศ.2470 ถือเป็นกำเนิดของการจราจรในประเทศไทยในสมัยนั้นอำนาจการควบคุมเป็นของ "กองทะเบียน" ผู้บังคับบัญชาสูงสุดคือ พ.ต.ท.หลวง พิจารณาพลกิจ สารวัตรใหญ่กองพิเศษตำรวจนครบาล

พ.ศ.2475 พ.ต.ต.หลวงชาติตระการโกศลริเริ่มให้ฟื้นฟูการตรวจจัดการจราจรเพราะยานพาหนะและถนนมีเพิ่มขึ้น ตำรวจตรวจการจราจรโดยใช้ รถจักรยานยนต์ฟ่งข้างเป็นพาหนะ-พ.ศ. 2480 จัดตั้ง "กองตำรวจเทศบาล" โดยมี พ.ต.ท.หลวงชาติ ตระการโกศล เป็นผู้กำกับ การขึ้นตรงต่อกรมตำรวจส่วนด้านการเงินเทศบาลเป็นผู้จ่าย

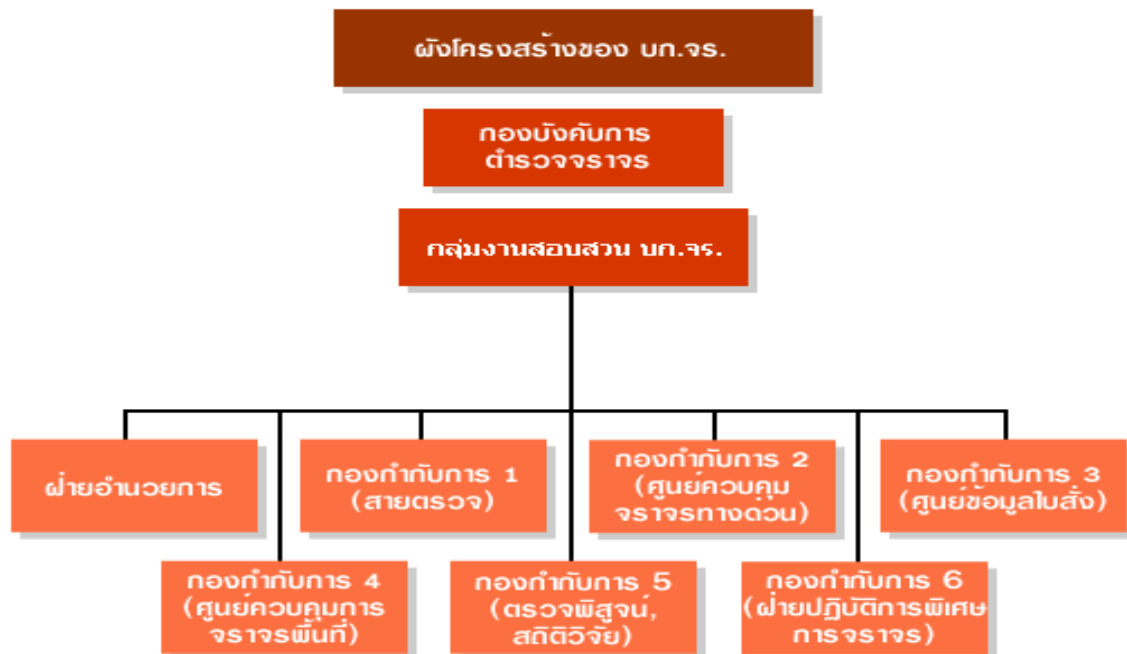
พ.ศ.2491 ยุบเลิกกองตำรวจเทศบาล แล้วตั้ง "กองกำกับการจราจร" ขึ้นในสังกัดกองบัญชาการตำรวจนครบาล

พ.ศ.2498 กรมตำรวจยกฐานะกองกำกับการจราจร เป็นกองบังคับการ โดยรวม หน่วยงานที่เกี่ยวข้องและจัดตั้งขึ้นใหม่ เรียกชื่อว่า "กองสวัสดิภาพประชาชน" แบ่งย่อยเป็น 3 กองกำกับการ คือ กองกำกับการแผนการจราจร กองกำกับการ ดับเพลิง และกองกำกับการทั่วไป มี พ.ต.อ.สุดสงวน ตันสถิตย์ เป็นหัวหน้ากอง

พ.ศ.2502 กรมตำรวจสั่งให้จัดหมู่ตำรวจจราจร เพื่อช่วยเหลือตำรวจท้องที่ รวม 120 นาย ได้อบรมความรู้เกี่ยวกับการจราจร โดยเฉพาะ เป็นเวลา 6 เดือน มียานพาหนะคือ รถจักรยานยนต์ และรถจักรยานสำหรับตรวจการจราจร

พ.ศ.2503 ยานพาหนะได้เพิ่มจำนวนขึ้นเป็นหมื่น ๆ คัน กองกำกับการแผนการ จราจรรับงานไม่ไหว ประกอบกับต้องรับผิดชอบงานอีกหลายด้าน อีกทั้งมีหน่วยงาน ฝากอีก 2 หน่วย คือ หน่วยสำรวจและจัดทำแผนที่ กระทรวงมหาดไทย และกอง กำกับการตำรวจม้า กรมตำรวจจึงได้มีการแก้ไขพระราชกฤษฎีกา แบ่งส่วนราชการ เสียใหม่โดยยุบเลิกกองสวัสดิภาพประชาชนแล้วตั้ง "กองตำรวจจราจร" ขึ้นในสังกัดกองบัญชาการตำรวจนครบาล โดยมีหน้าที่เฉพาะการจราจรด้านเดียว มี พล.ต.ต. สูดสงวน ตันสถิตย์ เป็นผู้บังคับการ

โครงสร้างหน่วยงาน

ภาพที่ 9 โครงสร้างกองบังคับการตำรวจจราจร

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

กฤษณา แวนแก้ว (2550) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องการมีส่วนร่วมของประชาชนในกระบวนการนโยบายสาธารณะ กรณีศึกษา : หน่วยงานส่วนภูมิภาคจังหวัดศรีสะเกษ ผลการศึกษาพบว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนในกระบวนการนโยบายสาธารณะ กรณีศึกษา : หน่วยงานส่วนภูมิภาคจังหวัดศรีสะเกษ” โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยในขั้นการนำนโยบายไปปฏิบัติ ประกอบด้วย การค้นหาปัญหาและสาเหตุของปัญหาภายในชุมชน การวางแผนในการพัฒนา การดำเนินการพัฒนา การร่วมรับผลประโยชน์ การประเมินผล ในด้านการเข้าร่วมในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบล ที่เป็นแนวทางปฏิบัติกว้างๆ (a guide of action) ซึ่งกำหนดโดยรัฐบาลหรือข้าราชการระดับสูง (ที่มีอำนาจในการกำหนดนโยบาย) นโยบายจะเป็นแนวทางปฏิบัติอย่างกว้างๆ ไม่มีรายละเอียดหรือค่อนข้างเป็นนามธรรม (abstract) เพื่อให้ข้าราชการแปลงเป็นรูปธรรม (concrete) การมีส่วนร่วมในกระบวนการนโยบายสาธารณะ รวมถึงการที่ภาคประชาชนมีส่วนร่วมในขั้นตอนการติดตามประเมินผล ซึ่งประกอบด้วย การสังเกตการณ์การทำงานของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับโครงการ ให้ข้อเสนอแนะแก่ผู้นำชุมชน ร่วมปรึกษาหารือเกี่ยวกับปัญหาอุปสรรคของโครงการระหว่างดำเนินการ

ติดตามการทำงานของโครงการตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงสิ้นสุดกระบวนการ พบว่ามีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปาน

ศรัณย์ จิตารีย์ (2550) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องการนำนโยบายสร้างที่อยู่อาศัยผู้มีรายได้น้อยไปปฏิบัติ:กรณีศึกษาบ้านเอื้ออาทร ผลการวิจัยพบว่ากรณีที่ 1 โครงการบ้านเอื้ออาทรระยะที่ 1-2 พบว่ามี การดำเนินงานที่โปร่งใส สร้างบ้านในทำเลที่สอดคล้องกับความต้องการของประชาชน และสามารถขายได้หมดจึงทำให้ 1.ปัจจัยด้านวัตถุประสงค์และเป้าหมายของนโยบาย ความพอเพียงของทรัพยากร ลักษณะของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ การวางแผนและการควบคุม และการสนับสนุนจากทางการเมืองและประชาชน มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการนำนโยบายบ้านเอื้ออาทรไปปฏิบัติ แสดงว่าปัจจัยเชิงนโยบายทุกตัวมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติสอดคล้องกับการศึกษาทางทฤษฎีและผลงานวิจัยด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติ 2.ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายบ้านเอื้ออาทรไปปฏิบัติมากที่สุดคือการสนับสนุนจากทางการเมืองและประชาชน รองลงมาคือปัจจัยด้านการวางแผนและการควบคุม ลักษณะของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ความพอเพียงของทรัพยากร และปัจจัยด้านวัตถุประสงค์และเป้าหมายของนโยบายตามลำดับ แสดงว่านโยบายที่เป็นประชานิยมจะประสบผลสำเร็จได้ต้องได้รับการสนับสนุนอย่างดีจากทางการเมืองและประชาชน กรณีที่ 2 โครงการบ้านเอื้ออาทรระยะที่ 3-6 พบว่าการดำเนินงานไม่โปร่งใส สร้างบ้านในทำเลที่ไม่สอดคล้องกับความต้องการของประชาชน ใช้ระบบแบ่งโควตาให้ผู้รับเหมาไปก่อสร้างให้ได้ตามจำนวนที่จัดสรรให้ โดยไม่ต้องนำที่ดินมาให้พิจารณา ทำให้มีการสร้างบ้านเอื้ออาทรในทำเลที่ตั้งที่ไม่เหมาะสม มีการสร้างความต้องการเทียม ประชาชนจึงเช่าซื้อน้อย มีอาคารเหลือจำนวนมาก ทำให้การนำนโยบายการสร้างบ้านเอื้ออาทรโดยภาพรวมไม่ประสบความสำเร็จในการนำไปปฏิบัติทั้งด้านเป้าหมายก่อสร้างและระยะเวลาดำเนินการ ข้อเสนอแนะในการนำนโยบายไปปฏิบัติให้สำเร็จควรดำเนินการดังนี้ ด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติ 1.ควรจัดทำประชาพิจารณ์และประชาคมติจากประชาชน เพื่อให้เห็นนโยบายสอดคล้องกับความต้องการของประชาชน 2.ควรเพิ่มการมีส่วนร่วมของประชาชน สื่อมวลชน และผู้เกี่ยวข้องในการกำหนดและปฏิบัติตามนโยบายให้มากขึ้น 3.ให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องร่วมกันปรับแผนการก่อสร้างบ้านเอื้ออาทรให้เหมาะสม ความต้องการ สถานที่และเวลา 4.สถาบันการเงินของรัฐต้องมีส่วนร่วมในการช่วยเหลือผู้มีรายได้น้อยมากขึ้น 5.กำหนดคนนโยบายบ้านเอื้ออาทรสำหรับกลุ่มผู้มีรายได้น้อยให้มีหลายระดับ ด้านผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ (การเคหะแห่งชาติ) 1.ปรับปรุงวิธีการจ้างเหมาใหม่ให้มีความรอบคอบ โปร่งใส 2.เพิ่มแบบบ้านตามความต้องการของประชาชน 3.กำหนดราคาขายให้เป็นไปตามสถานที่และแบบที่ก่อสร้าง 4.ผู้ต้องการเช่าซื้อต้องวางเงินจองเพื่อให้ได้ลูกค้าที่แท้จริง 5.รัฐควรให้เงินสนับสนุนในการสร้างที่อยู่อาศัยแก่การเคหะแห่งชาติมากขึ้นกว่าปัจจุบัน 6. การเคหะแห่งชาติควรสร้างเมืองใหม่เป็นชุมชนเอื้ออาทรเพื่อลดค่าใช้จ่ายให้ประชาชนไม่

ต้องเดินทางไกลไปที่ทำงาน 7.สนับสนุนเอกชนให้สร้างบ้านตามมาตรฐานการเคหะแห่งชาติและได้สิทธิรับเงินอุดหนุนจากรัฐเพื่อเพิ่มปริมาณการก่อสร้างได้เร็วขึ้นและเพิ่มทางเลือกให้กับประชาชน

ศิวาณี มงคลธนารักษ์ (2550) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องการนำนโยบายการจัดการศึกษาด้านหลักสูตรท้องถิ่นไปปฏิบัติ : กรณีศึกษาเปรียบเทียบโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม และโรงเรียนเบญจมราชาลัยในพระบรมราชูปถัมภ์ ได้ศึกษาถึงการนำนโยบายการจัดการศึกษาด้านหลักสูตรท้องถิ่นไปปฏิบัติกรณีศึกษาเปรียบเทียบโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยฝ่ายมัธยมและโรงเรียนเบญจมราชาลัยในพระบรมราชูปถัมภ์ ผลการศึกษาพบว่า การปฏิบัติตามนโยบายไม่ประสบความสำเร็จ ประเด็นแรกคือความชัดเจนของนโยบายขาดการวางแผนในภาพรวมของหลักสูตรท้องถิ่น ส่งผลให้ไม่มีการกำหนดวัตถุประสงค์ของนโยบายอย่างเป็นทางการเป็นรูปธรรมรวมถึงการกำหนดตัวชี้วัดระยะเวลาในการบรรลุผลที่ชัดเจนและการขาดความชัดเจนดังกล่าวทำให้การแปลงนโยบายสู่การปฏิบัติขาดความเชื่อมโยงและสัมพันธ์กับระดับปฏิบัติการหรือระดับกิจกรรม ประการที่ 2 คือในการกำหนดการมีส่วนร่วมของครู ผู้ปกครอง ศิษย์เก่า ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาด้านหลักสูตรท้องถิ่น ประการที่ 3 คือ การติดตามและประเมินผล ขาดการติดตามและประเมินผลหลักสูตรท้องถิ่นซึ่งเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยในการดำเนินงานเป็นไปตามวัตถุประสงค์รวมถึงการพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรอีกด้วย ประการสุดท้ายคือผู้นำหรือผู้บริหารยังขาดผลึกตันอย่างจริงจังในการจัดทำกรอบสาระการเรียนรู้ท้องถิ่นที่จะทำให้เกิดความเชื่อมโยงลงมาสู่การจัดการศึกษาด้านหลักสูตรท้องถิ่นของโรงเรียนและเป็นขอบข่ายแนวทางการจัดการเรียนการสอนของผู้ปฏิบัติต่อไป จึงมีข้อเสนอแนะในการสร้างความชัดเจนของนโยบายโดยการกำหนดให้หลักสูตรท้องถิ่นแยกออกจากหลักสูตรแกนกลาง และกำหนดตัวชี้วัดที่ชัดเจนในรูปแบบของคณะกรรมการในการดำเนินงาน พร้อมทั้งกำหนดตัวชี้วัดการเพิ่มช่องทางการมีส่วนร่วมของครู นักเรียน ผู้ปกครอง โดยสำรวจความคิดเห็นความต้องการโดยตรงจากแบบสอบถามหรือแบบประเมิน และการกำหนดตัวชี้วัดที่ชัดเจนในการกำกับ และติดตามทุกระดับของแผนงานจะช่วยผลักดันให้การดำเนินงานเป็นไปตามแผนงานและเป้าหมาย

เสกสรร นิสัยกล้า (2550) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องการนำนโยบายธรรมาภิบาลไปปฏิบัติ : กรณีศึกษากรุงเทพมหานคร ได้ศึกษาการนำนโยบายธรรมาภิบาลไปปฏิบัติ : กรณีศึกษากรุงเทพมหานคร โดยผลการวิจัยพบว่ากรุงเทพมหานครและชั้นภูมิข้าราชการ ลูกจ้างประจำที่สังกัดสำนักงานส่วนกลาง มีผลการนำนโยบายธรรมาภิบาลไปปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลางมีคะแนนเฉลี่ยคือ 3.36 และ 3.26 ตามลำดับ ส่วนชั้นภูมิผู้บริหารระดับสูงและข้าราชการลูกจ้างประจำที่สังกัดสำนักงานเขต มีผลการนำนโยบายธรรมาภิบาลไปปฏิบัติอยู่ในระดับมาก มีคะแนนเฉลี่ยคือ 3.55 และ 3.44 ตามลำดับ ผลการวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยและผลการนำนโยบายธรรมาภิบาลไปปฏิบัติของกรุงเทพมหานคร พบว่าปัจจัยการนำนโยบายธรรมาภิบาลไปปฏิบัติมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลการนำนโยบายธรรมาภิบาลไปปฏิบัติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ทุกปัจจัย ผลการวิจัยอิทธิพล

ของปัจจัยและผลการนำนโยบายธรรมาภิบาลไปปฏิบัติของกรุงเทพมหานคร พบว่าปัจจัยการนำนโยบายธรรมาภิบาลไปปฏิบัติที่สามารถอธิบายผลของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 นั้นประกอบด้วยปัจจัย 4 ปัจจัยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยคือ ปัจจัยด้านการจัดหา ส่งเสริม ควบคุม ประเมินผลและการให้คุณให้โทษบุคลากร ปัจจัยด้านผู้บริหารและบุคลากรผู้ปฏิบัติ ปัจจัยด้านการกำหนดภารกิจและมอบหมายงาน ปัจจัยด้านนโยบาย

ทรงพล ศรีวิบูลย์ (2551) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องการศึกษาพฤติกรรมของนักศึกษาในการปฏิบัติตามกฎจราจร ศึกษาเฉพาะ กรณี : การใช้สะพานลอยในการข้ามถนนของนักศึกษาสถาบันราชภัฏนครปฐม ผลการวิจัยพบว่า ช่วงเวลาก่อนเข้าเรียน คือ ตั้งแต่ 7.30-8.30 น. นักศึกษาข้ามถนนโดยไม่ใช้สะพานลอยมีจำนวนน้อยกว่านักศึกษาที่ข้ามถนนโดยใช้สะพานลอย ส่วนช่วงเวลาหลังเลิกเรียนคือ ตั้งแต่ 15.30- 16.30 น. มีนักศึกษาข้ามถนนโดยไม่ใช้สะพานลอยมากกว่านักศึกษาที่ข้ามถนนโดยใช้สะพานลอย เมื่อพิจารณาตามเพศพบว่า นักศึกษาหญิงข้ามถนนโดยไม่ใช้สะพานลอยมากกว่านักศึกษาชาย และจากข้อมูลแบบสอบถามที่ได้รับจากกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักศึกษาสถาบันราชภัฏนครปฐม ภาคปกติ จำนวน 150 ชุด พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการใช้สะพานลอยที่อยู่ในระดับ ปานกลาง มีอยู่ด้วยกัน 6 ด้าน ได้แก่ ด้านปัญหาสุขภาพ, ด้านการเฝ้าตรวจตราของเจ้าหน้าที่ตำรวจ, ด้านการได้รับความรู้ในการปฏิบัติตามกฎจราจร, ด้านพฤติกรรมการใช้สะพานลอยของกลุ่มเพื่อน ด้านสถิติการเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน และด้านการประชาสัมพันธ์ รมรงค์ และปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการใช้สะพานลอยที่มีอยู่ในระดับมาก มีอยู่ด้วยกัน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านความริบเร่งส่วนบุคคล, ด้านสภาพอากาศด้านลักษณะของสะพานลอย และด้านความหนาแน่นของจำนวนรถยนต์ที่แล่นบนท้องถนน

ลัดดาวัลย์ ธนะศิริ, นาวาอากาศตรีหญิง (2551) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องการนำนโยบายไปปฏิบัติ : ศึกษาวิเคราะห์การดำเนินงานฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดแบบจิราสา ตามพระราชบัญญัติฟื้นฟูสภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ.2545 ได้ศึกษาถึงการดำเนินการฟื้นฟูฯ รูปแบบจิราสาในกรอบของปัจจัยกำหนดความสำเร็จหรือล้มเหลวของการนำนโยบายปฏิบัติและเพื่อทราบถึงปัญหาอุปสรรคในการดำเนินโครงการฟื้นฟูฯรูปแบบจิราสา ผลการศึกษาพบว่าปัจจัยกำหนดความสำเร็จหรือล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติทั้ง 8 ประการมีผลต่อการดำเนินการฟื้นฟูฯรูปแบบจิราสา โดยแบ่งเป็น 2 ส่วนคือ ส่วนปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จได้แก่ 1.ลักษณะของนโยบาย 2.ทัศนคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ 3.ความเป็นไปได้ทางเทคนิคหรือทฤษฎี 4.ความสัมพันธ์ระหว่างกลไกต่างๆ และส่วนปัจจัยที่อาจจะยังผลต่อความล้มเหลวหรือเกิดปัญหาอุปสรรคในการดำเนินการฟื้นฟูฯรูปแบบจิราสานี้ได้แก่ 1.ความเป็นไปได้ทางการเมืองโดยเฉพาะการได้รับการสนับสนุนจากฝ่ายบริหารระดับสูงยังไม่ให้การสนับสนุนอย่างจริงจังเช่นเจ้าหน้าที่ฟื้นฟูฯศูนย์ฯต้องปฏิบัติงาน 2 ภารกิจ 2.วัตถุประสงค์นโยบายด้านความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ พบว่าขั้นตอนแรกพนักงานสอบสวนได้นำผู้ต้องหาคดีฯเบี่ยงเบนมาเป็นผู้เสพยาเสพติดให้เข้ารับการฟื้นฟูแทน 3. ความเพียงพอของทรัพยากรในส่วนของปัจจัยด้าน

บริการผู้เข้ารับการศึกษา มีภูมิหลังอาจส่งผลต่อการกลับไปใช้ยาอีก 4. ลักษณะของหน่วยงานที่นำไปปฏิบัติศูนย์มีระบบชั้นบังคับบัญชาสั้นกว่ามีโอกาสทำงานได้คล่องตัวและสำเร็จลุล่วงไปได้เร็วกว่าหน่วยงานใหญ่ ส่วนลักษณะของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องมีผลกระทบต่อการดำเนินงานฟื้นฟู เช่น ปัญหาระบบติดตามไม่สมบูรณ์และปัญหาคัดกรองส่งผู้เป็นโรคจิตเข้ามารับการฟื้นฟู

ข้อเสนอแนะเพื่อการศึกษา ควรศึกษาประเมินผลโครงการการนำนโยบายฟื้นฟูไปปฏิบัติรูปแบบ จีราสา เพื่อนำผลการศึกษามาใช้ในการพัฒนาปรับปรุงให้โครงการให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น และศึกษาเปรียบเทียบรูปแบบการดำเนินการฟื้นฟูในรูปแบบอื่นและควรศึกษาภูมิหลังของผู้เข้ารับการศึกษา เพื่อนำข้อมูลมาใช้ในการพัฒนารูปแบบที่เหมาะสมในแต่ละกลุ่มต่อไป การศึกษาครั้งนี้ในด้านวิชาการ เป็นการยืนยันตัวทฤษฎีของนักวิชาการทางรัฐประศาสนศาสตร์ที่ว่าด้วยขั้นตอนการนำนโยบายไปปฏิบัติ ซึ่งนโยบายหรือโครงการจะสำเร็จมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับปัจจัยกำหนดความล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติตามทฤษฎีทางรัฐประศาสนศาสตร์

เกษา ชาวเรือ (2552) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องผลการวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการปฏิบัติงานของตำรวจจราจร: กรณีศึกษา กองบังคับการตำรวจนครบาล 7 พบว่า 1) ตำรวจจราจรมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการปฏิบัติงานจราจร ในภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าอยู่ในระดับมาก 2 ด้าน คือ ด้านสภาพแวดล้อมและการจราจร และด้านการปฏิบัติงาน 2) ผลการเปรียบเทียบปัจจัยที่มีผลต่อการปฏิบัติงานของตำรวจจราจร จำแนกตามลักษณะประชากรศาสตร์ พบว่าตำรวจจราจรที่มีอายุ และระยะเวลาในการปฏิบัติงานจราจรต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการปฏิบัติงานจราจร ด้านโอกาสความก้าวหน้า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และตำรวจจราจรที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการปฏิบัติงานจราจร ด้านโอกาสความก้าวหน้า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เรืองยศ ติรวรรณรัตน์ (2552) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องการสำรวจความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ตำรวจและประชาชน อำเภอพนมสารคาม จังหวัดฉะเชิงเทรา เกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายจราจรทางบกผลการวิจัยพบว่า 1. ประชาชนและเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับกฎหมายตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 2. ผลการเปรียบเทียบการบังคับใช้กฎหมายจราจรทางบกของเจ้าหน้าที่ตำรวจระหว่างประชาชนกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยภาพรวมประชาชนและเจ้าหน้าที่ตำรวจมีระดับความคิดเห็นต่อการบังคับใช้กฎหมายจราจรทางบกของเจ้าหน้าที่ตำรวจแตกต่างกันอย่างไม่มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 3. เจ้าหน้าที่ตำรวจคิดว่าเป็นปัญหาและอุปสรรคต่อการบังคับใช้กฎหมายจราจรทางบกของเจ้าหน้าที่ตำรวจมากที่สุด ได้แก่ ขาดแคลนงบประมาณ ขาดแคลนวัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือเครื่องใช้ และการแทรกแซงจากผู้มีอำนาจ 4. พฤติกรรมที่ประชาชนที่กระทำทุกครั้งในขณะที่ขับขี่ ได้แก่ 1) ขณะขับรถปฏิบัติตามสัญญาณจราจรหรือสัญญาณไฟ 2) รู้หลักในการขับรถอย่างถูกต้อง และ 3) สนใจสิ่งรอบข้างและการจราจรบนท้องถนนขณะขับรถ ส่วนพฤติกรรมที่ไม่เคยทำเลย

ในขณะฉบับนี้ ได้แก่ 1) เคยหลับในหรือหมดสติขณะขับรถ และ 2) ชอบดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ในขณะขับรถ

สุนันทีนิ นาจาน (2552) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องนโยบายขององค์การบริหารส่วนตำบลในการสนับสนุนการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุบลราชธานี เขต 3 : กรณีศึกษาอำเภอศรีเมืองใหม่ผลการวิจัยพบว่า 1.สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอศรีเมืองใหม่ มีความคิดเห็นต่อนโยบายขององค์การบริหารส่วนตำบลในการสนับสนุนการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุบลราชธานีเขต 3 : กรณีศึกษาอำเภอศรีเมืองใหม่ โดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก 2.ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีต่อนโยบายขององค์การบริหารส่วนตำบลในการสนับสนุนการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุบลราชธานี เขต 3 : กรณีศึกษาอำเภอศรีเมืองใหม่ โดยจำแนกตาม ตำแหน่ง อายุ และวุฒิการศึกษา พบว่า 2.1 นายกองตำบล / รองนายกองตำบลมีความคิดเห็นต่อนโยบายขององค์การบริหารส่วนตำบลในการสนับสนุนการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุบลราชธานี เขต 3 : กรณีศึกษาอำเภอศรีเมืองใหม่ มากกว่าประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล/รองประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล และสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล 2.2 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอศรีเมืองใหม่ที่มีอายุ 30 ปีขึ้นไปมีความคิดเห็นต่อนโยบายขององค์การบริหารส่วนตำบลในการสนับสนุนการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุบลราชธานีเขต 3 : กรณีศึกษา อำเภอศรีเมืองใหม่มากกว่าสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอศรีเมืองใหม่ที่มีอายุต่ำกว่า 30 ปี 2.3 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอศรีเมืองใหม่ที่มีวุฒิการศึกษานุปริญญาขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อนโยบายขององค์การบริหารส่วนตำบลในการสนับสนุนการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุบลราชธานี เขต 3 : กรณีศึกษาอำเภอศรีเมืองใหม่ มากกว่าสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอศรีเมืองใหม่ ที่มีวุฒิการศึกษา มัธยมศึกษาปีที่ 6 หรือเทียบเท่า และสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุบลราชธานี เขต 3 ที่มีวุฒิการศึกษต่ำกว่ามัธยมศึกษาปีที่ 6 หรือเทียบเท่า

ศุริย์พร ทรุฑแดง (2552) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาแอนิเมชันเพื่อณรงค์การเมาไม่ขับผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาแอนิเมชันเพื่อณรงค์การเมาไม่ขับมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนางานด้านแอนิเมชัน 3 มิติและสร้างการรับรู้ถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการเมาแล้วขับ โดยข้อมูลเบื้องต้นระบุว่าเพศชายอายุระหว่าง 15 – 24 ปีเป็นกลุ่มที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่ออุบัติเหตุบนท้องถนน เพราะการเมาแล้วขับมากที่สุดจึงเป็นกลุ่มเป้าหมายหลักในการศึกษาคั้งนี้ซึ่งกลุ่มเป้าหมายดังกล่าวมีพฤติกรรมการบริโภคข่าวสารผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตมากกว่าสื่อประเภทอื่นนอกจากนี้ผู้ศึกษายังได้ศึกษารูปแบบสื่อรณรงค์ของมูลนิธิเมาไม่ขับและวิเคราะห์แอนิเมชันรณรงค์การเมาไม่ขับที่เผยแพร่บน

เว็บไซต์เครือข่ายออนไลน์ You tube จำนวน 15 ตัวอย่างด้วยเมทริกซ์เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาสื่อแอนิเมชันณรงค์เมาไม่ขับภายใต้ชื่อแคมเปญ“เมาขับตาย”ซึ่งเผยแพร่บนสื่ออินเทอร์เน็ตผ่านเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ <http://365ddd.hi5.com> และ <http://www.youtube.com/365ddd> รวมถึงใช้กลยุทธ์ไวรัลมาร์เก็ตติ้งส่งต่อสื่อดังกล่าวผ่านจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ผู้ศึกษาได้ดำเนินการสำรวจความคิดเห็นของกลุ่มเป้าหมายจำนวน 100 คนหลังการรับชมสื่อ โดยส่วนใหญ่เป็นเพศชายอายุระหว่าง 15-20 ปีรองลงมาเป็นอายุ 21- 25 ปีเห็นว่าสื่อแอนิเมชันมีความเหมาะสมที่จะใช้เพื่อการณรงค์และสามารถสร้างการรับรู้ถึงอันตรายของการเมาแล้วขับได้ทางด้านแนวทางการพัฒนาสื่อแอนิเมชันเพื่อการณรงค์พบว่ากลุ่มเป้าหมายเห็นความสำคัญของเนื้อหาที่แปลกใหม่มากกว่าความสำคัญด้านเทคนิคซึ่งผู้ศึกษาหวังว่าการศึกษาคั้งนี้จะเป็แนวทางในการพัฒนาสื่อแอนิเมชันเพื่อการณรงค์ให้กับผู้สนใจได้ไม่มากนัก

กิตติ อินทรกุล (2553) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องปัญหา อุปสรรค และแนวทางในการนำนโยบายและแผนการป้องกันปราบปรามและแก้ไขปัญหาการค้ำหึงและเด็กไปสู่การปฏิบัติผลการวิจัยพบว่า

1. ด้านความชัดเจนของนโยบายและแผนระดับชาติ พบว่า ผู้ปฏิบัติมีความจำเป็นที่จะต้องเข้าใจถึงแผนงานการดำเนิน โครงการอย่างถูกต้องและชัดเจนเพื่อลดปัญหาที่เกิดขึ้นจากการทำงานที่ ข้ำซ้อนขาดความต่อเนื่องและการแก้ไขปัญหไม่ตรงตามสภาพความเป็นจริง ดังนั้น จึงควรส่งเสริม สนับสนุน การศึกษา ทำวิจัย เก็บข้อมูลอย่างเป็นระบบเรื่องการค้ามนุษย์ เพื่อนำผลการวิจัย มาเพิ่มศักยภาพ จัดทำนโยบาย ยุทธศาสตร์ และมาตรการฯ ให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาในภาพรวมของประเทศ และสามารถนำไปเป็นแนวทางปฏิบัติได้จริง ครอบคลุม และป้องกันและปราบปรามได้ในระยะยาว
2. ด้านทรัพยากร พบว่า การกระจายงบประมาณยังไม่มีความชัดเจนไม่ครอบคลุมปัญหาของแต่ละพื้นที่ การจัดสรรงบประมาณอิงอยู่กับสภาพทางการเมืองบางกิจกรรมขาดงบประมาณสนับสนุนในขณะที่บางกิจกรรมมีความข้ำซ้อนในการใช้งบประมาณ ทำให้การดำเนินงานไม่คล่องตัว การติดตามคดีมีปัญหาเพราะขาดงบประมาณ จึงควรกำหนดงบประมาณให้ชัดเจนต่อการปฏิบัติงาน ผลักดันการแก้ไขปัญหาเชิงนโยบาย ให้มีความสำคัญในการประมวลปัญหาเทคโนโลยีสารสนเทศ สร้างกลไกในการจัดเก็บข้อมูลเกี่ยวกับประเด็นการค้ามนุษย์เพื่อให้เกิดการประสานข้อมูลและพัฒนาข้อมูลให้ทันสมัยอยู่เสมอ โดยจัดให้มีการจัดทำระบบข้อมูล (Data base)
3. การสื่อสารระหว่างองค์กรและกิจกรรมสนับสนุนในการนำนโยบายไปปฏิบัติ พบว่า ปัจจัยที่ทำให้การสื่อสารระหว่างองค์กรและกิจกรรมส่งเสริมการนำนโยบายไปปฏิบัติ ไม่ประสบผลสัมฤทธิ์ ประสบการณ์ร่วมในการรับและถ่ายทอดนโยบาย การนำนโยบายมาถ่ายทอดในหน่วยงานระดับปฏิบัติจำเป็นต้องมีขบวนการในการสื่อสารที่มีการขับเคลื่อนเพื่อไปสู่เป้าหมาย ทศนคคิของผู้ที่นำนโยบายมาถ่ายทอดนั้นส่งผลให้เกิดการบิดเบือนเป้าหมายและวัตถุประสงค์การ กลั่นกรองข้อมูลของผู้รับนโยบายที่ไม่ตรงตามความเป็นจริง จึงควรมีระบบการติดตามผลและให้ข้อมูลย้อนกลับ เพื่อใช้ในการตรวจสอบนโยบายที่ส่งไปว่าหน่วยงานระดับปฏิบัติ

เข้าใจตรงกับหน่วยงานระดับบังคับบัญชาเพียงใด ควรมีการจำแนกนโยบายออกเป็นส่วนที่ชัดเจนและให้หน่วยงานระดับปฏิบัติการรู้เท่าที่จำเป็น ควรจัดให้มีศูนย์กลางข้อมูล ซึ่งเป็นวิธีการสื่อสารที่รวดเร็วและยืดหยุ่น 4. ด้านลักษณะของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติพบว่า การใช้หน่วยงานที่มีอยู่แล้วในการดำเนินการป้องกัน ปรามปราม และแก้ไขปัญหาการค้าหญิงและเด็ก ควรจัดให้มีการทำแผนปฏิบัติการในระดับพื้นที่โดยใช้กรอบนโยบายและแผนระดับชาติ เรื่อง การป้องกัน ปรามปราม และแก้ไขปัญหาการค้าหญิงและเด็กภายในประเทศและข้ามชาติ เป็นเกณฑ์เพื่อให้แผนปฏิบัติการในระดับพื้นที่มีความเป็นเอกภาพ ควรเพิ่มบทบาทแก่เจ้าหน้าที่ศูนย์ปฏิบัติการป้องกันและปรามปรามการค้ามนุษย์จังหวัด ให้มีความสำคัญและมีบัตรประจำตัวที่สามารถแสดงตนได้ต่อการปฏิบัติงานร่วมกับหน่วยงาน 5. ด้านทัศนคติของเจ้าหน้าที่ที่มีต่อแผนพบว่า เจ้าหน้าที่ที่มองว่าคดีการค้าเด็กและหญิงไม่ใช่คดีอุกฉกรรจ์ จึงไม่ให้ความสำคัญในการดำเนินการ มีการใช้การตีความกฎหมายเป็นข้อต่อรองเพื่อเรียกร้องผลประโยชน์อันมิชอบ และไม่สามารถเอาผิดผู้ร่วมในกระบวนการ จากการขาดความรู้ความเข้าใจในกฎหมายที่เกี่ยวข้องส่งผลให้รูปคดีมีการเปลี่ยนแปลง จึงควรจัดอบรมแก่เจ้าหน้าที่ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องให้มีความชัดเจนถึงแนวคิดว่าด้วยนิยามของการค้ามนุษย์ นิยามของเหยื่อการค้ามนุษย์ เพิ่มค่าตอบแทนแก่ผู้ปฏิบัติงานเสี่ยงต่อผู้มีอิทธิพลและอันตรายต่อชีวิตด้วยเพื่อเป็นการสร้างแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน เพิ่มความพยายามในการสอบสวน ดำเนินคดี และพิพากษาลงโทษเจ้าหน้าที่ที่ทุจริตคอร์รัปชัน 6. สภาพแวดล้อมทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม พบว่า เงื่อนไขทางภูมิศาสตร์เอื้อต่อการเกิดขึ้นของกระบวนการค้าหญิงและเด็ก ปัญหาความไม่สงบของการเมืองภายในประเทศเพื่อนบ้านทำให้เกิดการอพยพของแรงงานต่างด้าวเข้ามาในประเทศ สภาพเศรษฐกิจที่หมุนเวียนดี ก็ก่อให้เกิดการหลั่งไหลของแรงงานจากประเทศเพื่อนบ้าน บังคับทางสังคมวัฒนธรรม ของบางพื้นที่ส่งผลให้เกิดการค้าหญิงอย่างเปิดเผย ดังนั้น ควรส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือระหว่างประเทศ ผลักดันให้มีประเด็นทางสังคมบรรจุอยู่ในวาระการประชุมระหว่างประเทศในภูมิภาค สนับสนุนให้ทุกฝ่ายเล็งเห็นถึงความสำคัญในการกำหนดนโยบายและผลกระทบที่อาจเกิดขึ้น และควรให้กองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายในเข้ามามีส่วนร่วมด้วยเนื่องจากปัญหาการค้ามนุษย์เกี่ยวข้องกับความมั่นคงของประเทศและการร่วมเป็นภาคีและความร่วมมือในอนุสัญญา ปฏิญญาและพิธีสารต่าง ๆ โดยปัจจัยกำหนดความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติจากตัวแบบทางทฤษฎีการนำนโยบายไปปฏิบัติของ แวน มิเตอร์ และแวน ฮอร์น พบว่า การนำเอานโยบายไปปฏิบัติอย่างประสบความสำเร็จนั้นมีอยู่หลายประการ เช่น ชิดสมรรถนะหน่วยงานที่รับผิดชอบในการปฏิบัติตามนโยบาย ความชัดเจนของตัวนโยบาย และกระบวนการในการติดต่อสื่อสาร การให้ความร่วมมือสนับสนุนจากผู้ปฏิบัติงาน และยังให้ความสำคัญต่อบังคับสภาพแวดล้อมภายนอกทั้งทางเศรษฐกิจ การเมือง และสังคม สอดคล้องกับผลการศึกษาคความชัดเจนของนโยบายและแผนระดับชาติ เรื่อง การป้องกัน ปรามปราม และแก้ไขปัญหาการค้าเด็กและหญิงภายในประเทศและข้ามชาติ การสื่อสารระหว่างองค์กรและกิจกรรม

สนับสนุนการนำนโยบายไปปฏิบัติ ลักษณะของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ทรัพยากร ทัศนคติของเจ้าหน้าที่ที่มีต่อนโยบายและแผนและสภาพแวดล้อมทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมซึ่งพบว่านโยบายและแผนระดับชาติความสำเร็จได้นั้นจำเป็นต้องจัดการปัญหาที่เกิดขึ้นในด้านต่างๆเหล่านี้ให้ลุล่วงเสียก่อน

ประสพชัย บัวเอี่ยม (2553) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องความคิดเห็นของกำนัน ผู้ใหญ่บ้านต่อบทบาทภายใต้้นโยบายกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น อำเภอคูเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ ผลการวิจัยพบว่า 1.ระดับความคิดเห็นของกำนัน ผู้ใหญ่บ้านเห็นด้วยต่อบทบาทภายใต้้นโยบายกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น อำเภอคูเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือบทบาทด้านการบริการประชาชน รองลงมาคือบทบาทด้านการอำนวยความสะดวก และด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือบทบาทด้านการพัฒนาและการส่งเสริมอาชีพ 2.ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ ที่มีบทบาทต่อกำนันผู้ใหญ่บ้าน ภายใต้้นโยบายกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น อำเภอคูเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ ตามความคิดเห็นของกำนันผู้ใหญ่บ้าน ผู้ใหญ่บ้านคือ รัฐควรเพิ่มค่าตอบแทนให้แก่กำนัน ผู้ใหญ่บ้านเท่าเทียมกับผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เนื่องจาก มีบทบาทหน้าที่มากกว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รัฐควรเพิ่มสวัสดิการให้แก่กำนันผู้ใหญ่บ้าน ให้เท่าเทียมกับราชการ รัฐควรสร้างที่ทำการกำนันผู้ใหญ่บ้านให้ครบทุกหมู่บ้าน และจัดสรรงบประมาณให้แก่หมู่บ้านโดยตรง โดยมีคณะกรรมการหมู่บ้านเป็นผู้บริหาร

(พ.ต.ท.) ธาณี นาคทวีก (2553) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การนำนโยบายปราบปรามยาเสพติดไปปฏิบัติของสถานีตำรวจภูธรในสังกัดตำรวจภูธรจังหวัดชุมพร ผลการวิจัยพบว่าปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายปราบปรามยาเสพติด ไปปฏิบัติของสถานีตำรวจภูธรในสังกัดตำรวจภูธรจังหวัดชุมพร โดยภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ปัจจัยด้านสมรรถนะองค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ปัจจัยด้านการกำหนดภารกิจและการมอบหมายงาน ส่วนปัจจัยด้านความชัดเจนในเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด ความสำเร็จของการนำนโยบายปราบปรามยาเสพติดไปปฏิบัติ ของเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดปราบปรามยาเสพติดในสังกัดตำรวจภูธรจังหวัดชุมพร โดยภาพรวม ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ด้านจำนวนผู้ค้ายาเสพติด มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาได้แก่ ด้านจำนวนผู้ติดยาเสพติด ส่วนด้านสถิติการจับกุมยาเสพติด มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด ผลการเปรียบเทียบ พบว่า ยศ อายุ ระดับการศึกษา มีความแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติต่อการนำนโยบายปราบปรามยาเสพติดไปปฏิบัติ ส่วน ระยะเวลาการปฏิบัติงาน การได้รับการฝึกอบรมเพิ่มเติม มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ต่อการนำนโยบายปราบปรามยาเสพติดไปปฏิบัติ ผลการวิเคราะห์อิทธิพลของตัวแปรอิสระ ต่อตัวแปรตาม พบว่า การสนับสนุนจากส่วนกลางและท้องถิ่น และสมรรถนะองค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติมีอิทธิพลทางตรงกันและในเชิงบวกต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการปราบปรามยาเสพติด ไปปฏิบัติของ

เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรในสังกัดตำรวจภูธรจังหวัดชุมพร ส่วนความชัดเจนในเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบายไม่มีอิทธิพลทางตรง แต่มีอิทธิพลทางอ้อมต่อความสำเร็จในการนำนโยบายการปราบปรามยาเสพติดไปปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรในสังกัดตำรวจภูธรจังหวัดชุมพร และความชัดเจนในเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบายมีอิทธิพลทางตรงและเชิงบวกต่อการกำหนดภารกิจและการมอบหมายงาน สมรรถนะองค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติ การกำหนดภารกิจและการมอบหมายงานมีอิทธิพลทางตรงในเชิงบวกต่อมาตรการกำกับตรวจสอบประเมินผลและกระตุ้นเสริมแรง แต่ไม่มีอิทธิพลต่อสมรรถนะองค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติ และมาตรการกำกับตรวจสอบประเมินผลและกระตุ้นเสริมแรงและการสนับสนุนจากส่วนกลางและท้องถิ่น มีอิทธิพลทางตรงในเชิงบวกต่อสมรรถนะองค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติ

ประทีป เณรตาค้อง (2554) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ความสำเร็จของการนำนโยบายการดำเนินงานด้านสวัสดิการสังคมไปปฏิบัติ ขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองปรัง อำเภอเขาชัย จังหวัดเพชรบุรี ผลการวิจัยพบว่า 1) ระดับของปัจจัยการนำนโยบายสวัสดิการสังคมไปปฏิบัติในภาพรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง และการนำนโยบายสวัสดิการสังคมไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองปรัง ในภาพรวมมีความสำเร็จอยู่ในระดับ ปานกลาง 2) เป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย สมรรถนะองค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติ การสนับสนุนจากทางราชการและประชาชนมีอิทธิพลทางตรงและเชิงบวก ส่วนความเพียงพอของทรัพยากร ลักษณะของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ การวางแผนและควบคุม มีอิทธิพลทางอ้อมและเชิงบวกต่อความสำเร็จในการนำนโยบายด้านสวัสดิการสังคมไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองปรัง อำเภอเขาชัย จังหวัดเพชรบุรี ข้อเสนอแนะ ควรคำนึงถึงการกำหนดวัตถุประสงค์ของนโยบายให้ชัดเจนนำไปปฏิบัติได้ง่าย ส่งเสริมให้เจ้าหน้าที่มีความรู้ความสามารถสูงขึ้นและต้องได้รับการสนับสนุนจากทางราชการและประชาชนอย่างดี

กاجบัณฑิต เอี้ยวถาวร (2555) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องความพึงพอใจของผู้ป่วยนอกต่อการดำเนินงานตามนโยบายหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้าในโรงพยาบาลศรีสะเกษ ผลการวิจัยพบว่า ระดับความพึงพอใจของผู้ป่วยนอกต่อการดำเนินงานตามนโยบายหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้าในโรงพยาบาลศรีสะเกษ โดยภาพรวมพบว่า อยู่ในระดับมาก ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านการใช้บริการสุขภาพกับระดับความพึงพอใจของผู้ป่วยนอกที่มารับบริการต่อการดำเนินงานตามหลักประกันนโยบายหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้าในโรงพยาบาลศรีสะเกษ พบว่าผู้ป่วยนอกมีความพึงพอใจต่อการรับบริการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำนวน 6 ด้าน ได้แก่ 1) การเดินทางมาโรงพยาบาลแห่งนี้สะดวก 2) การใช้เวลาไม่นานในการเดินทางจากบ้านพักถึงโรงพยาบาล 3) ความสะดวกที่จะมารับบริการเวลา 08.00-12.00 น. 4) ระยะเวลารอบัตรไม่เสียเวลานาน 5) ระยะเวลาที่รอตรวจไม่เสียเวลานาน และ 6) ระยะเวลาที่รอรับยาไม่เสียเวลานาน ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัย

สนับสนุนอื่นๆ กับระดับความพึงพอใจของผู้ป่วยนอกที่มารับบริการต่อการดำเนินงานตามหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้าในโรงพยาบาล ศรีสะเกษ พบว่า ผู้ป่วยนอกมีความพึงพอใจต่อการรับบริการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำนวน 3 ด้าน ได้แก่ 1) การเคยมารับบริการแบบผู้ป่วยนอกก่อนเริ่มนโยบายหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้า 2) การไม่มีสิทธิด้านการรักษาพยาบาลอื่นนอกจาก “บัตรทอง” และ 3) ในการมารับบริการครั้งนี้ไม่ได้ถูกส่งตัวมาหรือมาตามแพทย์นัดความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับนโยบายหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้า กับระดับความพึงพอใจของผู้ป่วยนอกที่มารับบริการต่อการดำเนินงานตามหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้าในโรงพยาบาลศรีสะเกษ พบว่า ผู้ป่วยนอกมีความพึงพอใจต่อการรับบริการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 จำนวน 2 ด้าน ได้แก่ 1) ช่วยให้ผู้ทุกคนได้รับการรักษาพยาบาลที่เท่าเทียมกัน 2) ช่วยให้ผู้สามารถไปพบแพทย์ได้เมื่อเจ็บป่วย โดยไม่ต้องกังวลเรื่องค่ารักษาพยาบาล จากการศึกษาข้อเสนอแนะ พบว่า ระยะเวลารอรับบริการ ระยะเวลาตรวจ และระยะเวลาที่รอรับยาบางครั้งก็นานจนเกินไป ควรปรับปรุงในเรื่องการประชาสัมพันธ์/การต้อนรับและการแนะนำขั้นตอนในการรับบริการ แพทย์หรือพยาบาลควรให้การดูแลช่วยเหลือ หรือแจ้งข้อมูลเกี่ยวกับโรคหรือการเจ็บป่วยที่เป็นอยู่ และความพร้อมของเครื่องมืออุปกรณ์ในการตรวจรักษา อยากให้มีความพร้อมมากกว่านี้

เศรษฐวัฒน์ โขควรรกุล (2556) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องนโยบายการพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือผลการวิจัยพบว่า ประการแรกพบว่า การวิเคราะห์ประเด็นเรื่องการก่อตัวของนโยบายการพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุที่สามารถเข้าสู่วาระนโยบายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นไปตามกรอบ การวิเคราะห์สามกระแส ได้แก่ กระแสการเมือง กระแสตัวปัญหา กระแสนโยบาย และหน้าต่างนโยบายตามตัวของคิงค็อน (John W.Kingdon) ประการที่สองพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ไปปฏิบัติ เรียงตามลำดับความสำคัญได้ดังนี้ คือ 1) ภาวะผู้นำ 2) ทรัพยากรนโยบาย 3) การบริหารจัดการ 4) ความต้องการของผู้สูงอายุ 5) ความร่วมมือของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ประการที่สามพบว่า ผลกระทบในด้านบวก คือ การนำนโยบายการพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุไปปฏิบัติจะทำให้คุณภาพชีวิตผู้สูงอายุดีขึ้นทั้งทางสุขภาพร่างกาย จิตใจและรายได้ ผลกระทบในด้านลบ คือ ปัญหาด้านความจำกัดของงบประมาณ การขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องผู้สูงอายุของบุคลากรในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รวมทั้งการมีบุคลากรจำนวนน้อยไม่สามารถดูแลผู้สูงอายุได้ทั่วถึง ประการที่สี่พบว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นประสบความสำเร็จในการนำนโยบายการพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุไปปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง และควรปรับปรุงการนำนโยบายไปปฏิบัติหลายด้าน ได้แก่ งานด้านงบประมาณ การบริหารบุคลากร การจัดทำฐานข้อมูลอย่างบูรณาการ และการจัดให้มีเครือข่ายความร่วมมือที่มีประสิทธิภาพ

จากการนำเสนอ แนวคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับความสำเร็จและปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติไปแล้วจึงจะนำความรู้ที่ได้ดังกล่าวมาบูรณาการเพื่อกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย โดยใช้ตัวแบบของกล้าทองขาวมาเป็นตัวแปรอิสระและตัวแปรแทรกซ้อน

1. ตัวแปรอิสระ (independent variables) ได้เลือกสรรตัวแปรอิสระ 3 ตัวแปร คือ

1.1 เป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย เป้าหมายของนโยบายกับการนำนโยบายไปปฏิบัติ ในทฤษฎีของเพรสแมนและวิลด์ฟัสกี (Pressman & Wildavsky, 1973 อ้างถึงใน ศรีชัย ฐิตารีย์, 2550, น.76) เห็นว่าการนำนโยบายไปปฏิบัติคือกระบวนการของปฏิสัมพันธ์ระหว่างเป้าหมายที่กำหนดไว้ (setting of goals) กับการกระทำที่มุ่งไปสู่การบรรลุความสำเร็จของเป้าหมายนั้น (geared to achieving them)

1.2 การกำหนดภารกิจและมอบหมายงาน สังกะระห์มาจากทฤษฎีของ เมชลิง (Mechling, 1978 อ้างถึงในทองใบ สุดชาติ, 2536, น.10) ในประเด็นที่ว่าในการนำนโยบายไปปฏิบัติจะต้องมอบหมายความรับผิดชอบให้ชัดเจนและ มีการติดตามผลอย่างสม่ำเสมอ

1.3 มาตรการกำกับตรวจสอบประเมินผลและการกระตุ้นเสริมแรงได้สังเคราะห์มาจากทฤษฎี 2 ทฤษฎี โดยด้านมาตรการกำกับตรวจสอบประเมินผลมาจากทฤษฎีของ โรเบิร์ต นากามูระ และแฟรงค์ สمولวูด (Nakamura and Smallwood, 1980 อ้างถึงในศรีชัย ฐิตารีย์, 2550, น.60)ได้ในประเด็นที่ว่า การประเมินนโยบายสาธารณะในรูปการประเมินผลระยะสั้น (outputs)

2. ตัวแปรแทรกซ้อน (intervening variables) ได้เลือกสรรตัวแปรแทรก 2 ตัวแปร คือ

2.1 สมรรถนะองค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติ คือ โครงสร้างที่เอื้อต่อกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ มีงบประมาณเพียงพอ มีอุปกรณ์ เครื่องมือต่างๆ เพียงพอ มีเจ้าหน้าที่เพียงพอที่ใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสม และหัวหน้างานมีประสบการณ์สูง ตามทฤษฎีของแวน มีเตอร์ และแวนฮอร์น (Van Meter and Van Horn, 1975, p.445-448 ; อ้างถึงในกล้า ทองขาว, 2548, น.176)

2.2 การสนับสนุนจากส่วนกลาง และท้องถิ่น คือ มองการสนับสนุนกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติของกลุ่มพลัง องค์กร หรือบุคคลที่มีอำนาจ การสนับสนุนอาจแสดงออกทางด้านวิชาการ การเงิน หรือด้านเทคนิค และการสนับสนุนจากประชาชน ในทฤษฎีของ ซาบาเตียร์ และแมสมาเนียน (Sabatier & Mazmanian, 1980 อ้างถึงใน ศรีชัย ฐิตารีย์, 2550, น.82)

3. ตัวแปรตาม (dependent variable) ได้เลือกสรรตัวแปรตาม 3 ตัวแปรซึ่งสังเคราะห์มาจากวัตถุประสงค์ของโครงการเมาไม่ขับ ดังนี้ 1. เพื่อเป็นการรณรงค์ให้ผู้ที่กระทำผิดละเมิดต่อกฎหมายจราจรเกิดความเกรงกลัวต่อโทษที่จะได้รับ 2. เพื่อให้ความรู้แก่ผู้ขับขี่ยานพาหนะบนท้องถนนให้เกิดความเข้าใจในการใช้รถใช้ถนนตลอดจนการตั้งอยู่ในความไม่ประมาท 3. เพื่อป้องกันการกระทำผิดต่อกฎหมายจราจรซ้ำอีก 4. เพื่อให้ผู้กระทำผิดได้บำเพ็ญประโยชน์ต่อชุมชนและสังคม

ตลอดจนเกิดความสำนึกรับผิดชอบต่อความสงบสุขของสังคม 5. เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้มีส่วนร่วมในการร่วมกันหาวิธีการป้องกันเกี่ยวกับการเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน คือ

- 3.1 จำนวนผู้กระทำความผิด
- 3.2 จำนวนผู้ปฏิบัติตามกฎหมายจราจร
- 3.3 สถิติการจับกุมผู้กระทำความผิด

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาเรื่อง การนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร การวิจัยได้ใช้แบบสอบถาม เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยครั้งนี้ดำเนินการวิจัย แบบ วิจัยเชิงปริมาณ (quantitative research) ซึ่งในการดำเนินการศึกษาค้นคว้าจะมีลำดับขั้นตอน ดังนี้

การวิจัยเชิงปริมาณ (quantitative research) ด้วยวิธีดำเนินการวิจัยเชิงสำรวจ (survey research) โดยใช้แบบสอบถาม (questionnaires) (สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2550) ซึ่งมีลักษณะคำถามปลายเปิด ชนิดตรวจสอบรายการ (check list) แบบประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับและคำถามปลายเปิด เพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ โดยกลุ่มตัวอย่างคือ เจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรที่ปฏิบัติหน้าที่ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่อยู่ในความรับผิดชอบของกองบังคับการตำรวจจราจร กองบังคับการตำรวจจราจร จำนวน 10,913 คน

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ เจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรที่ปฏิบัติหน้าที่ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่อยู่ในความรับผิดชอบของกองบังคับการตำรวจจราจร มีจำนวนทั้งหมด 10,913 คน โดยมีวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง จากประชากรศึกษาเพื่อนำมาเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

กลุ่มตัวอย่างและวิธีการสุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ เจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรที่ปฏิบัติหน้าที่ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่อยู่ในความรับผิดชอบของกองบังคับการตำรวจจราจร มีจำนวนทั้งหมด 10,913 คน (กองบังคับการตำรวจจราจร สํารวจ ณ วันที่ 1 มีนาคม 2554) การคำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ในการคำนวณหาขนาดตัวอย่างที่เหมาะสมสำหรับการวิจัย โดยกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยการใชสูตรของ ทาโร ยามาเน่ (Yamane, 1973, p.1088-1089) ได้จำนวน 386 คน และแล้วจึง

สุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม(cluster random sampling) แล้วจึงสุ่มแบบง่าย (simple random sampling) อีกครั้งหนึ่ง ดังนี้

$$\text{จากสูตร} \quad n = \frac{N}{1+N(e^2)}$$

เมื่อ n = จำนวนของขนาดตัวอย่าง หรือขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

N = จำนวนรวมทั้งหมด หรือขนาดของประชากรที่ใช้ในการศึกษาทั้งหมด

e = ผิดพลาดที่ยอมรับได้ (0.05) หรือ ความคาดเคลื่อนในการสุ่มตัวอย่าง (sampling error) ในที่นี้จะกำหนดเท่ากับ ± 0.05 ภายใต้ความเชื่อมั่น 95% จึงแทนค่าสูตรได้ดังนี้

$$\text{แทนค่า} \quad n = \frac{10,913}{1 + (10,913 \times 0.0025)}$$

$$n = 386$$

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรที่ปฏิบัติหน้าที่ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่อยู่ในความรับผิดชอบของกองบังคับการตำรวจจราจร 386 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงปริมาณเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม ผู้ศึกษาใช้แบบสอบถาม (questionnaires) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งมีลักษณะคำถามปลายปิด ชนิดตรวจสอบรายการ (check-list) และแบบมาตราประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ ของลิเคิร์ต และคำถามปลายเปิด เพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ ซึ่งแบบสอบถามที่ใช้สำหรับสอบถามเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรที่ปฏิบัติหน้าที่ในเขตกรุงเทพมหานครนั้นผู้วิจัยได้แบ่งแบบสอบถามออกเป็น 4 ตอน มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นแบบตรวจสอบรายการ (check-list) แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ ยศ อายุ ระยะเวลาที่ปฏิบัติงาน ระดับการศึกษา การได้รับการฝึกอบรมเพิ่มเติมเกี่ยวกับการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (โครงการเมาไม่ขับ)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ มีจำนวน 23 ข้อ แบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบมาตราประมาณค่า (rating scale) ตามแนวความคิดของ ลิเคิร์ต (Likert) ซึ่งแบ่งมาตราของการตีความหมายออกเป็น 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น.69-71) ซึ่งเป็นคำถามที่ครอบคลุมกรอบแนวคิดทั้ง 5 ด้าน ได้แก่

1. ความชัดเจนในเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย	จำนวน 4 ข้อ
2. การกำหนดภารกิจและการมอบหมายงาน	จำนวน 4 ข้อ
3. มาตรการกำกับตรวจสอบประเมินผลและกระตุ้นแรงเสริม	จำนวน 5 ข้อ
4. สมรรถนะองค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติ	จำนวน 5 ข้อ
5. การสนับสนุนจากส่วนกลางและท้องถิ่น	จำนวน 5 ข้อ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับการนำนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (โครงการเมาไม่ขับ) ไปปฏิบัติมีจำนวน 15 ข้อ แบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบมาตราประมาณค่า (rating scale) ตามแนวความคิดของ ลิเคิร์ต (Likert) ซึ่งแบ่งมาตราของการตีความหมายออกเป็น 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น.69-71) ซึ่งเป็นคำถามที่ครอบคลุมกรอบแนวคิดทั้ง 3 ด้าน ได้แก่

6. ด้านจำนวนผู้กระทำผิด	จำนวน 5 ข้อ
7. ด้านผู้ปฏิบัติตามกฎหมาย (พรบ. จราจรทางบก)	จำนวน 5 ข้อ
8. ด้านสถิติการจับกุม	จำนวน 5 ข้อ

แบบสอบถามข้อ 2 และตอนที่ 3 เป็นแบบประมาณค่า (rating scales) 5 ระดับ ของลิเคิร์ต ซึ่งมีความหมาย ได้แก่

5	หมายถึง	มีระดับความคิดเห็นในระดับมากที่สุด
4	หมายถึง	มีระดับความคิดเห็นในระดับมาก
3	หมายถึง	มีระดับความคิดเห็นในระดับปานกลาง
2	หมายถึง	มีระดับความคิดเห็นในระดับน้อย
1	หมายถึง	มีระดับความคิดเห็นในระดับน้อยที่สุด

ตอนที่ 4 เป็นคำถามแบบปลายเปิด เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อเสนอแนะ ในการปรับปรุงแก้ไข ปัญหาของโครงการการนำนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (เมาไม่ขับ) ไปปฏิบัติ

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การสร้างเครื่องมือในการวิจัยนั้นได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ทำการศึกษาและวิเคราะห์ หลักการ แนวคิดและทฤษฎี เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายไปปฏิบัติ และแนวทางการดำเนินงานในการจัดการศึกษา มาเป็นกรอบแนวคิดในการสร้างเครื่องมือ

2. ศึกษาวิธีการสร้างเครื่องมือ แบบสอบถามแบบมาตราประมาณค่า (rating scale) เพื่อสร้างแบบสอบถาม โดยกำหนดขอบเขตของคำถามเกี่ยวกับการน่านโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับ ไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการวิจัย

3. สร้างเครื่องมือเป็นแบบสอบถามในการวิจัย โดยปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

4. เสนออาจารย์ที่ปรึกษา ตรวจสอบความตรงในเนื้อหา ความสมบูรณ์ด้าน โครงสร้าง รูปแบบของแบบสอบถามด้านเนื้อหาแนวคิด ส่วนวน การใช้ภาษา และอื่นๆ ที่อาจารย์ที่ปรึกษาแนะนำ และหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (index of congruence หรือ IOC)

วิธีการหาคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้น สำหรับการวิจัยไปทดสอบความเที่ยงตรง (validity) และความเชื่อมั่น (reliability) ของแบบสอบถามดังนี้

1. การหาความเที่ยงตรงของเครื่องมือ (validity) เป็นการหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาแนวคิด ส่วนวน ภาษา และการใช้ข้อความที่เป็นการวัดประสิทธิผลการน่านโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับ ไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร โดยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ผู้ควบคุมงานวิจัย นักวิชาการ และตำรวจจราจรผู้ควบคุมงานวิจัยได้ร่วมตรวจสอบได้ค่าความเที่ยงตรง (index of congruence หรือ IOC) เท่ากับ 1 ซึ่งสามารถนำไปทดสอบความเชื่อมั่นต่อไปได้

2. การหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (reliability) ผู้วิจัยจะหาความเชื่อมั่น โดยการนำแบบสอบที่ผ่านการแก้ไขแล้วตามคำแนะนำของคณะอาจารย์ผู้ควบคุมงานวิจัยมาจัดทำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ไปทดลองใช้ (try out) กับเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจร กองบังคับการตำรวจนครบาล 1-9 ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างแต่มีลักษณะใกล้เคียงกับประชากรที่จะทำการศึกษาเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรที่ปฏิบัติหน้าที่ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่อยู่ในความรับผิดชอบของกองบังคับการตำรวจจราจร จำนวน 30 ชุด และนำไปหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Cranbach alpha coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .961 ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นสูง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ผู้ดำเนินการวิจัยนำหนังสือขอความร่วมมือในการขอข้อมูลและการกรอกแบบสอบถามเพื่อเก็บข้อมูลจากเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรที่ปฏิบัติหน้าที่ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 386 คน

2. ผู้ดำเนินการวิจัยนำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรปฏิบัติหน้าที่ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 386 ชุด ใช้เวลาเก็บข้อมูล ระหว่างเดือนตุลาคม พ.ศ. 2553 – มกราคม พ.ศ. 2554 โดยการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (cluster random sampling) แล้วจึงสุ่มแบบง่าย (simple random sampling)

3. นำแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมาตรวจสอบความสมบูรณ์ความถูกต้องในแต่ละฉบับเพื่อนำข้อมูลที่เกี่ยวข้องมาทำการวิเคราะห์ทางสถิติ

4. ระยะเวลาการเก็บข้อมูลผู้วิจัยได้ใช้เวลาเก็บข้อมูลระหว่างเดือนตุลาคม พ.ศ. 2553 ถึงเดือนมกราคม พ.ศ. 2554 รวม 4 เดือน

ระยะเวลาในการเก็บข้อมูล

ใช้เวลาเก็บข้อมูล ระหว่างเดือนตุลาคม พ.ศ. 2553 – มกราคม พ.ศ. 2554 รวม 4 เดือน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลโดยการนำคะแนนที่ได้จากแบบสอบถามทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติที่ประมวลผลด้วยคอมพิวเตอร์ สามารถนำเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. ข้อมูลพื้นฐานปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (check list) อันประกอบด้วย เพศ ยศ อายุ ระยะเวลาที่ปฏิบัติงาน ระดับการศึกษา การได้รับการฝึกอบรมเพิ่มเติมเกี่ยวกับการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (โครงการเมาไม่ขับ)

2. วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติในตอนที่ 2 วิเคราะห์โดยหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) คะแนนเฉลี่ย โดยใช้เกณฑ์ในการแปลความหมายของบุญชม ศรีสะอาด (2545, น.102-103)

ค่าเฉลี่ย	4.51 – 5.00	หมายถึงเห็นด้วยมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	3.51 – 4.50	หมายถึงเห็นด้วยมาก
ค่าเฉลี่ย	2.51 – 3.50	หมายถึงเห็นด้วยปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	1.51 – 2.50	หมายถึงเห็นด้วยน้อย
ค่าเฉลี่ย	1.00 – 1.50	หมายถึงเห็นด้วยน้อยที่สุด

3. วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการนำนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (โครงการเมาไม่ขับ) ไปปฏิบัติโดยหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) โดยใช้เกณฑ์ในการแปลความหมายของ บุญชม ศรีสะอาด (2545, น.102-103) โดยมีการแปลผลดังนี้

ค่าเฉลี่ย	4.51 – 5.00	หมายถึงมีความสำเร็จมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	3.51 – 4.50	หมายถึงมีความสำเร็จมาก
ค่าเฉลี่ย	2.51 – 3.50	หมายถึงมีความสำเร็จปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	1.51 – 2.50	หมายถึงมีความสำเร็จน้อย
ค่าเฉลี่ย	1.00 – 1.50	หมายถึงมีความสำเร็จน้อยที่สุด

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถามเรื่องการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับ ไปปฏิบัติกองบังคับการตำรวจจราจร โครงการเมาไม่ขับ ไปปฏิบัติกองบังคับการตำรวจจราจรเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ปฏิบัติหน้าที่ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้ คือ

1. สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ ได้แก่ การหาคุณภาพเครื่องมือใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (alpha coefficient) ตามวิธีการของ ครอนบาค (Cronbach) (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น.96)

2. สถิติเชิงพรรณนา (descriptive statistics) ได้แก่

ค่าความถี่ (frequency) และค่าร้อยละ (percentage) ค่าเฉลี่ย (mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) สัมประสิทธิ์ของการกระจาย (coefficient of variation) เพื่อใช้อธิบายหลักทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างและอธิบายหลักทั่วไปของตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม

3. สถิติเชิงอนุมาน (inferential statistics) ได้แก่ สถิติสหสัมพันธ์และการวิเคราะห์เส้นทาง (path analysis) เพื่อหาอิทธิพลของตัวแปรอิสระต่อตัวแปรตาม

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับ ไปปฏิบัติของ กองบังคับการตำรวจจราจร เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (survey research) โดยสำรวจข้อมูลเชิงปริมาณ โดยใช้แบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรที่นำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับ ไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ

เพื่อความสะดวกในการนำเสนอและแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลอีกทั้งเพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงได้กำหนดสัญลักษณ์ และอักษรย่อในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ดังนี้

n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย (mean)
S.D	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation)
C.V.%	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย (coefficient of variation)
β	แทน	สัมประสิทธิ์การถดถอยแบบปรับค่ามาตรฐาน
Sig	แทน	ความน่าจะเป็นสำหรับบอกลักษณะสำคัญทางสถิติ

ขั้นตอนการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งเป็น 5 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบ ได้แก่ เพศ อายุ ระยะเวลาที่ปฏิบัติงาน ระดับการศึกษา การได้รับการฝึกอบรมเพิ่มเติมเกี่ยวกับการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (โครงการเมาไม่ขับ) แบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (check list)

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ระดับของปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายและการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับ ไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 อิทธิพลของปัจจัยการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับ ไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร

ตอนที่ 4 ปัญหาและอุปสรรคในการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับ ไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร และข้อเสนอแนะอื่นๆ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม รายละเอียดในตารางที่ 4
ตารางที่ 4 สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

สถานภาพ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	372	96.4
หญิง	14	3.6
รวม	386	100.0
ยศ		
ส.ต.ต. – ส.ต.อ.	96	24.9
จ.ส.ต. – ค.ต.	228	59.1
ร.ต.ต. – ร.ต.อ.	55	14.2
พ.ต.ต. – ขึ้นไป	7	1.8
รวม	386	100.0
อายุ		
18 - 26 ปี	69	17.9
27 – 35ปี	41	10.6
36 – 45 ปี	100	25.9
46 ปีขึ้นไป	176	45.6
รวม	386	100.0
ระยะเวลาที่ปฏิบัติงาน		
1 – 5 ปี	100	25.9
6 – 10 ปี	69	17.9
มากกว่า 10 ปี	217	56.2
รวม	386	100.0
ระดับการศึกษา		
มัธยมศึกษาตอนต้น	1	0.3
มัธยมศึกษาตอนปลาย	30	7.8
ปริญญาตรี	264	68.4
ปริญญาโท – ปริญญาเอก	91	23.5
รวม	386	100.0

ตารางที่ 4 (ต่อ)

สถานภาพ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ระดับการศึกษา		
มัธยมศึกษาตอนต้น	1	0.3
มัธยมศึกษาตอนปลาย	30	7.8
ปริญญาตรี	264	68.4
ปริญญาโท – ปริญญาเอก	91	23.5
รวม	386	100.0
การได้รับการฝึกอบรมเพิ่มเติมเกี่ยวกับการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (เมาไม่ขับ)		
ไม่เคยได้รับการฝึกอบรมหรือดูงาน	59	15.3
เคยได้รับการฝึกอบรมหรือดูงาน 1-2 ครั้ง	186	48.2
เคยได้รับการฝึกอบรมหรือดูงานมากกว่า 2 ครั้ง	141	36.5
รวม	386	100.0

จากตารางที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ผลการศึกษามีดังนี้ เพศ พบว่ากลุ่มตัวอย่าง เป็นเพศชายมากที่สุด จำนวน 372 คน คิดเป็นร้อยละ 96.4 รองลงมา คือ เพศ หญิง จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 3.6

ยศ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีชั้นยศ จ.ส.ต.- ด.ต มากที่สุดจำนวน 228 คน คิดเป็นร้อยละ 59.1 รองลงมาคือ ยศ ส.ต.ต. – ส.ต.อ. จำนวน 96 คิดเป็นร้อยละ 24.9 และ กลุ่มที่มีชั้นยศน้อยที่สุดคือ พ.ต.ต. จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 1.8

อายุ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 46 ปีขึ้นไปมีมากที่สุดจำนวน 176 คน คิดเป็นร้อยละ 45.6 รองลงมาคือ ที่มีอายุ 36 – 45 ปี จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 25.9 และกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุน้อยที่สุดคือ อายุ 27 – 35 ปี จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 10.6

ระยะเวลาที่ปฏิบัติหน้าที่ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนมากที่มีระยะเวลาปฏิบัติหน้าที่มากกว่า 10 ปี มี จำนวน 217 คน คิดเป็นร้อยละ 56.2 รองลงมา คือ ระยะเวลาปฏิบัติหน้าที่ 1 – 5 ปี จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 25.9 และกลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาปฏิบัติหน้าที่ 6 – 10 ปี น้อยที่สุดจำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 17.9

การศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เรียนจบปริญญาตรีมากที่สุดจำนวน 264 คน คิดเป็นร้อยละ 68.4 รองลงมาคือกลุ่มที่เรียนจบ ปริญญาโท – ปริญญาเอกมีจำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ 23.5 และกลุ่มน้อยที่สุด คือ กลุ่มที่เรียนจบมัธยมศึกษาตอนต้นจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.3

การได้รับการฝึกอบรมเพิ่มเติมเกี่ยวกับการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (เมาไม่ขับ) พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนมาก เคยได้รับการฝึกอบรมหรือดูงาน 1-2 ครั้งมีมากที่สุด จำนวน 186 คน คิดเป็นร้อยละ 48.2 รองลงมา คือ เคยได้รับการฝึกอบรมหรือดูงาน 2 ครั้งจำนวน 141 คน คิดเป็นร้อยละ 36.5 และกลุ่มที่มีน้อยที่สุดคือ ไม่เคยได้รับการฝึกอบรมหรือดูงาน จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 15.3

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เพื่อศึกษาระดับของการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของบังคับการตำรวจจราจร

2.1 ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายและการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของบังคับการตำรวจจราจร แบ่งออกเป็น 5 ด้านคือ ความชัดเจนในเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย การกำหนดภารกิจและการมอบหมายงาน มาตรการกำกับตรวจสอบประเมินผลและการกระตุ้นเสริมแรง สมรรถนะองค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติ และการสนับสนุนจากส่วนกลาง และท้องถิ่นดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ สัมประสิทธิ์ของการกระจาย (C.V.%)

ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของบังคับการตำรวจจราจรในภาพรวม

ลำดับ	ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของบังคับการตำรวจจราจรในภาพรวม	$\bar{X}$	S.D.	C.V. %	ระดับ	อันดับ
1.	ความชัดเจนในเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย	4.78	.52	11.00	มากที่สุด	1
2.	การกำหนดภารกิจและการมอบหมายงาน	4.23	.85	20.20	มาก	2
3.	มาตรการกำกับตรวจสอบประเมินผลและการกระตุ้นเสริมแรง	3.80	1.00	26.30	มาก	4
4.	สมรรถนะองค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติ	3.40	1.25	37.00	ปานกลาง	5
5.	การสนับสนุนจากส่วนกลางและท้องถิ่น	3.90	.98	25.30	มาก	3
รวมเฉลี่ย		4.02	.92	23.96	มาก	

จากตารางที่ 5 พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของบังคับการตำรวจจราจรในภาพรวมเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.02

เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่าเห็นด้วยสูงสุด คือ ความชัดเจนในเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย (C.V.% = 11.00) เห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.78 รองลงมาคือ การกำหนด

ภารกิจและการมอบหมายงาน (C.V.% =20.20) เห็นด้วยอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.23 และเห็นด้วยต่ำสุดคือสมรรถนะองค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติ (C.V.% = 37.00) เห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลางค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.40

ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจรด้านความชัดเจนในเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ สัมประสิทธิ์ของการกระจาย (C.V.%) ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร ด้านความชัดเจนในเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย

ลำดับ	ความชัดเจนในเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย	$\bar{X}$	S.D.	C.V.%	ระดับ	อันดับ
1.	นโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุ(เมาไม่ขับ)เป็นนโยบายแก้ไขปัญหาการเกิดอุบัติเหตุจากการดื่มสุราแล้วขับมีความสำคัญ	4.88	.34	6.90	มากที่สุด	1
2.	สำนักงานตำรวจแห่งชาติมีเป้าหมายในการป้องกันและลดอุบัติเหตุ(เมาไม่ขับ)อย่างครอบคลุมและทั่วถึง	4.72	.58	12.30	มากที่สุด	3
3.	นโยบาย(เมาไม่ขับ)เป็นนโยบายที่มุ่งเน้นที่จะแก้ปัญหาการเกิดอุบัติเหตุ	4.72	.60	12.80	มากที่สุด	4
4.	นโยบาย(เมาไม่ขับ)จะเกิดประสิทธิภาพและให้ผลดีแก่ประชาชนในอนาคต	4.82	.52	10.80	มากที่สุด	2
รวมเฉลี่ย		4.78	.51	10.70	มากที่สุด	

จากตารางที่ 6 พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจรด้านความชัดเจนในเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบายในภาพรวมเห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.78

เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่าเห็นด้วยสูงสุด คือ นโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุ (เมาไม่ขับ) เป็นนโยบายแก้ไขปัญหาการเกิดอุบัติเหตุจากการดื่มสุราแล้วขับมีความสำคัญ (C.V.% = 6.90) เห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.88 รองลงมาคือ นโยบาย (เมาไม่ขับ) จะเกิดประสิทธิภาพและ

ให้ผลดีแก่ประชาชนในอนาคต (C.V.% = 10.80) เห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.82 และเห็นด้วยต่ำสุดคือนโยบาย (เมาไม่ขับ) เป็นนโยบายที่มุ่งเน้นที่จะแก้ปัญหาการเกิดอุบัติเหตุ (C.V.% = 12.80) เห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.72

2. ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของบังคับการตำรวจจราจรด้านการกำหนดภารกิจและการมอบหมายงาน ดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ สัมประสิทธิ์ของการกระจาย (C.V.%) ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของบังคับการตำรวจจราจรด้านการกำหนดภารกิจและการมอบหมายงาน

ลำดับ	ด้านการกำหนดภารกิจและการมอบหมายงาน	$\bar{X}$	S.D.	C.V.%	ระดับ	อันดับ
1.	ผู้บริหารในกองบังคับการตำรวจจราจร มีความรู้ความสามารถในการบริหารงานอย่างมีประสิทธิภาพ	4.52	.62	13.70	มากที่สุด	1
2.	การประสานงานภายในหน่วยงานในกองบังคับการตำรวจจราจร มีความเหมาะสมสะดวก	4.34	.71	16.30	มาก	3
3.	ประชาชนมีความเป็นมิตรและกระตือรือร้นในการมีส่วนร่วมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในการป้องกันและลดอุบัติเหตุ(เมาไม่ขับ)	3.52	.82	23.50	มาก	4
4.	กองบังคับการตำรวจจราจรได้ปฏิบัติหน้าที่เป็นไปด้วยความสุจริต โปร่งใส คล่องตัว	4.52	.82	18.10	มากที่สุด	2
รวมเฉลี่ย		4.22	.74	17.90	มาก	

จากตารางที่ 7 พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของบังคับการตำรวจจราจรด้านการกำหนดภารกิจและการมอบหมายงานในภาพรวมเห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.22

เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่าเห็นด้วยสูงสุด คือ ผู้บริหารในกองบังคับการตำรวจจราจร มีความรู้ความสามารถในการบริหารงานอย่างมีประสิทธิภาพ (C.V.% = 13.70) เห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.52 รองลงมาคือ กองบังคับการตำรวจจราจรได้ปฏิบัติหน้าที่เป็นไปด้วยความสุจริต โปร่งใส คล่องตัว (C.V.% = 18.10) เห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.52 และเห็นด้วยต่ำสุดคือประชาชนมีความเป็นมิตรและกระตือรือร้นในการมีส่วนร่วมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในการป้องกันและลดอุบัติเหตุ (เมาไม่ขับ) (C.V.% = 23.50) เห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.52

ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติกองบังคับการตำรวจจราจรด้านมาตรการกำกับตรวจสอบประเมินผลและการกระตุ้นเสริมแรง ดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ สัมประสิทธิ์ของการกระจาย (C.V.%) ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติกองบังคับการตำรวจจราจร ด้านมาตรการกำกับตรวจสอบประเมินผลและการกระตุ้นเสริมแรง

ลำดับ	มาตรการกำกับตรวจสอบประเมินผลและการกระตุ้นเสริมแรง	$\bar{X}$	S.D	C.V.%	ระดับ	อันดับ
1.	กองบังคับการตำรวจจราจรได้มีการวางแผนในการใช้มาตรการดำเนินการตามนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุ(เมาไม่ขับ)ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ	4.66	.59	12.7	มากที่สุด	1
2.	กองบังคับการตำรวจจราจรได้ให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนในการดำเนินการตามนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุ(เมาไม่ขับ)	4.03	.83	20.60	มาก	2
3.	สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้มีการอบรมเพิ่มเติมให้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจร(เมาไม่ขับ)	3.83	.86	22.60	มาก	3
4.	ผู้บริหารได้สอดคล้องดูแลให้ความช่วยเหลือบุคลากรในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ	3.61	.83	23.20	มาก	4
5.	ผู้บริหารได้มอบรางวัลเพื่อเป็นการสร้างขวัญกำลังใจแก่บุคลากรผู้ปฏิบัติหน้าที่อย่างทั่วถึง	2.87	.90	31.40	ปานกลาง	5
รวมเฉลี่ย		3.80	.80	22.10	มาก	

จากตารางที่ 8 พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติกองบังคับการตำรวจจราจรด้านมาตรการกำกับตรวจสอบประเมินผลและการกระตุ้นเสริมแรงในภาพรวมเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.80

เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่าเห็นด้วยสูงสุด คือ กองบังคับการตำรวจจราจร ได้มีการวางแผนในการใช้มาตรการดำเนินการตามนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุ (เมาไม่ขับ) ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ (C.V.% = 12.70) เห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.66 รองลงมาคือ กองบังคับการตำรวจจราจร ได้ให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนในการดำเนินการตามนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุ (เมาไม่ขับ) (C.V.% = 20.60) เห็นด้วยอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.03 และเห็นด้วยต่ำสุดคือผู้บริหารได้มอบรางวัลเพื่อเป็นการสร้างขวัญกำลังใจแก่บุคลากรผู้ปฏิบัติหน้าที่อย่างทั่วถึง (C.V.% = 31.40) เห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.87

ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติกองบังคับการตำรวจจราจรด้านสมรรถนะองค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติดังตารางที่ 9

ตารางที่ 9 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ สัมประสิทธิ์ของการกระจาย (C.V.%)

**ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติ
กองบังคับการตำรวจจราจร ด้านสมรรถนะองค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติ**

ลำดับ	สมรรถนะองค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติ	$\bar{X}$	S.D.	C.V.%	ระดับ	อันดับ
1.	กองบังคับการตำรวจจราจรมีวิธีการบริหารงานในการดำเนินการตามนโยบาย (โครงการเมาไม่ขับ)อย่างเหมาะสม	4.63	.66	14.30	มากที่สุด	1
2.	กองบังคับการตำรวจจราจรมีบุคลากรในการดำเนินการ(โครงการเมาไม่ขับ) อย่างเพียงพอ	3.13	.84	26.90	ปานกลาง	3
3.	กองบังคับการตำรวจจราจรมีงบประมาณของโครงการเพื่อใช้ในการปฏิบัติอย่างเพียงพอ	2.34	.96	41.20	น้อย	5
4.	กองบังคับการตำรวจจราจรมีอุปกรณ์เครื่องมือ เครื่องใช้ในการดำเนินการตามนโยบาย(โครงการเมาไม่ขับ)อย่างเพียงพอ	2.53	.91	36.10	ปานกลาง	4
5	กองบังคับการตำรวจจราจรมีการปฏิบัติหน้าที่ตามนโยบาย(เมาไม่ขับ)โดยความสามัคคีพร้อมเพียงกัน	4.37	.75	17.20	มาก	2
รวมเฉลี่ย		3.40	.82	27.10	ปานกลาง	

จากตารางที่ 9 พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการ เมาไม่ขับ ไปปฏิบัติกองบังคับการตำรวจจราจรด้านสมรรถนะองค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติใน ภาพรวมเห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.40

เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่าเห็นด้วยสูงสุด คือ กองบังคับการตำรวจจราจรมีวิธีการบริหารงานใน การดำเนินการตามนโยบาย (โครงการเมาไม่ขับ) อย่างเหมาะสม (C.V.% = 14.30) เห็นด้วยอยู่ในระดับ มากที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.63 รองลงมาคือ กองบังคับการตำรวจจราจรมีการปฏิบัติหน้าที่ตามนโยบาย (เมาไม่ขับ) โดยความสามัคคีพร้อมเพียงกัน (C.V.% = 17.20) เห็นด้วยอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.37 และเห็นด้วยต่ำสุดคือกองบังคับการตำรวจจราจรมีงบประมาณของโครงการเพื่อใช้ในการปฏิบัติ อย่างเพียงพอ (C.V.% = 41.20) เห็นด้วยอยู่ในระดับน้อย ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.34

ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับ ไปปฏิบัติกองบังคับการตำรวจจราจรด้านการสนับสนุนจากส่วนกลาง องค์กร และท้องถิ่นดังตารางที่ 10

ตารางที่ 10 ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ สัมประสิทธิ์ของการกระจาย(C.V.%)ปัจจัย ที่มีผลต่อการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติกอง บังคับการตำรวจจราจร ด้านการสนับสนุนจากส่วนกลาง และท้องถิ่น

ลำดับ	การสนับสนุนจากส่วนกลาง และท้องถิ่น	$\bar{x}$	S.D.	C.V.%	ระดับ	อันดับ
1.	สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้สนับสนุน เทคโนโลยี แก่กองบังคับการตำรวจอย่างทั่วถึง	3.74	1.00	26.70	มาก	5
2.	นักการเมือง กลุ่มพลังและองค์กรต่างๆให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรเพื่อรณรงค์ต่อต้านการดื่มแล้วขับ	4.41	.91	20.70	มาก	1
3.	หน่วยงานระดับจังหวัดให้ความสำคัญต่อการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (โครงการเมาไม่ขับ)	4.10	.88	21.40	มาก	2
4.	ผู้นำท้องถิ่นให้การสนับสนุนในการดำเนินการตามนโยบาย(โครงการเมาไม่ขับ) ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ	3.49	.99	28.60	ปานกลาง	3

ตารางที่ 10 (ต่อ)

ลำดับ	การสนับสนุนจากส่วนกลาง และท้องถิ่น	$\bar{X}$	S.D.	C.V.%	ระดับ	อันดับ
5	ประชาชนในพื้นที่มีส่วนร่วมสนับสนุนเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรใน(โครงการเมาไม่ขับ)	3.76	.88	23.40	มาก	4
รวมเฉลี่ย		3.90	.93	24.10	มาก	

จากตารางที่ 10 พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร ด้านการสนับสนุนจากส่วนกลาง และท้องถิ่นในภาพรวมเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.90

เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่าเห็นด้วยสูงสุด คือ นักการเมือง กลุ่มพลังและองค์กรต่างๆให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรเพื่อรณรงค์ต่อต้านการดื่มแล้วขับ (C.V.% = 20.70) เห็นด้วยอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.41 รองลงมาคือ หน่วยงานระดับจังหวัดให้ความสำคัญต่อการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (โครงการเมาไม่ขับ) (C.V.% =21.40) เห็นด้วยอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.10 และเห็นด้วยต่ำสุดคือสำนักงานตำรวจแห่งชาติได้สนับสนุนเทคโนโลยี แก่กองบังคับการตำรวจอย่างทั่วถึง (C.V.% =26.70) เห็นด้วยอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.74

2.3 ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร แบ่งออกเป็น 3 ด้านคือ จำนวนผู้กระทำความผิด จำนวนผู้ปฏิบัติตามกฎหมายจราจร (พรบ.จราจรทางบก) และ สถิติการจับกุมผู้กระทำความผิด ดังตารางที่ 11

ตารางที่ 11 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ สัมประสิทธิ์ของการกระจาย (C.V.%)

ความสำเร็จของการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจรในภาพรวม

ลำดับ	การนำนโยบายป้องกันฯ	$\bar{X}$	S.D.	C.V.%	ระดับ	อันดับ
1.	จำนวนผู้กระทำความผิด	4.13	1.15	27.90	มาก	2
2.	จำนวนผู้ปฏิบัติตามกฎหมายจราจร(พรบ.จราจรทางบก)	3.91	1.04	26.60	มาก	3
3.	สถิติการจับกุมผู้กระทำความผิด	4.56	.70	15.50	มากที่สุด	1
รวมเฉลี่ย		4.20	.96	23.30	มาก	

จากตารางที่ 11 พบว่า การนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจรเมื่อพิจารณาในภาพรวมมีความสำเร็จอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.20

เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่ามีความสำเร็จสูงสุด คือ สถิติการจับกุมผู้กระทำความผิด (C.V.% = 15.50) มีความสำเร็จอยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.56 รองลงมาคือ จำนวนผู้กระทำความผิด (C.V.% = 27.90) มีความสำเร็จอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.13 และมีความสำเร็จต่ำสุดคือจำนวน

ผู้ปฏิบัติตามกฎหมายจราจร (C.V.% = 26.60) มีความสำเร็จอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.91 ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจรด้านจำนวนผู้กระทำความผิด ดังตารางที่ 12

ตารางที่ 12 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ สัมประสิทธิ์ของการกระจาย (C.V.%) การนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร ด้านจำนวนผู้กระทำความผิด

ลำดับ	จำนวนผู้กระทำความผิด	$\bar{X}$	S.D.	C.V.%	ระดับ	อันดับ
1.	นโยบาย (เมาไม่ขับ) มีบทลงโทษที่รุนแรง ทำให้ผู้กระทำความผิดเกรงกลัวและไม่กล้ากระทำความผิด	2.36	.90	38.20	น้อย	5
2.	นโยบาย (เมาไม่ขับ) ทำให้ประชาชนมีวินัย เรื่องการปฏิบัติตามกฎจราจรมากขึ้น	4.45	.79	17.90	มาก	4
3.	การนำนโยบาย (เมาไม่ขับ) มาใช้ทำให้ช่วยลดปัญหาจราจรติดขัดอันเกิดจากอุบัติเหตุบนท้องถนน	4.69	.61	13.10	มากที่สุด	1
4.	นโยบาย (เมาไม่ขับ) มีเป้าหมายที่ชัดเจนทำให้สามารถจับกุมผู้ดื่มแล้วขับได้ง่ายขึ้น	4.67	.66	14.20	มากที่สุด	2
5.	การนำนโยบาย (เมาไม่ขับ) มาใช้ทำให้จับกุมผู้กระทำความผิดได้เพิ่มขึ้นเมื่อเทียบกับก่อนนำนโยบายมาใช้	4.51	.65	14.50	มากที่สุด	3
รวมเฉลี่ย		4.13	.72	19.20	มาก	

จากตารางที่ 12 พบว่า การนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร ด้านจำนวนผู้กระทำความผิดเมื่อพิจารณาในภาพรวมมีความสำเร็จอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.13

เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่ามีความสำเร็จสูงสุด การน่านโยบาย (เมาไม่ขับ) มาใช้ทำให้ช่วยลดปัญหาจราจรติดขัดอันเกิดจากอุบัติเหตุบนท้องถนน (C.V.% = 13.10) มีความสำเร็จอยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.69 รองลงมาคือ นโยบาย (เมาไม่ขับ) มีเป้าหมายที่ชัดเจนทำให้สามารถจับกุมผู้ดื่มแล้วขับได้ง่ายขึ้น (C.V.% = 14.20) มีความสำเร็จอยู่ในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.67 และมีความสำเร็จต่ำสุดคือนโยบาย (เมาไม่ขับ) มีบทลงโทษที่รุนแรงทำให้ผู้กระทำผิดเกรงกลัวและไม่กล้า (C.V.% = 38.20) มีความสำเร็จอยู่ในระดับน้อย ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.36

ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับความคิดเห็นต่อการน่านโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจรด้านจำนวนผู้ปฏิบัติตามกฎหมายจราจร (พรบ.จราจรทางบก) ดังตารางที่ 13

ตารางที่ 13 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ สัมประสิทธิ์ของการกระจาย (C.V.%)

การน่านโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร ด้านจำนวนผู้ปฏิบัติตามกฎหมายจราจร (พรบ.จราจรทางบก)

ลำดับ	จำนวนผู้ปฏิบัติตามกฎหมายจราจร(พรบ.จราจรทางบก)	$\bar{X}$	S.D.	C.V.%	ระดับ	อันดับ
1.	ประชาชนได้ร่วมมือและน่านโยบาย (เมาไม่ขับ) ไปปฏิบัติอย่างทั่วถึง	3.97	.98	24.60	น้อย	4
2.	สถานที่จำหน่ายแอลกอฮอล์ต่างๆเช่นร้านสะดวกซื้อ ได้น่านโยบาย (เมาไม่ขับ) ไปปฏิบัติอย่างเข้มแข็ง	2.95	1.08	36.60	มาก	5
3.	การน่านโยบาย (เมาไม่ขับ) มาใช้ทำให้สถิติการจับกุมผู้กระทำผิดน้อยลง	4.16	.87	21.00	มากที่สุด	2
4.	การน่านโยบาย (เมาไม่ขับ) มาใช้ทำให้การเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนน้อยลง	4.37	.72	16.60	มากที่สุด	1
5.	กองบังคับการตำรวจจราจรได้มีการสนับสนุน จัดกิจกรรมและส่งเสริมผู้ปฏิบัติตามนโยบาย (เมาไม่ขับ) อย่างเป็นทางการ	4.10	.88	21.50	มากที่สุด	3
รวมเฉลี่ย		3.90	.90	24.00	มาก	

จากตารางที่ 13 พบว่า การนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของบังคับการตำรวจจราจร ด้านจำนวนผู้ปฏิบัติตามกฎหมายจราจร (พรบ.จราจรทางบก) เมื่อพิจารณาในภาพรวมมีความสำเร็จอยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.90 เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่ามีความสำเร็จสูงสุด การนำนโยบาย (เมาไม่ขับ) มาใช้ทำให้การเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนน้อยลง (C.V.% = 16.60) มีความสำเร็จอยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.37 รองลงมาการนำนโยบาย (เมาไม่ขับ) มาใช้ทำให้สถิติการจับกุมผู้กระทำความผิดน้อยลง (C.V.% = 21.00) มีความสำเร็จอยู่ในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.16 และมีความสำเร็จต่ำสุดคือสถานที่จำหน่ายแอลกอฮอล์ต่างๆเช่นร้านสะดวกซื้อ ให้นำนโยบาย (เมาไม่ขับ) ไปปฏิบัติอย่างเข้มแข็ง (C.V.% = 36.60) มีความสำเร็จอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.95

ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับความคิดเห็นต่อการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจรด้านสถิติการจับกุมผู้กระทำความผิด ดังตารางที่ 14

ตารางที่ 14 ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และสัมประสิทธิ์ของการกระจาย (C.V.%) ของการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร ด้านสถิติการจับกุมผู้กระทำความผิด

ลำดับ	สถิติการจับกุมผู้กระทำความผิด	$\bar{x}$	S.D.	C.V.%	ระดับ	อันดับ
1.	การนำนโยบาย (เมาไม่ขับ) มาใช้ทำให้สถิติของผู้ดื่มแอลกอฮอล์แล้วขับลดลงในทุกพื้นที่	4.22	.79	18.70	มาก	5
2.	สถิติของผู้ดื่มแอลกอฮอล์แล้วขับลดลงนั้นเป็นตัวชี้วัดความสำเร็จในการนำนโยบาย (เมาไม่ขับ) ไปปฏิบัติ	4.72	.64	13.60	มากที่สุด	2
3.	หลังจากนำนโยบาย (เมาไม่ขับ) มาใช้ทำให้สถิติของผู้ดื่มแล้วขับลดลงเมื่อเทียบกับก่อนนำนโยบายมาใช้	4.63	.67	14.50	มากที่สุด	3
4.	การกำหนดนโยบาย (เมาไม่ขับ) นั้นเกิดจากอุบัติเหตุโดยการดื่มแล้วขับยานพาหนะทุกประเภท	4.76	.57	11.90	มากที่สุด	1

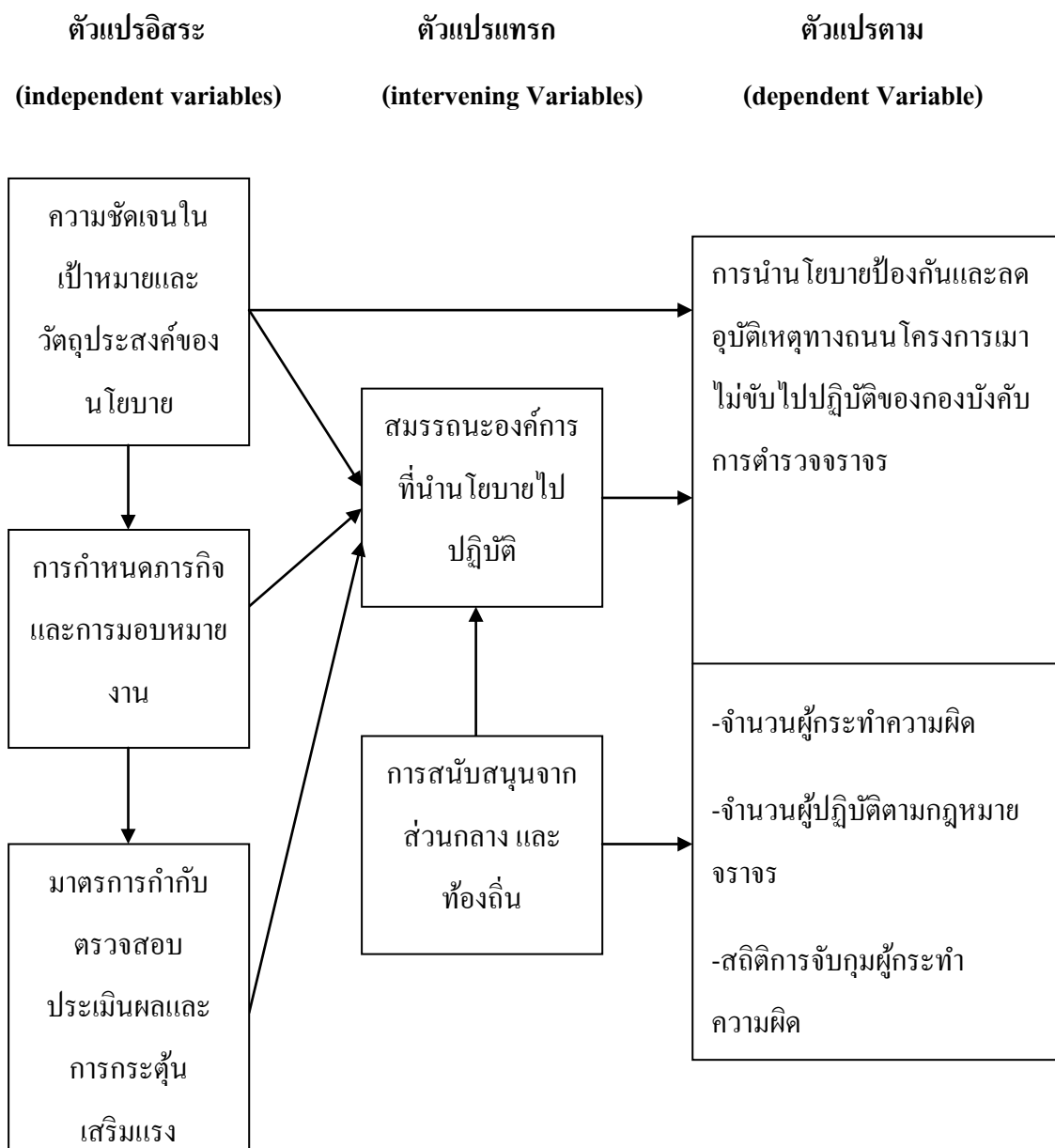
ตารางที่ 14 (ต่อ)

ลำดับ	สถิติการจับกุมผู้กระทำความผิด	$\bar{X}$	S.D.	C.V.%	ระดับ	อันดับ
5.	จากการนำนโยบาย (เมาไม่ขับ) มาใช้ทำให้ สถิติการเสียชีวิตจากอุบัติเหตุเมาแล้วขับลด น้อยลง	4.45	.70	15.70	มาก	4
รวมเฉลี่ย		4.55	.67	14.80	มากที่สุด	

จากตารางที่ 14 พบว่า การนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของบังคับการตำรวจจราจร ในด้านสถิติการจับกุมผู้กระทำความผิด เมื่อพิจารณาในภาพรวมมีความสำเร็จอยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.55

เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่ามีความสำเร็จสูงสุดคือการกำหนดนโยบาย (เมาไม่ขับ) นั้นเกิดจากอุบัติเหตุโดยการดื่มแล้วขับยานพาหนะทุกประเภท (C.V.% = 11.90) มีความสำเร็จอยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.76 รองลงมาคือสถิติของผู้ดื่มแอลกอฮอล์แล้วขับลดลงนั้น เป็นตัวชี้วัดความสำเร็จในการนำนโยบาย (เมาไม่ขับ) ไปปฏิบัติ (C.V.% = 13.60) มีความสำเร็จอยู่ในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.72 และเห็นด้วยต่ำสุดคือการนำนโยบาย (เมาไม่ขับ) มาใช้ทำให้สถิติของผู้ดื่มแอลกอฮอล์แล้วขับลดลงในทุกพื้นที่ (C.V.% = 18.70) มีความสำเร็จอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.22

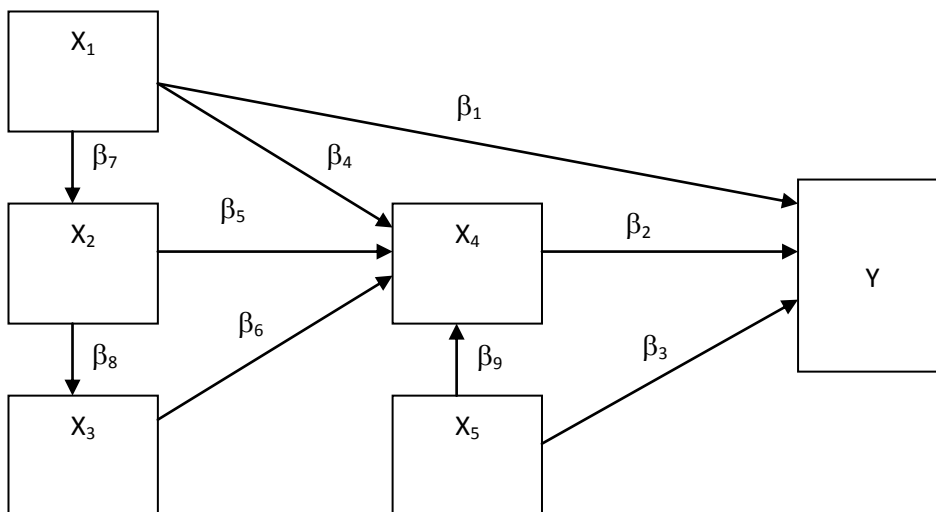
ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เพื่อศึกษาอิทธิพลของปัจจัยการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการ ตำรวจจราจร

ภาพที่ 10 อิทธิพลของตัวแปรอิสระและตัวแปรแทรกต่อตัวแปรตาม

การนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร

ผลการวิเคราะห์สมมติฐาน ได้ใช้สถิติการวิเคราะห์การถดถอยพหุ (multiple regression) เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม คือ ความสำเร็จของการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร ดังภาพที่ 12

ภาพที่ 11 การกำหนดค่าสัมประสิทธิ์ของปัจจัยที่มีอิทธิพล ต่อการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร เขียนเป็นสมการ โครงสร้าง ได้ดังนี้

$$Y = \beta_1 X_1 + \beta_2 X_4 + \beta_3 X_5 + e \dots \dots \dots (1)$$

$$X_4 = \beta_4 X_1 + \beta_5 X_2 + \beta_6 X_3 + \beta_9 X_5 + e \dots \dots \dots (2)$$

$$X_2 = \beta_7 X_1 + e \dots \dots \dots (3)$$

$$X_3 = \beta_8 X_2 + e \dots \dots \dots (4)$$

Y = การนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร

X₁ = ความชัดเจนในเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย

X₂ = การกำหนดภารกิจและการมอบหมายงาน

X₃ = มาตรการกำกับตรวจสอบประเมินผลและการกระตุ้นเสริมแรง

X₄ = สมรรถนะองค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติ

X₅ = การสนับสนุนจากส่วนกลาง และท้องถิ่น

e = ความคลาดเคลื่อน

ตารางที่ 15 ผลการตรวจสอบสหสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระที่ใช้ในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์กับการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร ในสมการที่ (1)

$$Y = \beta_1 X_1 + \beta_2 X_4 + \beta_3 X_5 + e \dots \dots \dots (1)$$

ตัวแปร	POLIM4PD	X ₁	X ₄	X ₅
X ₁	.667	1.000		
X ₄	.264	.289	1.000	
X ₅	.648	.606	.443	1.000
Max	5.00	5.00	5.00	5.00
Min	1.00	1.00	1.00	1.00
$\bar{X}$	4.05	4.78	3.40	3.90
S.D.	.58	.52	1.25	.98

หมายเหตุ : POLIM4PD คือ ตัวแปรตาม (Y)

จากตารางที่ 15 พบว่า ผลการตรวจสอบความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระก่อนนำไปหาความสัมพันธ์กับการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร โดยวิธีการสร้างสมการถดถอยพหุ เนื่องจากการใช้สถิติถดถอยพหุมีเทคนิคกำกับวิธีที่ต้องไม่มีความสัมพันธ์กันสูงระหว่างตัวแปรอิสระ คือ ต้องไม่มีตัวแปรอิสระคู่ใดคู่หนึ่งสูงกว่า 0.75 ซึ่งจากการตรวจสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระโดยการสร้าง correlation matrix พบว่าไม่มีตัวแปรอิสระคู่ใดมีค่าสัมประสิทธิ์สูงกว่า 0.75 ดังนั้นจึงนำมาวิเคราะห์ในในสมการถดถอยพหุ (multiple regression) ต่อไปได้ และได้ผลการวิเคราะห์สมการทั้งสี่สมการ ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 16 ผลการตรวจสอบสหสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระที่ใช้ในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์กับการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร ในสมการที่ (2)

$$X_4 = \beta_4 X_1 + \beta_5 X_2 + \beta_6 X_3 + \beta_7 X_5 + e \dots \dots \dots (2)$$

ตัวแปร	X ₄	X ₁	X ₂	X ₃	X ₅
X ₁	.289	1.000			
X ₂	.223	.611	1.000		
X ₃	.591	.434	.477	1.000	
X ₅	.442	.606	.464	.510	1.000
Max	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00
Min	1.00	1.00	1.00	1.00	1.00
$\bar{X}$	3.40	4.78	4.23	3.80	3.90
S.D.	.98	.52	.85	1.00	.98

หมายเหตุ X₄ คือ ตัวแปรตาม

จากตารางที่ 16 พบว่า ผลการตรวจสอบความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระก่อนนำไปหาความสัมพันธ์กับการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร โดยวิธีการสร้างสมการถดถอยพหุ เนื่องจากการใช้สถิติถดถอยพหุมีเทคนิคกำกับวิธีที่ต้องไม่มีความสัมพันธ์กันสูงระหว่างตัวแปรอิสระ คือต้องไม่มีตัวแปรอิสระคู่ใดคู่หนึ่งสูงกว่า 0.75 ซึ่งจากการตรวจสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระโดยการสร้าง correlation matrix พบว่าไม่มีตัวแปรอิสระคู่ใดมีค่าสัมประสิทธิ์สูงกว่า 0.75 ดังนั้นจึงนำมาวิเคราะห์ในในสมการถดถอยพหุ (multiple regression) ต่อไปนี้ และได้ผลการวิเคราะห์สมการทั้งสี่สมการ ดังต่อไปนี้

$$Y = .434 X_1 + .336 X_4 + .385 X_5 \dots \dots \dots (1)$$

$$R = .734 \quad R^2 = .539 \quad SEE = 4.358 \quad F = 223.81 \quad \text{Sig } F = .000$$

$$X_4 = .133 X_1 + .142 X_2 + .540 X_3 + .232 X_5 \dots \dots \dots (2)$$

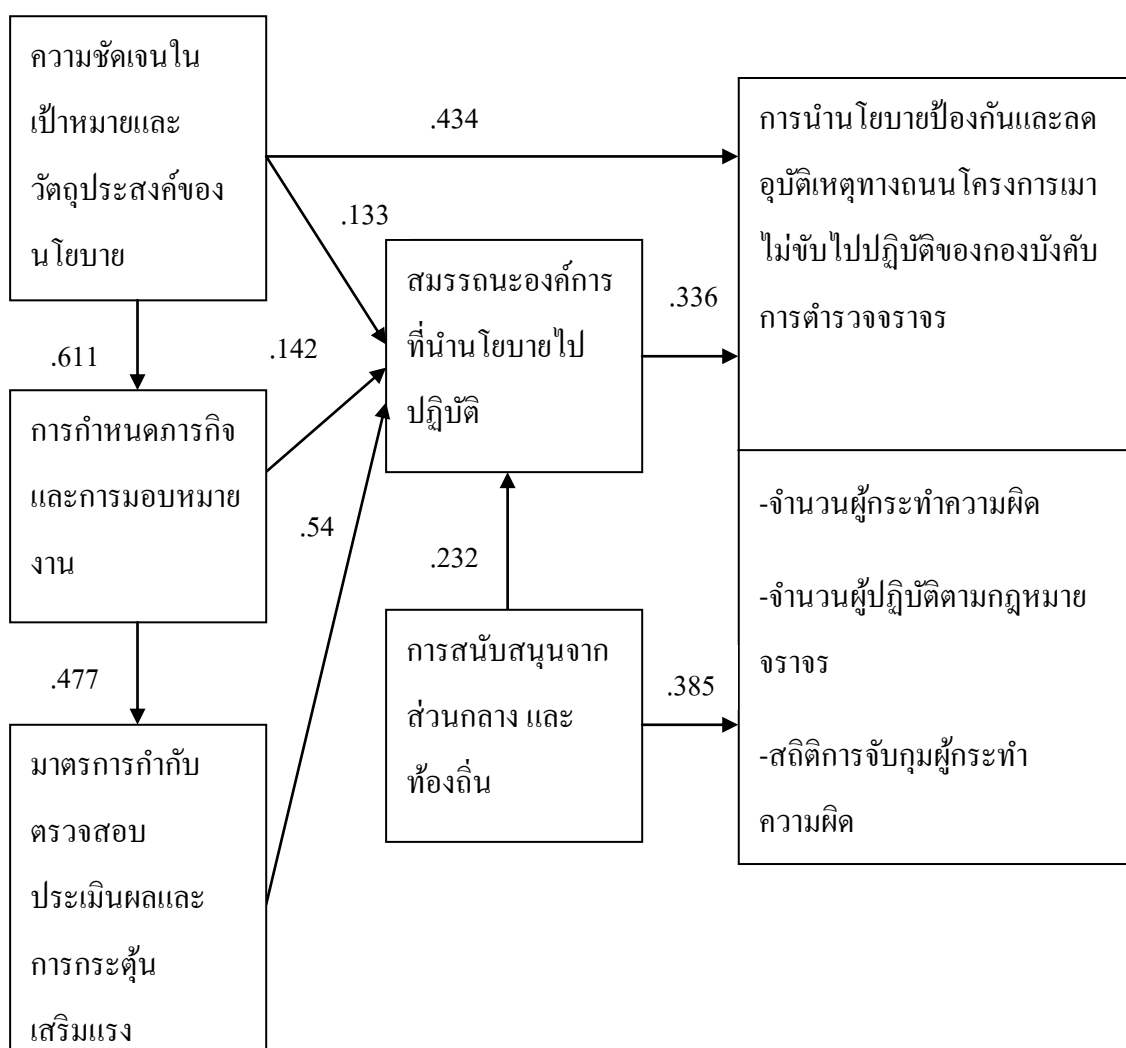
$$R = .625 \quad R^2 = .309 \quad SEE = 2.137 \quad F = 81.249 \quad \text{Sig } F = .000$$

$$X_2 = .611 X_1 \dots \dots \dots (3)$$

$$R = .611 \quad R^2 = .374 \quad SEE = 1.719 \quad F = 228.366 \quad \text{Sig } F = .000$$

$$X_3 = .477 X_2 \dots \dots \dots (4)$$

$$R = .477 \quad R^2 = .227 \quad SEE = 2.341 \quad F = 112.602 \quad \text{Sig } F = .000$$

ภาพที่ 12 คำสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระที่มีต่อตัวแปรตาม

จากการทดสอบตัวแปรอิสระ 5 ตัว คือ ความชัดเจนในเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบายการกำหนดภารกิจและการมอบหมายงาน มาตรการกำกับตรวจสอบประเมินผลและการกระตุ้นเสริมแรง สมรรถนะองค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติ การสนับสนุนจากส่วนกลาง และท้องถิ่นที่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม การนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจรพบว่า ความชัดเจนเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย สมรรถนะองค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติ การสนับสนุนจากส่วนกลางและองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นมีอิทธิพลทางตรงและเชิงบวกต่อความสำเร็จ การนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจรกล่าวคือหากเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับมีความชัดเจน สามารถนำไปปฏิบัติได้ง่าย สมรรถนะองค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติคือกองบังคับการตำรวจจราจรที่มีความเข้มแข็ง เจ้าหน้าที่มีความรู้ความสามารถสูงและได้รับการสนับสนุนจากส่วนกลางและองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นอย่างดีมากเท่าใดก็จะทำให้การนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน

โครงการเฝ้าไม่จับประสบความสำเร็จมากเท่านั้น ส่วนความชัดเจนเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย การกำหนดภารกิจและมอบหมายงาน มาตรการกำกับตรวจสอบประเมินผลและการกระตุ้นเสริมแรงมี อิทธิพลทางตรงและเชิงบวกต่อสมรรถนะองค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติ แต่ความชัดเจนเป้าหมายและ วัตถุประสงค์ของนโยบาย การกำหนดภารกิจและมอบหมายงาน มาตรการกำกับตรวจสอบประเมินผลและ การกระตุ้นเสริมแรงไม่มีอิทธิพลต่อการสนับสนุนจากส่วนกลางและองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ความ ชัดเจนเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบายมีอิทธิพลทางตรงและเชิงบวกต่อการกำหนดภารกิจและ มอบหมายงานและการกำหนดภารกิจและมอบหมายงานมีอิทธิพลทางตรงและเชิงบวกต่อ มาตรการกำกับ ตรวจสอบประเมินผลและการกระตุ้นเสริมแรง และการสนับสนุนจากส่วนกลางและองค์การปกครองส่วน ท้องถิ่นอิทธิพลทางตรงและเชิงบวกต่อสมรรถนะองค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ซึ่งตัวแปรอิสระที่มี อิทธิพลและทางอ้อมต่อตัวแปรตาม ปรากฏค่าสัมประสิทธิ์ของอิทธิพลดังตารางที่ 16

ตารางที่ 17 ค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลทางตรงและทางอ้อมของความชัดเจนในเป้าหมายและวัตถุประสงค์ ของนโยบายนโยบาย การกำหนดภารกิจและการมอบหมายงาน มาตรการกำกับตรวจสอบ ประเมินผลและการกระตุ้นเสริมแรง สมรรถนะองค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติ การ สนับสนุนจากส่วนกลาง และท้องถิ่นมีอิทธิพลต่อการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุ ทางถนนโครงการเฝ้าไม่จับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร

ตัวแปร	ความ สัมพันธ์รวม	ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ			ความสัมพันธ์ ไม่ใช่เชิงสาเหตุ
		ทางตรง	ทางอ้อม	รวม	
- ความชัดเจนในเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ของ นโยบาย (X ₁)	.667	.434	.125	.559	.108
- การกำหนดภารกิจและ การมอบหมายงาน(X ₂)	.223	-	.141	.141	.082
- มาตรการกำกับตรวจ สอบประเมินผลและการ กระตุ้นเสริมแรง(X ₃)	.591	-	.181	.181	.410
- สมรรถนะองค์การที่นำ นโยบายไปปฏิบัติ(X ₄)	.364	.336	-	.336	.028
- การสนับสนุนจาก ส่วนกลางองค์กรและ ท้องถิ่น(X ₅)	.648	.385	.077	.462	.186

ความสัมพันธ์รวม คือ ค่าความสัมพันธ์ที่ความสัมพันธ์ทวิระหว่างตัวแปรอิสระตัวนั้นกับตัวแปรตาม
ผลทางตรง คือ ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระต่อตัวแปรตามโดยตรง

ผลทางอ้อม $X_1 = (.133 \times .336) + (.611 \times .142 \times .336) + (.611 \times .477 \times .540 \times .336) = .125$

$$X_2 = (.142 \times .336) + (.477 \times .540 \times .336) = .141$$

$$X_3 = (.540 \times .336) = .181$$

$$X_5 = (.232 \times .336) = .077$$

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 3 เพื่อศึกษาถึงปัญหาและอุปสรรคในการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติกองบังคับการตำรวจจราจร

1. การดำเนินงานตามนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจ กองบังคับการจราจรและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการรณรงค์ประชาสัมพันธ์ข้อมูลของโครงการเมาไม่ขับให้แก่ประชาชนโดยทั่วไปอย่างทั่วถึงและควรปลูกฝังให้ความรู้เรื่องเมาไม่ขับแก่เยาวชนตั้งแต่ในตอนเรียนเพื่อสร้างจิตสำนึกที่ดีในการขับขี่ มีผู้ตอบ 12 คน มีสัดส่วน 30 ร้อยละของผู้ตอบ

2. การดำเนินงานตามนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจ กองบังคับการจราจรและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจะมีจำนวนและความทันสมัยของวัสดุอุปกรณ์ในการตรวจจับการดื่มแอลกอฮอล์ให้มีประสิทธิภาพและมีความรวดเร็วเพื่อให้ได้ผลในการจับกุมผู้กระทำความผิดให้ได้ผลดีขึ้นมีผู้ตอบ 10 คน สัดส่วน 25 ร้อยละ ของผู้ตอบ

3. การดำเนินงานตามนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับนั้นกองบังคับการจราจรและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีบทลงโทษการกระทำความผิดของผู้ที่ฝ่าฝืนให้มากยิ่งขึ้น รวมทั้งผู้สนับสนุนเช่นรับเป็นผู้ขับแทนหรือจัดขึ้นไม่ยอมตรวจวัดให้มีบทลงโทษที่รุนแรงขึ้นมีผู้ตอบ 18 คน มีสัดส่วน 45 ร้อยละ ของผู้ตอบ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยเรื่องการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร ดำเนินการวิจัยโดยวิธีการวิจัยเชิงปริมาณ (quantitative research) ดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับของปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายและการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร
2. เพื่อศึกษาอิทธิพลของปัจจัยการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร
3. เพื่อศึกษาถึงปัญหาและอุปสรรคในการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร จำแนกตามปัจจัยในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ศึกษาความสำเร็จโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร จากเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรที่ปฏิบัติหน้าที่ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่อยู่ในความรับผิดชอบของกองบังคับการตำรวจจราจร จำนวน 10,913 คน โดยใช้ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ คือความชัดเจนใจเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ของนโยบายการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับ การกำหนดภารกิจและการมอบหมายงาน มาตรการกำกับตรวจสอบประเมินผลและกระตุ้นแรงเสริมสมรรถนะองค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติ การสนับสนุนจากส่วนกลางและท้องถิ่นและการนำนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (โครงการเมาไม่ขับ) ไปปฏิบัติ คือ ด้านจำนวนผู้กระทำผิด ด้านผู้ปฏิบัติตามกฎหมาย (พรบ. จราจรทางบก) และด้านสถิติการจับกุม กลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้คือประชากรในการวิจัยครั้งนี้คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรที่ปฏิบัติหน้าที่ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่อยู่ในความรับผิดชอบของกองบังคับการตำรวจจราจร มีจำนวนทั้งหมด 10,913 คน กำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตร ทาโร่ ยามาเน่ ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้นจำนวนได้จำนวน 386 ตัวอย่าง

เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือแบบสอบถาม นำมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป โดยใช้เชิงสถิติพรรณนาได้แก่ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน เพื่อทดสอบสมมติฐาน

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยเรื่องการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร สรุปผลดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างพบว่ากลุ่มตัวอย่างเป็นเพศชาย มีชั้นยศ จ.ส.ต.- ค.ต มีอายุ 46ปีขึ้นไป มีระยะเวลาปฏิบัติหน้าที่มากกว่า 10 ปี กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เรียนจบปริญญาตรีและเคยได้รับการฝึกอบรมหรือดูงาน 1-2 ครั้ง

2. พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจรในภาพรวมเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่าเห็นด้วยสูงสุด คือ ความชัดเจนในเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย เห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือ การกำหนดภารกิจและการมอบหมายงานเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก และเห็นด้วยต่ำสุดคือ สมรรถนะองค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติเห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลาง

2.1 ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจรด้านความชัดเจนในเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบายในภาพรวมเห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่าเห็นด้วยสูงสุด คือ นโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุ(เมาไม่ขับ)เป็นนโยบายแก้ไขปัญหาการเกิดอุบัติเหตุจากการดื่มสุราแล้วขับมีความสำคัญเห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือ นโยบาย(เมาไม่ขับ)จะเกิดประสิทธิภาพและให้ผลดีแก่ประชาชนในอนาคตเห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุด และเห็นด้วยต่ำสุดคือนโยบาย(เมาไม่ขับ)เป็นนโยบายที่มุ่งเน้นที่จะแก้ปัญหการเกิดอุบัติเหตุเห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุด

2.2 ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจรด้านการกำหนดภารกิจและการมอบหมายงานในภาพรวมเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่าเห็นด้วยสูงสุด คือ ผู้บริหารในกองบังคับการตำรวจจราจร มีความรู้ความสามารถในการบริหารงานอย่างมีประสิทธิภาพเห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือ กองบังคับการตำรวจจราจรได้ปฏิบัติหน้าที่เป็นไปด้วยความสุจริต โปร่งใส คล่องตัวเห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุด และเห็นด้วยต่ำสุดคือประชาชนมีความเป็นมิตรและกระตือรือร้นในการมีส่วนร่วมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในการป้องกันและลดอุบัติเหตุ(เมาไม่ขับ) เห็นด้วยอยู่ในระดับมาก

2.3 ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจรด้านมาตรการกำกับตรวจสอบประเมินผลและการกระตุ้นเสริมแรง

ในภาพรวมเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่าเห็นด้วยสูงสุด คือ กองบังคับการตำรวจจราจรได้มีการวางแผนในการใช้มาตรการดำเนินการตามนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุ(เมาไม่ขับ)ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติเห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือ กองบังคับการตำรวจจราจรได้ให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนในการดำเนินการตามนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุ(เมาไม่ขับ) เห็นด้วยอยู่ในระดับมาก และเห็นด้วยต่ำสุดคือผู้บริหารได้มอบรางวัลเพื่อเป็นการสร้างขวัญกำลังใจแก่บุคลากรผู้ปฏิบัติหน้าที่อย่างทั่วถึงเห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลาง

2.4 ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติกองบังคับการตำรวจจราจรด้านสมรรถนะองค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติในภาพรวมเห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่าเห็นด้วยสูงสุด คือ กองบังคับการตำรวจจราจรมีวิธีการบริหารงานในการดำเนินการตามนโยบาย(โครงการเมาไม่ขับ)อย่างเหมาะสมเห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือ กองบังคับการตำรวจจราจรมีการปฏิบัติหน้าที่ตามนโยบาย(เมาไม่ขับ)โดยความสามัคคีพร้อมเพียงกันเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก และเห็นด้วยต่ำสุดคือกองบังคับการตำรวจจราจรมีงบประมาณของโครงการเพื่อใช้ในการปฏิบัติอย่างเพียงพอเห็นด้วยอยู่ในระดับน้อย

2.5 ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติกองบังคับการตำรวจจราจร ด้านการสนับสนุนจากส่วนกลาง และท้องถิ่นในภาพรวมเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่าเห็นด้วยสูงสุด คือ นักการเมือง กลุ่มพลังและองค์กรต่างๆให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรเพื่อรณรงค์ต่อต้านการดื่มแล้วขับเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก รองลงมาคือ หน่วยงานระดับจังหวัดให้ความสำคัญต่อการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน(โครงการเมาไม่ขับ)เห็นด้วยอยู่ในระดับมาก และเห็นด้วยต่ำสุดคือสำนักงานตำรวจแห่งชาติได้สนับสนุนเทคโนโลยี แก่กองบังคับการตำรวจอย่างทั่วถึงเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก

3. ความสำเร็จของการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจรเมื่อพิจารณาในภาพรวมมีความสำเร็จอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่ามีความสำเร็จสูงสุด คือ สถิติการจับกุมผู้กระทำความผิดมีความสำเร็จอยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือ จำนวนผู้กระทำความผิด มีความสำเร็จอยู่ในระดับมาก และมีความสำเร็จต่ำสุดคือจำนวนผู้ปฏิบัติตามกฎหมายจราจรมีความสำเร็จอยู่ในระดับมาก

3.1 ความสำเร็จของการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติกองบังคับการตำรวจจราจร ด้านจำนวนผู้กระทำความผิดเมื่อพิจารณาในภาพรวมมีความสำเร็จอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่ามีความสำเร็จสูงสุด การนำนโยบาย (เมาไม่ขับ) มาใช้ทำให้ช่วยลดปัญหาจราจรติดขัดอันเกิดจากอุบัติเหตุบนท้องถนนมีความสำเร็จอยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือ นโยบาย (เมาไม่ขับ) มีเป้าหมายที่ชัดเจนทำให้สามารถจับกุมผู้ที่ดื่มแล้วขับได้ง่ายขึ้น มีความสำเร็จอยู่

ในระดับมากที่สุด และมีความสำเร็จต่ำสุดคือนโยบาย (เมาไม่ขับ) มีบทลงโทษที่รุนแรงทำให้ผู้กระทำผิดเกรงกลัวและไม่กล้ามีความสำเร็จอยู่ในระดับน้อย

3.2 ความสำเร็จของการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของบังคับการตำรวจจราจร ด้านจำนวนผู้ปฏิบัติตามกฎหมายจราจร (พรบ.จราจรทางบก) เมื่อพิจารณาในภาพรวมมีความสำเร็จอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่ามีความสำเร็จสูงสุด การนำนโยบาย (เมาไม่ขับ) มาใช้ทำให้การเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนน้อยลง มีความสำเร็จอยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาการนำนโยบาย (เมาไม่ขับ) มาใช้ทำให้สถิติการจับกุมผู้กระทำผิดน้อยลงมีความสำเร็จอยู่ในระดับมากที่สุด และมีความสำเร็จต่ำสุดคือสถานที่จำหน่ายแอลกอฮอล์ต่างๆเช่นร้านสะดวกซื้อ ได้นำนโยบาย (เมาไม่ขับ) ไปปฏิบัติอย่างเข้มแข็งมีความสำเร็จอยู่ในระดับมาก

3.3 ความสำเร็จของการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของบังคับการตำรวจจราจร ในด้านสถิติการจับกุมผู้กระทำผิด เมื่อพิจารณาในภาพรวมมีความสำเร็จอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่ามีความสำเร็จสูงสุดคือการกำหนดคนนโยบาย (เมาไม่ขับ) นั้นเกิดจากอุบัติเหตุโดยการดื่มแล้วขับยานพาหนะทุกประเภท มีความสำเร็จอยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือสถิติของผู้ดื่มแอลกอฮอล์แล้วขับลดลงนั้น เป็นตัวชี้วัดความสำเร็จในการนำนโยบาย (เมาไม่ขับ) ไปปฏิบัติมีความสำเร็จอยู่ในระดับมากที่สุด และมีความสำเร็จต่ำสุดคือการนำนโยบาย (เมาไม่ขับ) มาใช้ทำให้สถิติของผู้ดื่มแอลกอฮอล์แล้วขับลดลงในทุกพื้นที่ที่มีความสำเร็จอยู่ในระดับมาก

4. ผลการทดสอบสมมติฐาน

จากการทดสอบตัวแปรอิสระ 5 ตัว คือ ความชัดเจนในเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย การกำหนดภารกิจและการมอบหมายงาน มาตรการกำกับตรวจสอบประเมินผลและการกระตุ้นเสริมแรงสมรรถนะองค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติ การสนับสนุนจากส่วนกลาง องค์กรและท้องถิ่นที่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม ความสำเร็จการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจรพบว่า ความชัดเจนเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย สมรรถนะองค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติ การสนับสนุนจากส่วนกลางและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอิทธิพลทางตรงและเชิงบวกต่อความสำเร็จการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจรกล่าวคือหากเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับมีความชัดเจน สามารถนำไปปฏิบัติได้ง่าย สมรรถนะองค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติคือกองบังคับการตำรวจจราจรมีความเข้มแข็ง เจ้าหน้าที่มีความรู้ความสามารถสูงและได้รับการสนับสนุนจากส่วนกลางและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอย่างดีมากเท่าใดก็จะทำให้การนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับประสบผลสำเร็จมากเท่านั้น ส่วนความชัดเจนเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย การกำหนดภารกิจและ

มอบหมายงาน มาตรการกำกับตรวจสอบประเมินผลและการกระตุ้นเสริมแรงมีอิทธิพลทางตรงและเชิงบวกต่อสมรรถนะขององค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติ แต่ความชัดเจนเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย การกำหนดภารกิจและมอบหมายงาน มาตรการกำกับตรวจสอบประเมินผลและการกระตุ้นเสริมแรงไม่มีอิทธิพลต่อการสนับสนุนจากส่วนกลางและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ความชัดเจนเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบายมีอิทธิพลทางตรงและเชิงบวกต่อการกำหนดภารกิจและมอบหมายงานและการกำหนดภารกิจและมอบหมายงานมีอิทธิพลทางตรงและเชิงบวกต่อ มาตรการกำกับตรวจสอบประเมินผลและการกระตุ้นเสริมแรง และการสนับสนุนจากส่วนกลางและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอิทธิพลทางตรงและเชิงบวกต่อสมรรถนะขององค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติ

อภิปรายผล

ในการวิจัยครั้งนี้ขออภิปรายผลการวิจัยมีรายละเอียดดังนี้

1. ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติ กองบังคับการตำรวจจราจร

เมื่อพิจารณาในภาพรวมพบว่าเห็นด้วยอยู่ในระดับมากผลจากการศึกษาพบว่านโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับมีความชัดเจนของนโยบายส่งผลให้เกิดความสำเร็จในการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติกองบังคับการตำรวจจราจรอยู่ในระดับมากซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของวอลเตอร์ วิลเลียม (Walter William, 1975 อ้างถึงใน อุทัยเลาหวิเชียร, 2528, น.40) ที่กล่าวว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติเป็นการคำนึงถึงความพร้อมขององค์กรที่จะนำเอาคนและวัสดุมารวบรวมเป็นหน่วย และจงใจให้คนนำเอาวัตถุประสงค์ขององค์กรไปปฏิบัติ ในทฤษฎีของวิลเลียมก็คือ ผู้ปฏิบัติงานควรจะมีการวิเคราะห์ความหมายความชัดเจน ความเฉพาะเจาะจงและความสมเหตุสมผลของนโยบายอย่างถ่องแท้ เพื่อมิให้เกิดปัญหาในการปฏิบัติ นอกจากนี้ยังควรพิจารณาความพร้อมในเรื่องบุคลากร องค์กร และการจัดการทั่วไปตลอดจนการกำหนดรูปแบบของการบริหาร ปัจจัยที่เอื้ออำนวย การจัดระบบข้อมูล ข้อมูลป้อนกลับ และการประเมินผล และสอดคล้องกับงานวิจัยของลัดดาวัลย์ ธนะศิริ, (2551) เรื่องการนำนโยบายไปปฏิบัติ: ศึกษาวิเคราะห์การดำเนินงานฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดแบบจิราสา ตามพระราชบัญญัติฟื้นฟูสภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ.2545 ในประเด็นที่ว่าปัจจัยกำหนดความสำเร็จหรือล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติทั้ง 8 ประการมีผลต่อการดำเนินการฟื้นฟูรูปแบบจิราสา โดยแบ่งเป็น 2 ส่วนคือ ส่วนปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จได้แก่ ลักษณะของนโยบาย ทักษะคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ ความสัมพันธ์ระหว่างกลไกต่างๆ และส่วนปัจจัยที่อาจจะยังผลต่อความสำเร็จหรือเกิดปัญหาอุปสรรคได้แก่ 1.ความเป็นไปได้ทางการเมืองโดยเฉพาะการได้รับการสนับสนุนจากฝ่ายบริหาร

ระดับสูงยังไม่ให้การสนับสนุนอย่างจริงจังเช่นเจ้าหน้าที่ฟื้นฟูศูนย์ทุ่งศรีต้องปฏิบัติงาน 2 ภารกิจ 2. วัตถุประสงค์นโยบาย ด้านความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ พบว่าขั้นตอนแรกพนักงานสอบสวนได้นำผู้ต้องหาคดีฯ เบี่ยงเบนมาเป็นผู้เสียหายเสพติดให้เข้ารับการฟื้นฟูแทน 3. ความเพียงพอของทรัพยากร ในส่วนของปัจจัยด้านบริการผู้เข้ารับการฟื้นฟูมีภูมิหลังอาจส่งผลกระทบต่อกลับไปใช้ยาอีก 4. ลักษณะของหน่วยงานที่นำไปปฏิบัติศูนย์ฯ มีระบบชั้นบังคับบัญชาสั้นกว่ามีโอกาสทำงานได้คล่องตัวและสำเร็จ ลุล่วงไปได้เร็วกว่าหน่วยงานใหญ่ ส่วนลักษณะของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องมีผลกระทบต่อ การดำเนินงานฟื้นฟู เช่น ปัญหาระบบติดตามไม่สมบูรณ์และปัญหาคัดกรองส่งผู้เป็นโรคจิตเข้ามารับการ ฟื้นฟูและสอดคล้องกับงานวิจัยของศรีณัฐจิตวิทย์ (2550) เรื่องการนำนโยบายสร้างที่อยู่อาศัยผู้มีรายได้น้อยไปปฏิบัติ: กรณีศึกษาบ้านเอื้ออาทรในประเด็นที่ว่าปัจจัยด้านวัตถุประสงค์และเป้าหมายของ นโยบาย ความพอเพียงของทรัพยากร ลักษณะของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ การวางแผนและ การควบคุม และการสนับสนุนจากทางการเมืองและประชาชน มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการ นำนโยบายบ้านเอื้ออาทรไปปฏิบัติ แสดงว่าปัจจัยเชิงนโยบายทุกตัวมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของ การนำนโยบายไปปฏิบัติสอดคล้องกับการศึกษาทางทฤษฎี

ในทัศนะของผู้วิจัยเห็นว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของบังคับการตำรวจจราจรคือการที่นโยบายที่ออกมาจากฝ่ายการเมือง มี แนวทางปฏิบัติที่ชัดเจน มีความชัดเจน สามารถแปลงออกมาเป็นแผนงานตามวัตถุประสงค์ของนโยบาย ได้โดยง่าย และเป็นที่เข้าใจกัน โดยถูกต้องสอดคล้องกันของหลายๆฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายไป ปฏิบัติ เป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับมี ความชัดเจน สามารถนำไปปฏิบัติได้ง่าย สมรรถนะองค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติคือกองบังคับการ ตำรวจจราจรมีความเข้มแข็ง เจ้าหน้าที่ที่มีความรู้ความสามารถสูง มีกำลังทรัพยากร วัสดุอุปกรณ์และ เทคโนโลยีอันทันสมัยและได้รับการสนับสนุนจากส่วนกลาง รัฐบาล กระทรวงต่างๆที่เกี่ยวข้องเช่น กระทรวงมหาดไทย กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ กระทรวงวิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยีสารสนเทศ เป็นต้นและหน่วยงานบังคับบัญชาโดยตรงกล่าวคือสำนักงานตำรวจแห่งชาติที่ จะต้องดูแลเอาใจใส่ ให้การสนับสนุนในด้านต่างๆเพื่อให้บุคคลากรปฏิบัติงานไปได้อย่างราบรื่นและ เรียบร้อย มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล และหน่วยงานส่วนภูมิภาค จังหวัด อำเภอ และองค์การ ปกครองส่วนท้องถิ่นส่วนต่างๆ โรงพยาบาลและองค์กรการกุศลต่างๆในพื้นที่ ที่จะเข้ามาสนับสนุน ให้เกิดความสำเร็จของการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของ บังคับการตำรวจจราจร

ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติ ของบังคับการตำรวจจราจร แบ่งออกเป็น 5 ด้านคือ ความชัดเจนในเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของ นโยบาย การกำหนดภารกิจและการมอบหมายงาน มาตรการกำกับตรวจสอบประเมินผลและการ

กระตุ้นเสริมแรง สมรรถนะองค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติและการสนับสนุนจากส่วนกลาง และท้องถิ่น และสามารถอภิปรายผลเป็นรายด้านได้ดังนี้

1.1 ความชัดเจนในเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย พบว่าทางตำราวจรจร ผู้ปฏิบัติงานมีความเห็นร่วมกันว่านโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุ(เมาไม่ขับ)เป็นนโยบายแก้ปัญหาการเกิดอุบัติเหตุจากการดื่มสุราที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลจริง จากการนำนโยบายดังกล่าวมาปฏิบัติสำนักงานตำรวจแห่งชาติจึงมีเป้าหมายในการป้องกันและลดอุบัติเหตุ(เมาไม่ขับ)อย่างครอบคลุมและทั่วถึง ทั่วประเทศ โดยแนวคิดที่ว่านโยบาย(เมาไม่ขับ)จะเป็นนโยบายที่มุ่งเน้นที่จะแก้ปัญหาการเกิดอุบัติเหตุได้ดีที่สุดแนวทางหนึ่งและนโยบาย(เมาไม่ขับ)จะเกิดประสิทธิภาพและให้ผลดีแก่ประชาชนในอนาคตข้างหน้าอย่างมหาศาล ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของ เพรสแมนและวิลด์ฟสกี (1973) พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จหรือล้มเหลวของการนำนโยบายการสร้างงานแก่ชนกลุ่มน้อยไปปฏิบัติคือ (1) จำนวนหน่วยงานที่เข้าร่วม การมีหน่วยงานเข้าร่วมในกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติจำนวนมากทำให้ยากลำบากในการประสานกิจกรรมให้ไปในทิศทางเดียวกัน แม้หน่วยงานต่างๆ จะเห็นพ้องต้องกันในด้านเป้าหมายนโยบาย แต่ก็มีความขัดแย้งกันในด้านวิธีการที่จะบรรลุเป้าหมาย เพราะแต่ละหน่วยงานต่างมีทัศนภาพ วัตถุประสงค์หลักและมีความรู้สึกถึงความเร่งด่วนของโครงการต่างกัน (2) ความชัดเจนของโครงการ ซึ่งได้แก่ ความชัดเจนของเป้าหมาย (clarify goals) กลยุทธ์ (strategy) และแนวปฏิบัติ (guidelines) ต่างๆ หากปัจจัยด้านนี้มีความคลุมเครือจะกลายเป็นเงื่อนไขให้กลุ่มผลประโยชน์มีโอกาสกระทำการ ให้การดำเนินการตอบสนองวัตถุประสงค์ของพวกตน (3) ผู้ปฏิบัติงานคนสำคัญ (key actors) ผู้ปฏิบัติงานคนสำคัญมีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงกับความสำเร็จของโครงการ เพราะบุคคลสำคัญเป็นผู้ที่เข้าใจภาพรวม และกิจกรรมของกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติชัดเจน และพยายามผลักดันและสนับสนุนโครงการทุกวิถีทาง จำนวนผู้ปฏิบัติงานคนสำคัญ คือ ปัจจัยส่งผลต่อความสำเร็จหรือล้มเหลวของโครงการ นอกจากปัจจัยหลักเหล่านี้แล้ว การศึกษาของเพรสแมนและวิลด์ฟสกี ยังพบปัจจัยย่อยอื่นๆ ที่ส่งผลต่อความสำเร็จ หรือความล้มเหลวของโครงการ เช่น ความชัดเจนของหน้าที่ที่รับผิดชอบ ผลกระทบต่อสภาพแวดล้อม ผลกระทบต่อการดำเนินงานของหน่วยงาน จำนวนประเด็นและจุดที่ต้องตัดสินใจ และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของศิวนิ มงคลธรรักษ์ (2550) เรื่องการนำนโยบายการจัดการศึกษาด้านหลักสูตรท้องถิ่นไปปฏิบัติ: กรณีศึกษาเปรียบเทียบโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม และโรงเรียนเบญจมราชาลัยในพระบรมราชูปถัมภ์ในประเด็นที่ว่า การปฏิบัติตามนโยบายไม่ประสบความสำเร็จ ประเด็นแรกคือความชัดเจนของนโยบายขาดการวางแผนในภาพรวมของหลักสูตรท้องถิ่นส่งผลให้ไม่มีการกำหนดวัตถุประสงค์ของนโยบายอย่างเป็นทางการ รวมถึงการกำหนดตัวชี้วัด ระยะเวลาในการบรรลุผลที่ชัดเจนและการขาดความชัดเจนดังกล่าว ทำให้การแปลงนโยบายสู่การปฏิบัติขาดความเชื่อมโยงและสัมพันธ์กับระดับปฏิบัติการหรือระดับกิจกรรม ประการที่ 2 คือ ในการกำหนดการมีส่วนร่วมของครู ผู้ปกครอง ศิษย์เก่า ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วม

ในการจัดการศึกษาด้านหลักสูตรท้องถิ่น ประการที่ 3 คือ การติดตามและประเมินผล ขาดการติดตามและประเมินผลหลักสูตรท้องถิ่นซึ่งเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยในการดำเนินงานเป็นไปตามวัตถุประสงค์รวมถึงการพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรอีกด้วยประการสุดท้ายคือผู้นำหรือผู้บริหารยังขาดหลักคณอย่างจริงจังในการจัดทำกรอบสาระการเรียนรู้ท้องถิ่นที่จะทำให้เกิดความเชื่อมโยงลงสู่การจัดการศึกษาด้านหลักสูตรท้องถิ่นของโรงเรียนและเป็นขอบข่ายแนวทางการจัดการเรียนการสอนของผู้ปฏิบัติต่อไป จึงมีข้อเสนอแนะในการสร้างความชัดเจนของนโยบายโดยการกำหนดให้หลักสูตรท้องถิ่นแยกออกจากหลักสูตรแกนกลาง และกำหนดตัวผู้รับผิดชอบในรูปแบบของคณะกรรมการในการดำเนินงาน พร้อมทั้งกำหนดตัวชี้วัดการเพิ่มช่องทางการมีส่วนร่วมของครู นักเรียน ผู้ปกครอง โดยสำรวจความคิดเห็นความต้องการโดยตรงจากแบบสอบถามหรือแบบประเมิน และการกำหนดผู้รับผิดชอบในการกำกับ และติดตามทุกระดับของแผนงานจะช่วยผลักดันให้การดำเนินงานเป็นไปตามแผนงานและเป้าหมาย

ในทัศนะของผู้วิจัยเห็นว่า ความชัดเจนในเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบายเมาไม่จับความชัดเจนของนโยบายรัฐบาลในการมอบหมายให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำนโยบายในการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนเพื่อป้องกันภัยอันทำให้เกิดการสูญเสียทั้งชีวิต ร่างกายและทรัพย์สิน มีหน่วยงานที่ได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบนโยบายนี้หลักๆก็คือ สำนักงานตำรวจแห่งชาติและกระทรวงมหาดไทย ซึ่งเป้าหมายและวัตถุประสงค์เน้นไปที่การลดการเกิดอุบัติเหตุจากความมึนเมาของผู้ขับขี่ยานพาหนะบนท้องถนน โดยใช้กำลังพลตำรวจ เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นและอาสาสมัคร ในการป้องกันและปราบปราม โดยการป้องกันคือ การประชาสัมพันธ์ให้ความรู้แก่ประชาชน บุคคลทั่วไป นิสิตนักศึกษา นักเรียนและหน่วยงานราชการต่างๆเพื่อให้ตระหนักถึงโทษของการเสพสิ่งมึนเมาแล้วทำการขับขี่ยวดยานพาหนะในท้องถนน ทั้งต่อตนเองและต่อผู้อื่นและเป็นการปลูกฝังจิตสำนึกให้แก่เยาวชนต่อไปในภายภาคหน้า ในการปราบปราม เจ้าหน้าที่ตำรวจได้สนธิกำลังร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นและอาสาสมัครในการตั้งด่านตรวจจับเพื่อปราบปรามผู้ฝ่าฝืนกฎหมายและเพื่อให้เป็นตัวอย่างในการลงโทษผู้กระทำความผิดให้เป็นที่หลายจำและเป็นตัวอย่างในการป้องปรามไม่ให้ผู้อื่นทำตาม

1.2 การกำหนดภารกิจและการมอบหมายงานพบว่าการบริหารงานภายในของกองบังคับการตำรวจจราจร ผู้บริหารในกองบังคับการตำรวจจราจร มีความรู้ความสามารถในการบริหารงานอย่างมีประสิทธิภาพ มีการจัดลำดับชั้นการทำงานที่ดีทำให้การประสานงานภายในหน่วยงานในกองบังคับการตำรวจจราจร มีความเหมาะสม สะดวก ในการออกปฏิบัติงานกองบังคับการตำรวจจราจร ได้ปฏิบัติหน้าที่เป็นไปด้วยความสุจริตโปร่งใส คล่องตัวอันเป็นผลให้ประชาชนมีความเป็นมิตรและกระตือรือร้นในการมีส่วนร่วมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในการป้องกันและลดอุบัติเหตุ (เมาไม่ขับ) ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดแวน มิเตอร์และแวน ฮอร์น (Van Meter and Van Horn, 1975 อ้างถึงใน ทองใบ สุคชารี, 2536, น.50)

ตัวแปรหลัก 6 ตัวแปร คือ (1) มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย (standards and objectives) (2) ทรัพยากร (resources) (3) การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมการนำนโยบายไปปฏิบัติ (interorganizational communication and enforcement activities) (4) ลักษณะขององค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ (characteristics of the implementing agencies) (5) เงื่อนไขทางเศรษฐกิจสังคมและการเมือง (economic, social and political conditions) (6) การเห็นด้วยของผู้ปฏิบัติ (the disposition of implementators) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เกษา ชาวเรือ (2552) เรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการปฏิบัติงานของตำรวจจราจร: กรณีศึกษา กองบังคับการตำรวจนครบาล 7 ประเด็นที่ว่าตำรวจจราจรมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการปฏิบัติงานจราจร เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมาก 2 ด้าน คือ ด้านสภาพแวดล้อมและการจราจร และด้านการปฏิบัติงาน

ในทัศนะของผู้วิจัยเห็นว่า ผู้บังคับบัญชาในกองตำรวจจราจรมีความรู้ความสามารถ มีความชำนาญในด้านการดูแล ควบคุม อำนาจการดำเนินงานต่างๆ ในการจราจร สามารถปรับเปลี่ยนนโยบายที่ได้รับมาให้กลายเป็นแนวทาง และ โครงการในการปฏิบัติให้เป็นไปตามเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของโครงการ ซึ่งสามารถนำไปให้เจ้าหน้าที่ชั้นปฏิบัติการปฏิบัติได้จริง อย่างมีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผล ในกองตำรวจจราจรมีระบบการสั่งการที่เป็นขั้น เป็นตอน ชัดเจน รวดเร็ว คำสั่งที่ส่งมาให้ผู้ปฏิบัติงานสามารถปรับเปลี่ยนเป็นวิธีทำงานได้โดยง่าย เจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้โดยง่าย และรวดเร็ว ขั้นตอนการประสานงานภายในกองตำรวจจราจรเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ รวดเร็ว ทันสมัย การวางแผนการทำงานที่ดีและการทำโครงการที่ดี มีแบบแผนขั้นตอนที่ดีเข้าใจง่าย แปลงเป็นวิธีปฏิบัติได้โดยง่ายจึงสามารถดำเนินการประสานงานกับหน่วยงานภายนอกเพื่อขอความช่วยเหลือในด้านต่างๆ ทั้งทรัพยากร บุคลากร เทคโนโลยีและสถานที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ การปฏิบัติงานภาคสนามเป็นไปอย่างเรียบร้อย เป็นไปตามแผนงานที่ออกมาจากกองตำรวจจราจร เจ้าหน้าที่เป็นมิตรกับประชาชน มีอัธยาศัยไมตรีส่งผลต่อภาพลักษณ์ที่ดีในสายตาประชาชน ทำให้ประชาชนให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่เป็นอย่างดี

1.3 มาตรการกำกับตรวจสอบประเมินผลและการกระตุ้นเสริมแรงพบว่ากองบังคับการตำรวจจราจร ได้มีการวางแผนในการใช้มาตรการดำเนินการตามนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุ (เมาไม่ขับ) ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติเป็นอย่างดี เพื่อประชาสัมพันธ์และขอความร่วมมือจากหน่วยงานอื่นๆ และการสนับสนุนจากภาคต่างๆ โดยกองบังคับการตำรวจจราจร ได้ให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนในการดำเนินการตามนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุ (เมาไม่ขับ) ผู้บริหารได้สอดคล้องดูแลให้ความช่วยเหลือบุคลากรในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยทางสำนักงานตำรวจแห่งชาติได้มีการอบรมเพิ่มเติมให้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจร(เมาไม่ขับ) ที่ปฏิบัติงานในโครงการ และผู้บริหารได้มอบรางวัลเพื่อเป็นการสร้างขวัญกำลังใจแก่บุคลากรผู้ปฏิบัติหน้าที่อย่างทั่วถึงอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ วอลเตอร์ วิลเลียม (Walter William, 1975 อ้างถึงใน อุทัย เลาหวิเชียร,

2528, น.40) กล่าวว่าการนำนโยบายไปปฏิบัติเป็นการคำนึงถึงความพร้อมขององค์กรที่จะนำเอาคนและวัสดุมารวมเป็นหน่วย และจงใจให้คนนำเอาวัตถุประสงค์ขององค์กรไปปฏิบัติ ในทรรศนะของวิลเลียมก็คือ ผู้ปฏิบัติงานควรจะมีการวิเคราะห์ความหมาย ความชัดเจน ความเฉพาะเจาะจงและความสมเหตุสมผลของนโยบายอย่างถ่องแท้ เพื่อมิให้เกิดปัญหาในการปฏิบัติ นอกจากนี้ยังพิจารณาความพร้อมในเรื่องบุคลากร องค์กร และการจัดการทั่วไปตลอดจนการกำหนดรูปแบบของการบริหารปัจจัยที่เอื้ออำนวย การจัดระบบข้อมูล ข้อมูลป้อนกลับ และการประเมินผล ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กุลชญา แวนแก้ว (2550) เรื่อง การมีส่วนร่วมของประชาชนในกระบวนการนโยบายสาธารณะกรณีศึกษา : หน่วยงานส่วนภูมิภาคจังหวัดศรีสะเกษ ในประเด็นที่ว่า โดยในขั้นการนำนโยบายไปปฏิบัติ ประกอบด้วย การค้นหาปัญหาและสาเหตุของปัญหาภายในชุมชน การวางแผนในการพัฒนา การดำเนินการพัฒนา การร่วมรับผลประโยชน์ การประเมินผล ในด้านการเข้าร่วมในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรบริหารส่วนตำบล ที่เป็นแนวทางปฏิบัติกว้างๆ (a guide of action) ซึ่งกำหนดโดยรัฐบาลหรือข้าราชการระดับสูง (ที่มีอำนาจในการกำหนดนโยบาย) นโยบายจะเป็นแนวทางปฏิบัติอย่างกว้างๆ ไม่มีรายละเอียดหรือค่อนข้างเป็นนามธรรม (abstract) เพื่อให้ข้าราชการแปลงเป็นรูปธรรม (concrete) การมีส่วนร่วมในกระบวนการนโยบายสาธารณะ รวมถึงการที่ภาคประชาชนมีส่วนร่วมในขั้นตอนการติดตามประเมินผล ซึ่งประกอบด้วย การสังเกตการณ์การทำงานของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับโครงการ ให้ข้อเสนอแนะแก่ผู้นำชุมชน ร่วมปรึกษาหารือเกี่ยวกับปัญหาอุปสรรคของโครงการระหว่างดำเนินการ ติดตามการทำงานของโครงการตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงสิ้นสุดกระบวนการ พบว่ามีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

ในทัศนะของผู้วิจัยเห็นว่า สำนักงานตำรวจแห่งชาติและกองตำรวจจราจรได้ทำการดำเนินการติดตามและประเมินผลการปฏิบัติงานตามนโยบายมาไม่خابในโครงการต่างๆที่กองตำรวจจราจรได้แปลงนโยบายให้เป็นวิธีปฏิบัติไว้ ซึ่งตำรวจจราจรทุกนายรับไปปฏิบัติตามแผนงานที่ได้รับมอบหมายตามลักษณะงานของแต่ละกลุ่มงานทั้งด้านการป้องปรามและปราบปรามตามนโยบายมาไม่خابอยู่ตลอดเวลา ซึ่งผลของการปฏิบัติงานจะวัดได้จากสถิติต่างๆ ได้แก่สถิติการจับกุมผู้ฝ่าฝืนกฎจราจรเสพสิ่งเสพติดหรือแอลกอฮอล์มาخابที่ยานพาหนะตามด่านตรวจจับและจุดตรวจต่างๆทั่วกรุงเทพฯ ที่พบว่ามิผู้ถูกดำเนินคดีที่น้อยลงเพราะมิผู้خابมิมีความรู้ความเข้าใจในกฎหมายจราจรเพิ่มมากขึ้นและสถิติการเกิดอุบัติเหตุจากการเสพสิ่งเสพติดหรือจากการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ มาแล้วخابที่ลดน้อยลงอย่างต่อเนื่องในแต่ละเดือน และการที่หน่วยงานต่างๆนำโดยสำนักงานตำรวจแห่งชาติได้เข้ามาทำการสนับสนุนในการจัดให้มีการอบรมและเผยแพร่ความรู้ เทคโนโลยีและแนวทางในการปฏิบัติงานแก่เจ้าพนักงานตำรวจจราจรและเจ้าหน้าที่ต่างที่เกี่ยวข้องอยู่เสมอ

1.4 สมรรถนะขององค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติพบว่ากองบังคับการตำรวจจราจรมีวิธีการบริหารงานในการดำเนินการตามนโยบาย (โครงการมาไม่خاب) อย่างเหมาะสม ในการปฏิบัติงานกอง

บังคับการตำรวจจราจรมีบุคลากรในการดำเนินการ (โครงการเมาไม่ขับ) อย่างเพียงพอ ในการดำเนินงานกองบังคับการตำรวจจราจรมีงบประมาณของโครงการเพื่อใช้ในการปฏิบัติงานอย่างเพียงพอ รวมทั้งมีอุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องใช้ในการดำเนินการตามนโยบาย (โครงการเมาไม่ขับ) อย่างเพียงพอ ซึ่งการออกปฏิบัติงานตามนโยบายนั้นกองบังคับการตำรวจจราจรมีการปฏิบัติหน้าที่ตามนโยบาย (เมาไม่ขับ) โดยความสามัคคีพร้อมเพรียงกัน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ซาบาเตียร์และแมสมาเนียนที่กล่าวว่ากลุ่มตัวแปรด้านความสามารถของกฎหมาย (นโยบาย) ในการกำหนดโครงสร้างการนำนโยบายไปปฏิบัติ (ability of statute to structure implementation) ประกอบด้วยตัวแปรที่สำคัญ 7 ตัวแปร คือ

1. การกำหนดนโยบายจะต้องอาศัยพื้นฐานทางทฤษฎีที่มีความเที่ยงตรง (validity of causal theory) โดยพิจารณาทั้งในแง่ความเที่ยงตรงทางวิชาการ (technical validity) ประสิทธิภาพในการนำนโยบายไปปฏิบัติ (implementation effectiveness)
2. ความถูกต้อง ความชัดเจนในการจัดลำดับความสำคัญของวัตถุประสงค์ (precision and clear ranking)
3. หน่วยปฏิบัติมีงบประมาณเพียงพอ (financial resources)
4. การผนึกกำลังตามลำดับขั้นทั้งภายในและระหว่างสถาบันที่นำนโยบายไปปฏิบัติ (hierarchical integration)
5. กฎการตัดสินใจของหน่วยปฏิบัติ เอื้อต่อการบรรลุวัตถุประสงค์ของนโยบาย (decision rules of implementing agency)
6. บุคคลหรือหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติต้องมีความผูกพันกับการนำนโยบายไปปฏิบัติให้บรรลุวัตถุประสงค์ (assignment to implementing agencies/officials) โดยพิจารณาจากหน่วยงานที่รับผิดชอบจะต้องเห็นว่านโยบายที่นำไปปฏิบัติมีความสำคัญอยู่ในระดับสูง (high priority) และนโยบายนั้นต้องกำหนดให้ข้าราชการที่นำนโยบายไปปฏิบัติเป็นผู้นำชั้นสุดยอด (top implementing officials) ที่ได้รับเลือกมาจากสาขาสังคม (social sectors) ซึ่งให้การสนับสนุนวัตถุประสงค์ของนโยบาย
7. การเข้ามามีส่วนร่วมในการนำนโยบายไปปฏิบัติของบุคคลภายนอก (formal access by outsiders) โดยพิจารณาจากกลุ่มเป้าหมาย ผู้ที่ได้รับผลประโยชน์และสถาบันนิติบัญญัติ บริหารและตุลาการ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของกิตติ อินทรกุล (2553) เรื่องปัญหา อุปสรรค และแนวทางในการนำนโยบายและแผนการป้องกันปราบปรามและแก้ไขปัญหาค้าหญิงและเด็กไปสู่การปฏิบัติ ในประเด็นที่ว่า ด้านทรัพยากร พบว่า การกระจายงบประมาณยังไม่มีความชัดเจนไม่ครอบคลุมปัญหาของแต่ละพื้นที่ การจัดสรรงบประมาณอิงอยู่กับสภาพทางการเมืองบางกิจกรรมขาดงบประมาณสนับสนุนในขณะที่บางกิจกรรมมีความซ้ำซ้อนในการใช้งบประมาณ ทำให้การดำเนินงานไม่คล่องตัว การติดตามคดีมีปัญหาเพราะขาดงบประมาณ จึงควรกำหนดงบประมาณให้ชัดเจนต่อการปฏิบัติงาน ผลักดันการแก้ไขปัญหาเชิงนโยบาย ให้ความสำคัญในการประมวลปัญหาเทคโนโลยีสารสนเทศ สร้างกลไกในการจัดเก็บข้อมูลเกี่ยวกับประเด็นการค้ามนุษย์เพื่อให้เกิดการประสานข้อมูลและพัฒนาข้อมูลให้ทันสมัยอยู่เสมอ โดยจัดให้มีการจัดทาระบบข้อมูล (data base) การสื่อสารระหว่างองค์กรและกิจกรรมสนับสนุนในการนำนโยบายไปปฏิบัติ พบว่า ปัจจัยที่ทำให้การสื่อสารระหว่างองค์กรและกิจกรรมส่งเสริมการนำนโยบายไปปฏิบัติ ไม่ประสบผลสัมฤทธิ์ ประสบการณ์ร่วมในการ

รับและถ่ายทอดนโยบาย การนำนโยบายมาถ่ายทอดในหน่วยงานระดับปฏิบัติจำเป็นต้องมีขบวนการในการสื่อสารที่มีการขับเคลื่อนเพื่อไปสู่เป้าหมาย ทัศนคติของผู้ที่นำนโยบายมาถ่ายทอดนั้นส่งผลให้เกิดการบิดเบือนเป้าหมายและวัตถุประสงค์การ กลั่นกรองข้อมูลของผู้รับนโยบายที่ไม่ตรงตามความเป็นจริง จึงควรมีระบบการติดตามผลและให้ข้อมูลย้อนกลับ เพื่อใช้ในการตรวจสอบนโยบายที่ส่งไปว่าหน่วยงานระดับปฏิบัติเข้าใจตรงกับหน่วยงานระดับบังคับบัญชาเพียงใด ควรมีการจำแนกนโยบายออกเป็นส่วนที่ชัดเจนและให้หน่วยงานระดับปฏิบัติกรูเท่าที่จำเป็น ควรจัดให้มีศูนย์กลางข้อมูล ซึ่งเป็นวิธีการการสื่อสารที่รวดเร็วและยืดหยุ่น ด้านลักษณะของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติพบว่าการใช้หน่วยงานที่มีอยู่แล้วในการดำเนินการป้องกันปราบปราม และแก้ไขปัญหาการค้าหญิงและเด็ก ควรจัดให้มีการทำแผนปฏิบัติการในระดับพื้นที่โดยใช้กรอบนโยบายและแผนระดับชาติ เรื่อง การป้องกันปราบปราม และแก้ไขปัญหาการค้าหญิงและเด็กภายในประเทศและข้ามชาติ เป็นเกณฑ์เพื่อให้แผนปฏิบัติการในระดับพื้นที่มีความเป็นเอกภาพ ควรเพิ่มบทบาทแก่เจ้าหน้าที่ศูนย์ปฏิบัติการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์จังหวัด ให้มีความสำคัญและมีบัตรประจำตัวที่สามารถแสดงตนได้ต่อการปฏิบัติงานร่วมกับหน่วยงาน

ในทัศนะของผู้วิจัยเห็นว่า ในการปฏิบัติงานตามนโยบายเมมาไม่ขับของกองตำรวจจราจรนั้น เจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรและผู้สนับสนุนอื่นๆ ที่เข้ามาสนับสนุนด้านต่างๆ มีสมรรถนะในการปฏิบัติงานที่ดี มีความรู้ความสามารถในการใช้เทคโนโลยีและเครื่องมืออุปกรณ์ต่างๆ ที่นำมาใช้ในการปฏิบัติงาน เจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรและผู้สนับสนุนอื่นๆ มีความพร้อมในด้านร่างกายและจิตใจ ในการปฏิบัติงานในช่วงกลางคืน ทำให้หน้าที่การงานที่ได้รับมอบหมายให้ดูแลรับผิดชอบนั้นสามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล มีผลสัมฤทธิ์เป็นรูปธรรมที่จับต้องได้ กองตำรวจมีเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรและบุคลากรสนับสนุนในสายงานต่างๆจากหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง มีจำนวนเพียงพอในการปฏิบัติงานในแต่ละพื้นที่ สำนักงานตำรวจแห่งชาติและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้สนับสนุนงบประมาณและวัสดุอุปกรณ์ เครื่องมือเครื่องใช้ และเทคโนโลยีที่จำเป็นในการปฏิบัติงานให้มีความเพียงพอต่อความต้องการของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน

1.5 การสนับสนุนจากส่วนกลาง และท้องถิ่นพบว่า ในการดำเนินงานตามนโยบายของตำรวจจราจรสำนักงานตำรวจแห่งชาติได้สนับสนุนเทคโนโลยีแก่กองบังคับการตำรวจอย่างทั่วถึง ในการประชาสัมพันธ์ให้ความรู้และการณรงค์ต่างๆ นักการเมือง กลุ่มพลังและองค์กรต่างๆ ให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรเพื่อรณรงค์ต่อต้านการค้ามนุษย์แล้วขับเป็นอย่างดี เมื่อออกปฏิบัติหน้าที่หน่วยงานระดับจังหวัดให้ความสำคัญต่อการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (โครงการเมมาไม่ขับ) ทั้งยังมีผู้นำท้องถิ่นให้การสนับสนุนในการดำเนินการตามนโยบาย (โครงการเมมาไม่ขับ) ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติผู้นำท้องถิ่นที่ให้การสนับสนุนในการดำเนินการตามนโยบาย (โครงการเมมาไม่ขับ) ของสำนักงานตำรวจแห่งอีกด้วย ในการตรวจจับและ

ประชาสัมพันธืให้ควมรู้แก่ประชาชนนั้น ประชาชนในพื้นที่มีส่วนร่วมสนับสนุนเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรใน (โครงการเมาไม่ขับ)เป็นอย่างดีซึ่งสอดคล้องแนวคิดของ ซาบาเตียร์ และ แมสมาเนียน เสนอแนะว่าการจะนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติให้ประสบผลสำเร้จนั้น จะต้องดำเนินการตามเงื่อนไขต่อไปนี้ (1) ความสามารถของกฎหมายในการดำเนินการให้บรรลุวัตถุประสงค์ของนโยบายซึ่งจะต้องกำหนดให้ชัดเจนและความแน่นอน (2) ความสามารถของกฎหมายในการผนึกทฤษฎีที่เหมาะสมที่นำไปใช้ในการวิเคราะห์ปัจจัยสำคัญของการนำนโยบายไปปฏิบัติและความเชื่อมโยงในเชิงเหตุผลที่ส่งผลต่อการบรรลุเป้าหมายของนโยบาย ขณะเดียวกันการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของกลุ่มเป้าหมายและเงื่อนไขต่าง ๆ จะต้องสนองต่อการบรรลุวัตถุประสงค์นโยบาย (3) ความสามารถของกฎหมายที่ให้อำนาจแก่หน่วยปฏิบัติอย่างเพียงพอในการดำเนินการกับกลุ่มเป้าหมาย และการใช้มาตรการแทรกซ้อนอื่นๆ ยังรวมถึงการกำหนดโครงสร้างของกระบวนการในการนำนโยบายไปปฏิบัติที่จะทำให้กลุ่มเป้าหมายปฏิบัติตามได้มากที่สุด (4) ผู้นำของหน่วยปฏิบัติมีความสามารถทางการบริหารและมีทักษะทางการเมือง และผูกพันการบรรลุเป้าหมายของนโยบาย (5) โปรแกรมต้องได้รับการสนับสนุนอย่างแข็งขันจากประชาชนและผู้นำคนสำคัญทางฝ่ายนิติบัญญัติ หรือฝ่ายบริหารตลอดทั้งกระบวนการในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ในขณะที่สถาบันตุลาการอาจจะทำตัวเป็นกลางหรือให้การสนับสนุนก็ได้ (6) วัตถุประสงค์ของนโยบายจะต้องไม่ถูกทำลายจากนโยบายอื่นหรือไม่ถูกทำลายจากเงื่อนไขทางเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของประสพชัย บัวเยี่ยม (2553) เรื่องความคิดเห็นของกำนัน ผู้ใหญ่บ้านต่อบทบาทภายใต้้นนโยบายกระจายอำนาจสู่ท้องถื่น อำเภอคูเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ ในประเด็นที่ว่า 1. ระดับความคิดเห็นของกำนัน ผู้ใหญ่บ้านเห็นด้วยต่อบทบาทภายใต้้นนโยบายกระจายอำนาจสู่ท้องถื่น อำเภอคูเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือบทบาทด้านการบริการประชาชน รองลงมาคือบทบาทด้านการอำนวยความสะดวก และด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือบทบาทด้านการพัฒนาและการส่งเสริมอาชีพ 2. ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ ที่มีบทบาทต่อกำนันผู้ใหญ่บ้าน ภายใต้้นนโยบายกระจายอำนาจสู่ท้องถื่น อำเภอคูเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ ตามความคิดเห็นของกำนันผู้ใหญ่บ้าน ผู้ใหญ่บ้านคือ รัฐควรเพิ่มค่าตอบแทนให้แก่กำนัน ผู้ใหญ่บ้านเท่าเทียมกับผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถื่น เนื่องจาก มีบทบาทหน้าที่มากกว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถื่น รัฐควรเพิ่มสวัสดิการให้แก่กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ให้เท่าเทียมกับราชการ รัฐควรสร้างที่ทำการกำนัน ผู้ใหญ่บ้านให้ครบทุกหมู่บ้าน และจัดสรรงบประมาณให้แก่หมู่บ้านโดยตรง โดยมีคณะกรรมการหมู่บ้านเป็นผู้บริหาร

ในทัศนะของผู้วิจัยเห็นว่า ในการนำนโยบายเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองตรวจจราจร ได้รับความร่วมมือและการสนับสนุนจากหลายๆภาคส่วนนำโดยสำนักงานตำรวจแห่งชาติในฐานะผู้บังคับบัญชาโดยตรง หน่วยงานส่วนกลาง กระทรวงมหาดไทย กระทรวงกลาโหม กระทรวงยุติธรรม กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศ และจากส่วนภูมิภาค จังหวัด อำเภอ ตำบล และจากองค์กรปกครอง

ส่วนท้องถิ่น กทม. อบจ. อบต. ซึ่งได้ให้การสนับสนุนด้านต่างๆ ทั้งการสนับสนุนในด้านงบประมาณ ในการดำเนินโครงการตามนโยบายมาไม่จับ อุปกรณ์ เครื่องใช้ ยานพาหนะและสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ในการปฏิบัติงานรวมทั้งการให้การสนับสนุนและอบรมการใช้เทคโนโลยีต่างๆ ในการตรวจจับ ป้องกันและปราบปรามผู้กระทำความผิดกฎหมายจราจรตามจุดมุ่งหมายของนโยบายรวมทั้งการสนับสนุนด้านต่างๆ ตามการร้องขอของกองตำรวจจราจร ไปยังทั้งโรงพยาบาล หน่วยงานท้องถิ่น อาสาสมัคร และประชาชนทั่วไป ที่ได้ให้รวมทั้งความร่วมมือเป็นอย่างดี และยังมีส่วนร่วมในการป้องกัน ประชาสัมพันธ์และการเผยแพร่ ณรงค์ให้ความรู้แก่เยาวชนจากสถานศึกษาต่างๆ ให้มีความรู้ในการปฏิบัติตามกฎหมายจราจรและเป็นการปลูกจิตสำนึกที่ดีในการขับขี่รถบนท้องถนนต่อไปในอนาคต

2. การนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการมาไม่จับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร

เมื่อพิจารณาในภาพรวมพบว่าเห็นด้วยอยู่ในระดับมากผลจากการศึกษาพบว่าจำนวนผู้กระทำความผิดมีสถิติการจับกุมน้อยลงอย่างมาก จำนวนผู้ปฏิบัติตามกฎหมายจราจรมากขึ้นและสถิติการจับกุมผู้กระทำความผิดน้อยลงมาก ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของซาบาเตียร์และแมสมาเนีย (Sabatier and Mazmanian, 1980 อ้างถึงใน ทองใบ สุคชารี, 2536, น.54-62) ที่ได้กล่าวว่าบุคคล หรือหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติต้องมีความผูกพันกับการนำนโยบายไปปฏิบัติให้บรรลุวัตถุประสงค์ (assignment to implementing agencies/officials) โดยพิจารณาจากหน่วยงานที่รับผิดชอบจะต้องเห็นว่านโยบายที่นำไปปฏิบัติมีความสำคัญอยู่ในระดับสูง (high priority) และนโยบายนั้นต้องกำหนดให้ข้าราชการที่นำนโยบายไปปฏิบัติเป็นผู้นำชั้นสุดยอด (top implementing officials) ที่ได้รับเลือกมาจากสาขาสังคม (social sectors) ซึ่งให้การสนับสนุนวัตถุประสงค์ของนโยบาย และสอดคล้องกับงานวิจัยของเสกสรร นิศัยกล้า (2550) เรื่องการนำนโยบายกรมการปกครองไปปฏิบัติ : กรณีศึกษากรุงเทพมหานคร ได้ศึกษาการนำนโยบายกรมการปกครองไปปฏิบัติ : กรณีศึกษากรุงเทพมหานคร ในประเด็นที่ว่ากรุงเทพมหานครและชั้นภูมิข้าราชการ ลูกจ้างประจำที่สังกัดสำนักงานส่วนกลาง มีผลการนำนโยบายกรมการปกครองไปปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลางมีคะแนนเฉลี่ยคือ 3.36 และ 3.26 ตามลำดับ ส่วนชั้นภูมิผู้บริหารระดับสูงและข้าราชการลูกจ้างประจำที่สังกัดสำนักงานเขต มีผลการนำนโยบายกรมการปกครองไปปฏิบัติอยู่ในระดับมาก มีคะแนนเฉลี่ยคือ 3.55 และ 3.44 ตามลำดับ ผลการวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยและผลการนำนโยบายกรมการปกครองไปปฏิบัติของกรุงเทพมหานคร พบว่าปัจจัยการนำนโยบายกรมการปกครองไปปฏิบัติ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลการนำนโยบายกรมการปกครองไปปฏิบัติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ทุกปัจจัย ผลการวิจัยอิทธิพลของปัจจัยและผลการนำนโยบายกรมการปกครองไปปฏิบัติของกรุงเทพมหานคร พบว่าปัจจัยการนำนโยบายกรมการปกครองไปปฏิบัติที่สามารถอธิบายผลของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 นั้นประกอบด้วยปัจจัย 4 ปัจจัยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยคือ ปัจจัยด้านการจัดหา ส่งเสริม ควบคุม ประเมินผลและการให้ทุนให้โทษบุคลากร

ปัจจัยด้านผู้บริหารและบุคลากรผู้ปฏิบัติ ปัจจัยด้านการกำหนดภารกิจและมอบหมายงาน ปัจจัยด้านนโยบาย

ในทัศนะของผู้วิจัยเห็นว่า หลังจากการเริ่มนำนโยบายเมาไม่ขับมาปฏิบัติ พบว่านโยบายประสบความสำเร็จตามเป้าหมายเป็นอย่างมาก ซึ่งจะสามารถสรุปวัดผลสัมฤทธิ์ได้จากผลงานที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ กองตำรวจจราจร ที่ได้ดำเนินการนำนโยบายเมาไม่ขับมาดำเนินการให้เป็นโครงการเมาไม่ขับที่เป็นรูปธรรม โดยจะสามารถวัดผลได้จากจำนวนผู้ถูกจับกุมจากการกระทำผิดในการเสพสิ่งเสพติดมีนเมาและแอลกอฮอล์ และมาทำการจับขังขูดยานพาหนะบนท้องถนนที่ลดจำนวนที่สามารถจับกุมและดำเนินคดีได้ลดลงเรื่อยๆ ในด้านภาคประชาชน ประชาชนทั่วไปและผู้ใช้รถใช้ถนน มีความรู้มีความเข้าใจในตัวบทกฎหมายที่เกี่ยวกับกฏจราจรและความผิดและผลเสียร้ายแรงจากการเมาแล้วขับเพิ่มมากขึ้น อีกทั้งภาคเอกชนที่ให้ความร่วมมือในการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ข้อมูลอีกทั้งยังสนับสนุนเทคโนโลยีต่างๆ ให้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรผู้ทำการปฏิบัติหน้าที่ตามโครงการเมาไม่ขับ ในทางด้านบริษัท ห้างร้าน อาคารพาณิชย์ ร้านค้าที่เปิดจำหน่ายสุราก็ตอบรับนโยบายเมาไม่ขับโดยการควบคุมเวลาการขายเครื่องดื่มมีนเมาและกำหนดอายุผู้ซื้อให้ผู้ซื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์หรือเครื่องดื่มมีนเมาทุกชนิดแก่ผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี ในส่วนของกลุ่มผู้เปิดให้บริการสถานบริการ สถานบันเทิง ร้านอาหารและกลุ่มธุรกิจกลางคืนต่างๆ ก็ให้ความร่วมมือมากขึ้นในการช่วยกันรณรงค์โครงการเมาไม่ขับในสถานบริการ มีการส่งเสริมโครงการเมาไม่ขับกลับแท็กซี่โดยจัดการให้บริการจุดจอดรับแท็กซี่ในบริเวณสถานบริการ

การนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจรแบ่งออกเป็น 3 ด้านคือ จำนวนผู้กระทำความผิด จำนวนผู้ปฏิบัติตามกฎหมายจราจร (พรบ.จราจรทางบก) และ สถิติการจับกุมผู้กระทำความผิด และสามารถอภิปรายผลเป็นรายด้านได้ดังนี้

2.1 จำนวนผู้กระทำความผิด พบว่านโยบาย (เมาไม่ขับ) มีบทลงโทษที่รุนแรงทำให้ผู้กระทำผิดเกรงกลัวและไม่กล้ากระทำความผิดจากการกวดขันและจับกุมนโยบาย (เมาไม่ขับ) ทำให้ประชาชนมีวินัยเรื่องการปฏิบัติตามกฏจราจรมากขึ้น ซึ่งแสดงผลออกมาว่าการนำนโยบาย (เมาไม่ขับ) มาใช้ทำให้ช่วยลดปัญหาจราจรติดขัดอันเกิดจากอุบัติเหตุบนท้องถนน อีกทั้งนโยบาย (เมาไม่ขับ) มีเป้าหมายที่ชัดเจนทำให้สามารถจับกุมผู้ดื่มแล้วขับได้ง่ายขึ้น ทำให้การนำนโยบาย (เมาไม่ขับ) มาใช้ทำให้จับกุมผู้กระทำความผิดได้เพิ่มขึ้นเมื่อเทียบกับก่อนนำนโยบายมาใช้ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของ ซาบาเตียร์ และ แมสมานีเยน ไม่ได้พิจารณาขั้นตอนของการนำนโยบายไปปฏิบัติในรายละเอียด แต่ก็ได้สรุปแนวทางในการนำกรอบการศึกษาไปประยุกต์ใช้ (implication of the framework) โดยเสนอแนะว่าการจะนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติให้ประสบผลสำเร็จนั้น จะต้องดำเนินการตามเงื่อนไขต่อไปนี้ (1) ความสามารถของกฎหมายในการดำเนินการให้บรรลุวัตถุประสงค์ของนโยบายซึ่งจะต้องกำหนดให้ชัดเจนและความแน่นอน (2) ความสามารถของกฎหมายในการผนึกทฤษฎีที่เหมาะสมที่นำไปใช้ในการ

วิเคราะห์ปัจจัยสำคัญของการนำนโยบายไปปฏิบัติและความเชื่อมโยงในเชิงเหตุผลที่ส่งผลต่อการบรรลุเป้าหมายของนโยบาย ขณะเดียวกันการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของกลุ่มเป้าหมายและเงื่อนไขต่าง ๆ จะต้องสนองต่อการบรรลุวัตถุประสงค์นโยบาย (3) ความสามารถของกฎหมายที่ให้อำนาจแก่หน่วยปฏิบัติอย่างเพียงพอในการดำเนินการกับกลุ่มเป้าหมาย และการใช้มาตรการแทรกซ้อนอื่นๆ ยังรวมถึงการกำหนดโครงสร้างของกระบวนการในการนำนโยบายไปปฏิบัติที่จะทำให้กลุ่มเป้าหมายปฏิบัติตามได้มากที่สุด (4) ผู้นำของหน่วยปฏิบัติมีความสามารถทางการบริหารและมีทักษะทางการเมือง และผูกพันการบรรลุเป้าหมายของนโยบาย (5) โปรแกรมต้องได้รับการสนับสนุนอย่างแข็งขันจากประชาชนและผู้นำคนสำคัญทางฝ่ายนิติบัญญัติ หรือฝ่ายบริหารตลอดทั้งกระบวนการในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ในขณะที่สถาบันตุลาการอาจจะทำตัวเป็นกลางหรือให้การสนับสนุนก็ได้ (6) วัตถุประสงค์ของนโยบายจะต้องไม่ถูกทำลายจากนโยบายอื่นหรือไม่ถูกทำลายจากเงื่อนไขทางเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป และยังคงคล้องกับงานวิจัยทรงพล ศรีวิบูลย์ (2551) เรื่องการศึกษาพฤติกรรมของนักศึกษาในการปฏิบัติตามกฎจราจร ศึกษาเฉพาะกรณี : การใช้สะพานลอยในการข้ามถนนของนักศึกษาสถาบันราชภัฏนครปฐมผล ในประเด็นที่ว่า ช่วงเวลาก่อนเข้าเรียน คือ ตั้งแต่ 7.30 -8.30 น. นักศึกษาข้ามถนนโดยไม่ใช้สะพานลอยมีจำนวนน้อยกว่านักศึกษาที่ข้ามถนนโดยใช้สะพานลอย ส่วนช่วงเวลาหลังเลิกเรียนคือ ตั้งแต่ 15.30 – 16.30 น. มีนักศึกษาข้ามถนนโดยไม่ใช้สะพานลอยมากกว่านักศึกษาที่ข้ามถนนโดยใช้สะพานลอย เมื่อพิจารณาตามเพศพบว่า นักศึกษาหญิงข้ามถนนโดยไม่ใช้สะพานลอยมากกว่านักศึกษาชาย และจากข้อมูลแบบสอบถามที่ได้รับจากกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักศึกษาศาสนาบัณฑิตวิทยาลัย ภาคปกติ จำนวน 150 ชุด พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการใช้สะพานลอยที่อยู่ในระดับ ปานกลาง มีอยู่ด้วยกัน 6 ด้าน ได้แก่ ด้านปัญหาสุขภาพ, ด้านการเฝ้าตรวจตราของเจ้าหน้าที่ตำรวจ, ด้านการได้รับความรู้ในการปฏิบัติตามกฎจราจร, ด้านพฤติกรรมการใช้สะพานลอยของกลุ่มเพื่อน ด้านสถิติการเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน และด้านการประชาสัมพันธ์ ธรรมรงค์ และปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการใช้สะพานลอยที่มีอยู่ในระดับมาก มีอยู่ด้วยกัน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านความรีบเร่งส่วนบุคคล, ด้านสภาพอากาศ, ด้านลักษณะของสะพานลอย และด้านความหนาแน่นของจำนวนรถยนต์ที่แล่นบนท้องถนน

ในทัศนะของผู้วิจัยเห็นว่า จากการนำนโยบาย เมาไม่ขับมาใช้ในการปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร เจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรและบุคลากรสนับสนุน ได้ปฏิบัติงานตามแผนงานของโครงการเมาไม่ขับด้วยการกวาดล้างที่เข้มงวด จริงจังในการป้องปรามและปราบปรามผู้กระทำความผิด จากการทำงานที่เข้มแข็งจึงทำให้เกิดความกลัวเกรงในการทำความผิดกฎหมายจราจร โดยเฉพาะกรณีเมาแล้วขับได้ผลคืออย่างยิ่งซึ่งสามารถวัดผลได้จากการที่จำนวนผู้ถูกจับกุมและดำเนินคดีจากการเสพสิ่งมีเมาและเสพเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้วมาขับขี่ยานพาหนะบนท้องถนน ซึ่งก่อให้เกิดอุบัติเหตุและเกิดอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สินต่อทั้งตัวผู้ขับขี่เองและผู้อื่นที่มีสถิติลดน้อยลงอย่างต่อเนื่องหลังจากการปฏิบัติ

งานตามนโยบายเมาไม่ขับ ซึ่งจากการปฏิบัติงานอันเข้มแข็งของตำรวจจราจรนั่นเองทำให้การเกิดอุบัติเหตุที่มีสาเหตุจากการเมาแล้วขับพลดน้อยลงมาก

2.2 จำนวนผู้ปฏิบัติตามกฎหมายจราจร (พรบ.จราจรทางบก) พบว่าประชาชนได้ร่วมมือและน่านโยบาย (เมาไม่ขับ) ไปปฏิบัติอย่างทั่วถึง จากการกวาดขันและขอความร่วมมือสถานที่จำหน่ายแอลกอฮอล์ต่างๆเช่นร้านสะดวกซื้อ ได้นำนโยบาย (เมาไม่ขับ) ไปปฏิบัติอย่างเข้มแข็ง เพราะฉะนั้นการน่านโยบาย (เมาไม่ขับ) มาใช้ทำให้สถิติการจับกุมผู้กระทำความผิดน้อยลงและการน่านโยบาย (เมาไม่ขับ) มาใช้ทำให้การเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนน้อยลง ทั้งนี้กองบังคับการตำรวจจราจรได้มีการสนับสนุน จัดกิจกรรมและส่งเสริมผู้ปฏิบัติตามนโยบาย (เมาไม่ขับ) อย่างเป็นทางการโดยตลอด ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ แวน ฮอร์น และแวนมิเตอร์ ที่กล่าวว่าลักษณะหน่วยงานที่น่านโยบายสาธารณะไปปฏิบัติมีอิทธิพลต่อความสำเร็จของการน่านโยบายไปปฏิบัติ เพราะหน่วยราชการ คือ กลไกในการนำส่งนโยบายของรัฐไปสู่ประชาชน ระบบราชการมีโครงสร้างที่เป็นปทัสถานของหน่วยงานมีแบบแผนความสัมพันธ์ของระบบบริหารภายใน และมีศักยภาพที่จะปฏิบัติให้เป็นไปตามทิศทางของนโยบายภายในหน่วยงานยังมีโครงสร้างที่ไม่เป็นทางการมีลักษณะความสัมพันธ์ของบุคคล ซึ่งจะต้องสอดคล้องกับโครงสร้างที่เป็นทางการระบบราชการที่น่านโยบายไปปฏิบัติจะต้องร่วมมือกับองค์กรหรือบุคคลภายนอกที่เกี่ยวข้องภายใต้ระบบการนำส่งนโยบาย ลักษณะของหน่วยงานจะส่งผลต่อความเต็มใจของบุคคลที่จะแสดงเจตจำนง ให้การสนับสนุนหรือเป็นอุปสรรคต่อองค์กรในการน่านโยบายไปปฏิบัติ ความสำเร็จของการน่านโยบายไปปฏิบัติ จึงขึ้นอยู่กับสมรรถนะขององค์กร ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุนันท์ินี นานาน (2552) เรื่องนโยบายขององค์การบริหารส่วนตำบลในการสนับสนุนการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุบลราชธานี เขต 3 : กรณีศึกษาอำเภอ

ศรีเมืองใหม่ ในประเด็นที่ว่า 1.สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอศรีเมืองใหม่ มีความคิดเห็นต่อนโยบายขององค์การบริหารส่วนตำบลในการสนับสนุนการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุบลราชธานีเขต 3 : กรณีศึกษาอำเภอศรีเมืองใหม่ โดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก 2.ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีต่อนโยบายขององค์การบริหารส่วนตำบลในการสนับสนุนการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุบลราชธานี เขต 3 : กรณีศึกษาอำเภอศรีเมืองใหม่ โดยจำแนกตาม ตำแหน่ง อายุ และวุฒิการศึกษา พบว่า 2.1 นายกองค์การบริหารส่วนตำบล / รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลมีความคิดเห็นต่อนโยบายขององค์การบริหารส่วนตำบลในการสนับสนุนการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุบลราชธานี เขต 3 : กรณีศึกษาอำเภอศรีเมืองใหม่ มากกว่าประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล/รองประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล และสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล 2.2 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอศรีเมืองใหม่ที่มีอายุ 30 ปีขึ้นไปมีความคิดเห็นต่อนโยบายขององค์การบริหารส่วนตำบลในการ

สนับสนุนการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุบลราชธานี เขต 3 : กรณีศึกษา อำเภอศรีเมืองใหม่มากกว่าสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอศรีเมืองใหม่ที่มีอายุต่ำกว่า 30 ปี 2.3 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอศรีเมืองใหม่ที่มีวุฒิการศึกษาอนุปริญญาขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อนโยบายขององค์การบริหารส่วนตำบลในการสนับสนุนการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุบลราชธานี เขต 3 : กรณีศึกษาอำเภอศรีเมืองใหม่ มากกว่าสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอศรีเมืองใหม่ ที่มีวุฒิการศึกษา มัธยมศึกษาปีที่ 6 หรือเทียบเท่า และสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุบลราชธานี เขต 3 ที่มีวุฒิการศึกษาต่ำกว่ามัธยมศึกษาปีที่ 6 หรือเทียบเท่า

ในทัศนะของผู้วิจัยเห็นว่า ออกกฎหมายจรรยาบรรณห้ามขบถขณะมีนมเมาและการทำกรรมรงค์ประชาสัมพันธข้อมูลโครงการเมาไม่ขับของหลายๆภาคส่วนก็ได้รับความร่วมมือจากประชาชนทั่วไปสถานศึกษาและเยาวชน ร้านค้า สถานที่จำหน่ายเครื่องดื่มมีนมเมาเป็นอย่างดี ในด้านภาคประชาชนทั่วไป ประชาชนได้ให้ร่วมมือในการปฏิบัติตนตาม โครงการเมาไม่ขับอย่างดี จากการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในการกวดขันป้องปราม และปราบปรามจับกุมผู้กระทำผิด และเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรและเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ดำเนินการขอความร่วมมือสถานที่จำหน่ายแอลกอฮอล์ต่างๆเช่นร้านสะดวกซื้อ ห้างสรรพสินค้า ร้านขายของชำให้นำแนวทางการปฏิบัติในด้านกฎเวลการจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ไปปฏิบัติอย่างเข้มแข็งและตรงตามเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย เพราะฉะนั้นการนำโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติตามแนวนโยบายเมาไม่ขับมาใช้จึงทำให้สถิติการจับกุมผู้กระทำผิดน้อยลงและการใช้โครงการนโยบายเมาไม่ขับทำให้การเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนน้อยลง

2.3 สถิติการจับกุมผู้กระทำผิดพบว่าการน่านโยบาย (เมาไม่ขับ) มาใช้ทำให้สถิติของผู้ดื่มแอลกอฮอล์แล้วขับลดลงในทุกพื้นที่ การทำงานของเจ้าหน้าที่ทำให้สถิติของผู้ดื่มแอลกอฮอล์แล้วขับลดลงนั้น เป็นตัวชี้วัดความสำเร็จในการน่านโยบาย (เมาไม่ขับ) ไปปฏิบัติซึ่งหลังจากน่านโยบาย (เมาไม่ขับ) มาใช้ทำให้สถิติของผู้ดื่มแล้วขับลดลงเมื่อเทียบกับก่อนน่านโยบายมาใช้ โดยสาเหตุของการกำหนดนโยบาย (เมาไม่ขับ) นั้นเกิดจากอุบัติเหตุโดยการดื่มแล้วขับยานพาหนะทุกประเภทซึ่งจากการน่านโยบาย (เมาไม่ขับ) มาใช้ทำให้สถิติการเสียชีวิตจากอุบัติเหตุเมาแล้วขับลดน้อยลง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ แมสมานีเยนและซาบาเตียร์ที่กล่าวว่าผลผลิตทางนโยบายของหน่วยงานที่น่านโยบายไปปฏิบัติ (policy outputs) เป็นขั้นตอนการแปรวัตถุประสงค์ของนโยบายให้เป็นกฎ ระเบียบ วิธีการปฏิบัติเป็นการเฉพาะ การกำหนดวิธีการในการตัดสินใจและการบังคับใช้มาตรการที่เกิดขึ้นจากการตัดสินใจเป็นขั้นตอนที่ต้องใช้ความพยายามสูงมากในการสร้างความผูกพันของข้าราชการที่จะน่านโยบายไปสู่การปฏิบัติ ในขณะที่เดียวกันก็อาจจะเกิดการต่อต้านและนำไปสู่ความล่าช้า (red tape) ได้ในบางครั้ง อาจจะหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะเกิดความแตกต่างระหว่างวัตถุประสงค์ของนโยบายกับการตัดสินใจเชิง

นโยบาย แต่อย่างไรก็ตามความแตกต่างดังกล่าวจะลดลงได้หาก (1) วัตถุประสงค์ของกฎหมายชัดเจน (unambiguous) (2) การมอบหมายให้หน่วยปฏิบัติที่ใส่ใจโดยถือว่าเป็นภาระหน้าที่ที่มีความสำคัญสูง (high priority) (3) ทำให้มีประเด็นการโต้แย้ง (veto points) น้อยที่สุด (4) สร้างแรงจูงใจให้มากพอที่จะเอาชนะผู้ปฏิบัติงานที่ไม่เห็นด้วย (recalcitrant) (5) จัดสรรทรัพยากรให้มากพอ (sufficient financial resources) (6) ให้ตัวอย่างกฎเกณฑ์การตัดสินใจ (biases) และการทำตาม (conformity) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เรืองยศ ศิริวรรณรัตน์ (2552) เรื่องการสำรวจความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ตำรวจและประชาชน อำเภอพนมสารคาม จังหวัดฉะเชิงเทรา เกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายจราจรทางบก ในประเด็นที่ว่า 1. ประชาชนและเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับกฎหมายตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 2. ผลการเปรียบเทียบการบังคับใช้กฎหมายจราจรทางบกของเจ้าหน้าที่ตำรวจระหว่างประชาชนกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยภาพรวมประชาชนและเจ้าหน้าที่ตำรวจมีระดับความคิดเห็นต่อการบังคับใช้กฎหมายจราจรทางบกของเจ้าหน้าที่ตำรวจแตกต่างกันอย่างไม่มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 3. เจ้าหน้าที่ตำรวจคิดว่าเป็นปัญหาและอุปสรรคต่อการบังคับใช้กฎหมายจราจรทางบกของเจ้าหน้าที่ตำรวจมากที่สุด ได้แก่ ขาดแคลนงบประมาณ ขาดแคลนวัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือเครื่องใช้ และการแทรกแซงจากผู้มีอำนาจ 4. พฤติกรรมที่ประชาชนที่กระทำทุกครั้งในขณะขับขี่ ได้แก่ 1) ขณะขับรถปฏิบัติตามสัญญาณจราจรหรือสัญญาณไฟ 2) รู้หลักในการขับขี่รถอย่างถูกต้อง และ 3) สนใจถึงรอบข้างและการจราจรบนท้องถนนขณะขับรถ ส่วนพฤติกรรมที่ไม่เคยทำเลยในขณะขับขี่ ได้แก่ 1) เคยหลับในหรือหมดสติขณะขับรถ และ 2) ขอบดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ในขณะขับรถ

ในทัศนะของผู้วิจัยเห็นว่า การจับกุมผู้กระทำความผิดกฎจราจร โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรที่ปฏิบัติงานตามโครงการเมาไม่ขับ โดยการลงพื้นที่ปฏิบัติงานในช่วงถนนสายสำคัญๆที่มีการขับขี่ขูดยานพาหนะในยามค่ำคืนหนาแน่นและเป็นแหล่งท่องเที่ยวกลางคืน โดยการตั้งด่านเพื่อจับตรวจวัด โดยการเป่าเครื่องวัดระดับแอลกอฮอล์ โดยผู้ที่มีระดับแอลกอฮอล์ในเลือดเกิน 50 มิลลิกรัม ต่อเลือด 100 มิลลิลิตร (50 มิลลิกรัม เปอร์เซ็นต์) จะมีความผิดตามพระราชบัญญัติจราจร ผลการวิเคราะห์จากเครื่องตรวจวัดแอลกอฮอล์สามารถใช้ผลเป็นหลักฐานในการดำเนินคดี การตั้งด่านตรวจจับแอลกอฮอล์จากผู้ขับขี่ยานพาหนะนั้นมีส่วนช่วยในการปราบความประพฤติของนักดื่ม ให้นักเที่ยวทั้งหลายให้งดเว้นการขับขี่ยานพาหนะขับเองหลังจากการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ซึ่งจะทำให้เปอร์เซ็นต์การถูกจับกุมในด้านต่างๆลดน้อยลงและจะส่งผลให้ความถี่ในการเกิดอุบัติเหตุที่เกิดจากการเมาแล้วขับลดน้อยลงไปตามกันไปด้วยอันจะทำให้ลดความสูญเสียต่อชีวิตและทรัพย์สินต่อทั้งผู้ขับขี่เองและผู้ร่วมทางในท้องถนนและญาติพี่น้องที่จะได้รับผลกระทบจากอุบัติเหตุที่เกิดจากการเมาแล้วขับ ซึ่งจะเป็ผลดีต่อระบบสังคม ระบบเศรษฐกิจ และประเทศชาติเป็นอย่างมาก

3. อิทธิพลของปัจจัยการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร

จากสมมติฐานปัจจัยด้านความชัดเจนในเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย การกำหนดภารกิจและการมอบหมายงาน มาตรการกำกับตรวจสอบประเมินผลและกระตุ้นเสริมแรง สมรรถนะองค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติ และการสนับสนุนจากส่วนกลางและท้องถิ่น มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร ผลจากการวิจัยพบว่าเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย และการสนับสนุนจากส่วนกลาง และท้องถิ่นมีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมต่อการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร ปัจจัยด้านสมรรถนะองค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติมีอิทธิพลทางตรงต่อการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร ปัจจัยด้านการกำหนดภารกิจและการมอบหมายงานและปัจจัยด้านมาตรการกำกับตรวจสอบประเมินผลและการกระตุ้นเสริมแรงอิทธิพลทางอ้อมต่อความสำเร็จของการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของกล้า ทองขาวที่กล่าวว่าความสำคัญของชุดตัวแปร ความชัดเจนของเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ของนโยบายที่มีอิทธิพลต่อผลผลิตขององค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติ มีดังนี้ (1) การนำนโยบายไปปฏิบัติ คือ กระบวนการของการปฏิสัมพันธ์ระหว่างเป้าหมายที่กำหนดไว้กับการกระทำที่มุ่งไปสู่การบรรลุผลสำเร็จ การนำนโยบายไปปฏิบัติจึงอยู่ที่ “การกระทำ” กับ “เป้าหมาย” ซึ่งจะต้องมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน และจะต้องเป็นการกระทำที่มุ่งตรงเพื่อให้วัตถุประสงค์หรือเป้าหมายที่กำหนดไว้ก่อนหน้านั้นบรรลุผลสำเร็จ ดังนั้นเป้าหมายและวัตถุประสงค์จึงมีความสำคัญต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ ในฐานะที่เป็นสิ่งที่จะต้องกระทำให้บรรลุผล (2) ช่องทางที่ทำให้นโยบายล้มเหลว คือ เป้าหมายไม่ชัดเจนในด้านคุณค่า ทำให้บุคคลและองค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติหรือฝ่ายบริหารสามารถบิดเบือนเป้าหมายได้ หากเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบายทำให้บุคคลภายในองค์กรและระหว่างองค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติเข้าใจชัดเจนตรงกัน ก็จะช่วยให้การกำหนดแนวปฏิบัติทำได้ชัดเจน (3) เป้าหมายการนำนโยบายไปปฏิบัติ คือ เงื่อนไขสำคัญต่อผลสำเร็จของนโยบาย เพราะเป้าหมายมิใช่เป็นเพียงสัญลักษณ์ แต่ต้องมีความเป็นจริงและวัดได้ หากเป้าหมายมีความคลุมเครือจะส่งผลให้การกำหนดแผนงาน การกำหนดขั้นตอนการปฏิบัติงานไม่กระจ่างชัด ทำให้ยากต่อการปฏิบัติ หากเป้าหมายชัดเจนจะช่วยให้ผู้รับผิดชอบระบุเครื่องมือ อุปกรณ์ รวมทั้งการให้การสนับสนุนและให้ข้อเสนอแนะมีลำดับขั้นตอนชัดเจน (4) การทำความเข้าใจให้ตรงกันของบุคคลและองค์กรที่รับผิดชอบนำนโยบายไปปฏิบัติด้านเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย จะทำให้การปฏิบัติตามนโยบายเป็นระบบ ระเบียบ อยู่กับร่องกับรอย (consistency) ทำให้ผู้ปฏิบัติเคารพในบทบาทของกันและกัน ทำให้มีศูนย์รวมอำนาจปฏิบัติการที่เข้มแข็ง เพราะในการปฏิบัติการใด ๆ หากผู้ปฏิบัติต้องใช้ความ

ระมัดระวังในข้อผิดพลาดเกี่ยวกับกฎ ระเบียบ หรือแนวทางและวิธีการปฏิบัติที่มีผู้กำหนดไว้ให้น้อยเท่าใด ความคล่องตัวในการปฏิบัติงานให้บรรลุผลสำเร็จจะมีมากขึ้นเท่านั้น เมื่อทุกฝ่ายมีความเข้าใจในวัตถุประสงค์และเข้าใจเป้าหมายของนโยบายตรงกัน ความจำเป็นที่จะต้องเข้าไปแนะนำ กำกับดูแล และทบทวนกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติก็จะลดน้อยลง (5) ความคลุมเครือของเป้าหมายและวัตถุประสงค์นโยบายจะทำให้ขั้นตอนการนำนโยบายไปปฏิบัติมีความสลับซับซ้อน อาจทำให้ระบบราชการที่ดูแล้วรับผิดชอบนำนโยบายไปปฏิบัติเล่นเกมการบริหาร คือ การเบี่ยงเบนเป้าหมายหรือเจตนาเดิมของนโยบาย แล้วหันเหทรัพยากรไปใช้ผิดทาง ซ่อนเร้นปิดบังความพยายามของบุคคลภายนอกที่เข้าไปตรวจสอบควบคุมพฤติกรรมการบริหาร ส่งผลให้เกิดความขัดแย้งในการปฏิบัติ ทำให้สูญเสียพลังความสามารถของบุคคลขององค์กร อาจส่งผลให้นโยบายประสบความสำเร็จได้ในที่สุด และสอดคล้องกับงานวิจัยของเสกสรร นิสัยกล้า (2550) เรื่องการนำนโยบายธรรมาภิบาลไปปฏิบัติ : กรณีศึกษากรุงเทพมหานคร ได้ศึกษาการนำนโยบายธรรมาภิบาลไปปฏิบัติ : กรณีศึกษา กรุงเทพมหานคร ในประเด็นที่ว่ากรุงเทพมหานครและชั้นภูมิข้าราชการ ลูกจ้างประจำที่สังกัดสำนักงานส่วนกลาง มีผลการนำนโยบายธรรมาภิบาลไปปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนชั้นภูมิผู้บริหารระดับสูงและข้าราชการลูกจ้างประจำที่สังกัดสำนักงานเขต มีผลการนำนโยบายธรรมาภิบาลไปปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ผลการวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยและผลการนำนโยบายธรรมาภิบาลไปปฏิบัติของกรุงเทพมหานคร พบว่าปัจจัยการนำนโยบายธรรมาภิบาลไปปฏิบัติมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลการนำนโยบายธรรมาภิบาลไปปฏิบัติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ทุกปัจจัย ผลการวิจัยอิทธิพลของปัจจัยและผลการนำนโยบายธรรมาภิบาลไปปฏิบัติของกรุงเทพมหานคร พบว่าปัจจัยการนำนโยบายธรรมาภิบาลไปปฏิบัติที่สามารถอธิบายผลของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 นั้นประกอบด้วยปัจจัย 4 ปัจจัยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยคือ ปัจจัยด้านการจัดหา ส่งเสริม ควบคุม ประเมินผลและการให้ทุนให้โทษบุคลากร ปัจจัยด้านผู้บริหารและบุคลากรผู้ปฏิบัติ ปัจจัยด้านการกำหนดภารกิจและมอบหมายงาน ปัจจัยด้านนโยบาย และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ธานี นาคหกวิค (2553) เรื่อง การนำนโยบายปราบปราม ยาเสพติดไปปฏิบัติของสถานีตำรวจภูธรในสังกัดตำรวจภูธรจังหวัดชุมพร ในประเด็นที่ว่าอิทธิพลของตัวแปรอิสระ ต่อตัวแปรตาม พบว่า การสนับสนุนจากส่วนกลางและท้องถิ่น และสมรรถนะองค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติมีอิทธิพลทางตรงกันและในเชิงบวกต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการปราบปรามยาเสพติดไปปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรในสังกัดตำรวจภูธรจังหวัดชุมพร ส่วนความชัดเจนในเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบายไม่มีอิทธิพลทางตรง แต่มีอิทธิพลทางอ้อมต่อความสำเร็จในการนำนโยบายการปราบปรามยาเสพติดไปปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรในสังกัดตำรวจภูธรจังหวัดชุมพร และความชัดเจนในเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบายมีอิทธิพลทางตรงและเชิงบวกต่อการกำหนดภารกิจและการมอบหมายงาน สมรรถนะองค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติ การกำหนดภารกิจและ

การมอบหมายงานมีอิทธิพลทางตรงในเชิงบวกต่อมาตรการกำกับตรวจสอบประเมินผลและกระตุ้นเสริมแรง แต่ไม่มีอิทธิพลต่อสมรรถนะองค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติ และมาตรการกำกับตรวจสอบประเมินผลและกระตุ้นเสริมแรงและการสนับสนุนจากส่วนกลางและท้องถิ่น มีอิทธิพลทางตรงในเชิงบวกต่อสมรรถนะองค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติและสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประทีป เณรตาก้อง (2554) เรื่อง ความสำเร็จของการนำนโยบายการดำเนินงานด้านสวัสดิการสังคมไปปฏิบัติ ขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองปรือ อำเภอเขาชัยย้อย จังหวัดเพชรบุรี ในประเด็นที่ว่าเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย สมรรถนะองค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติ การสนับสนุนจากทางการเมืองและประชาชนมีอิทธิพลทางตรงและเชิงบวก ส่วนความเพียงพอของทรัพยากร ลักษณะของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ การวางแผนและควบคุม มีอิทธิพลทางอ้อมและเชิงบวกต่อความสำเร็จในการนโยบายนด้านสวัสดิการสังคมไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองปรือ อำเภอเขาชัยย้อย จังหวัดเพชรบุรี และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศรีชัย ชูติราษฎร์ (2550) เรื่องการนำนโยบายสร้างที่อยู่อาศัยผู้มีรายได้น้อยไปปฏิบัติ:กรณีศึกษาบ้านเอื้ออาทรในประเด็นที่ว่าปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายบ้านเอื้ออาทรไปปฏิบัติมากที่สุดคือการสนับสนุนจากทางการเมืองและประชาชน รองลงมาคือปัจจัยด้านการวางแผนและการควบคุม ลักษณะของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ความพอเพียงของทรัพยากรและปัจจัยด้านวัตถุประสงค์และเป้าหมายของนโยบายตามลำดับ แสดงว่านโยบายที่เป็นประชานิยมจะประสบผลสำเร็จได้ต้องได้รับการสนับสนุนอย่างดีจากทางการเมืองและประชาชน

ในทัศนะของผู้วิจัยเห็นว่า ตัวแปรเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย สมรรถนะองค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติ การสนับสนุนจากทางการเมืองและประชาชนมีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมต่อความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองตำรวจจราจรเป็นอย่างมาก เพราะการที่จะดำเนินงานให้การปฏิบัติงานต่างๆเป็นไปตามเป้าหมายที่นโยบายมุ่งหวังไว้นั้นจะต้องใช้ปัจจัยหลายๆปัจจัยที่เกี่ยวข้องเป็นตัวแปรสำคัญในด้านต่างๆในการแปลงนโยบายให้เป็นแนวทางปฏิบัติ ความชัดเจนในตัวนโยบายมีความสำคัญอย่างยิ่งกล่าวคือเป็นสิ่งที่บ่งบอกว่านโยบายต้องการอะไร วัตถุประสงค์ของนโยบายแสดงให้เห็นผู้นำไปปฏิบัติทราบถึงแนวทางการออกแบบแผนงานและรูปแบบของโครงการที่จะนำไปปฏิบัติซึ่งเป็นตัวบังคับจุดมุ่งหมายของความสำเร็จของนโยบายนั้นๆ สมรรถนะขององค์การที่นำไปปฏิบัติก็ถือว่าเป็นสิ่งสำคัญที่จะสร้างความสำเร็จให้กับนโยบายเป็นอย่างดี หน่วยงานที่รับมอบนโยบายไปปฏิบัติย่อมต้องมีทรัพยากรบุคลากร งบประมาณและเทคโนโลยีที่ทันสมัย เพียงพอต่อการตอบสนองความต้องการของนโยบายเมื่อกำหนดแผนงานและมีโครงการในการปฏิบัติแล้วหน่วยงานที่นำนโยบายนั้นๆ ไปปฏิบัติยังจะต้องได้รับความช่วยเหลือ สนับสนุนในด้านต่างๆ จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งต้นสังกัดของหน่วยงานนั่นเอง หน่วยงานที่รับผิดชอบในงานคล้ายๆ กัน รวมทั้งหน่วยงานการปกครองทั้งในแบบภูมิภาคและ

หน่วยงานท้องถิ่น ภาคเอกชนและองค์กรอิสระก็เป็นปัจจัยเกื้อหนุนสำคัญที่จะทำให้นโยบายประสบความสำเร็จลงได้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อนำไปปฏิบัติ

ข้อเสนอแนะในการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติ กองบังคับการตำรวจจราจร มีดังนี้

1. ความชัดเจนในเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย

เจ้าหน้าที่ตำรวจ กองบังคับการตำรวจจราจร หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับนโยบาย(เมาไม่ขับ) ควรจะปรับปรุงแนวทางการปฏิบัติงานตามนโยบายให้เป็นนโยบายที่มุ่งเน้นที่จะแก้ปัญหาค่าอุบัติเหตุ

2. สมรรถนะองค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติ

รัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับนโยบายเมาไม่ขับควรเพิ่มการสนับสนุนแก่กองบังคับการตำรวจจราจรให้มีงบประมาณ และวัสดุ อุปกรณ์และเทคโนโลยีของโครงการเพื่อใช้ในการปฏิบัติอย่างเพียงพอและมีประสิทธิภาพ

3. การสนับสนุนจากส่วนกลาง และท้องถิ่น

สำนักงานตำรวจแห่งชาติควรเพิ่มการสนับสนุนวัสดุ อุปกรณ์ที่มีเทคโนโลยีทันสมัยให้แก่กองบังคับการตำรวจอย่างทั่วถึงเพื่อใช้ในการปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผล

4. การกำหนดภารกิจและการมอบหมายงาน

การดำเนินงานตามนโยบายต้องมีการเพิ่มการมีส่วนร่วมของประชาชนให้เกิดความเป็นมิตรและกระตือรือร้นในการมีส่วนร่วมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจในการป้องกันและลดอุบัติเหตุ (เมาไม่ขับ)

5. มาตรการกำกับตรวจสอบประเมินผลและการกระตุ้นเสริมแรง

การกระตุ้นส่งเสริมแก่เจ้าหน้าที่ตำรวจผู้ปฏิบัติงาน ทางผู้บริหารต้องมีการมอบรางวัล เพื่อเป็นการสร้างขวัญกำลังใจแก่บุคลากรผู้ปฏิบัติหน้าที่อย่างทั่วถึง

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาครั้งต่อไป ผู้วิจัยขอเสนอแนะประเด็นที่น่าสนใจศึกษาต่อไปนี้

1. ในการศึกษาครั้งต่อไป ควรศึกษาตัวแปรอื่น ๆ ที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติกองบังคับการตำรวจจราจร ให้

หลากหลายไปอีก เช่น หลักบริหาร 5 ปีจ้าย (POCCC) และ การประเมินผลโครงการโดยใช้แบบจำลองการประเมิน (CPO) เป็นต้น

2. ในการศึกษาครั้งต่อไป ควรมีการศึกษาความสำเร็จของการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับ ไปปฏิบัติกองบังคับการตำรวจจราจรในภาพรวมให้มีกลุ่มประชากรครอบคลุมกว้างยิ่งขึ้นเช่นระดับกลุ่มเขตภูมิภาคหรือระดับประเทศ เป็นต้น

3. ควรมีการศึกษาถึงแนวทางการพัฒนาการบริหารแบบต่างๆโดยประยุกต์เอาเทคโนโลยีด้านต่างๆ มาใช้ในการสร้างความสำเร็จของการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติกองบังคับการตำรวจจราจร

บรรณานุกรม

- กชกร ศุภกาญจน์. (2548). **สภาพปัญหา และรูปแบบการดำเนินการป้องกันปัญหาเสพติดสำหรับโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (พื้นฐานการศึกษา) : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- กรมตำรวจ. (2527). **บทบาทและหน้าที่ตำรวจไทย**. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์กรมตำรวจ.
- _____. (2540). **ประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดี เล่ม 2 ตอน 1 ประเภทการบริหาร**. กรุงเทพมหานคร.
- กองบัญชาการตำรวจปราบปรามยาเสพติด. (2549). **ปส.สัมพันธ์**. ปีที่ 11 ฉบับที่ 6, หน้า 8 (พฤศจิกายน - ธันวาคม 2549)
- กองวิชาการและแผนงานกรมการปกครอง. กระทรวงมหาดไทย. (2541). **ผลการดำเนินงานศูนย์พัฒนาคุณภาพชีวิต (บำบัดและฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติดโครงการนำร่องปี2541)**. กรุงเทพมหานคร.
- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2552). **การใช้ SPSS for Windows ในการวิเคราะห์ข้อมูล**. (พิมพ์ครั้งที่ 15). กรุงเทพมหานคร : บริษัทธรรมสาร จำกัด.
- กาจบัณฑิต เอี้ยวถาวร. (2555). **ความพึงพอใจของผู้ป่วยนอกต่อการดำเนินงานตามนโยบายหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้าในโรงพยาบาลศรีสะเกษ**. รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ.
- กล้า ทองขาว. (2534). **การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ : กรณีศึกษานโยบายรณรงค์เพื่อการเรียนรู้หนังสือแห่งชาติ**. พัฒนบริหารศาสตร์ดุสิตบัณฑิต (การบริหารการพัฒนา) คณะรัฐประศาสนศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- กล้า ทองขาว. (2545). **ยุทธศาสตร์การนำแผนการศึกษา ศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรมแห่งชาติสู่ความสำเร็จ**. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- กิตติ บุญนาค. (2536). **การนำนโยบายภาษีมูลค่าเพิ่มไปปฏิบัติ:การศึกษาวิเคราะห์เชิงปรากฏการณ์ในธุรกิจโรงแรม**. พัฒนบริหารศาสตร์ดุสิตบัณฑิต (การบริหารการพัฒนา) คณะรัฐประศาสนศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- กิตติ อินทรกุล. (2553). **ปัญหา อุปสรรค และแนวทางในการนำนโยบายและแผนการป้องกันปราบปรามและแก้ไขปัญหาค้าหญิงและเด็กไปสู่การปฏิบัติ**. ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ยุทธศาสตร์การพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- กุลชญา แวนแก้ว. (2550). การมีส่วนร่วมของประชาชนในกระบวนการนโยบายสาธารณะกรณีศึกษา :
หน่วยงานส่วนภูมิภาคจังหวัดศรีสะเกษ. รัฐประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏ
ศรีสะเกษ.
- เกษา ชาวเรือ. (2552). ปัจจัยที่มีผลต่อการปฏิบัติงานของตำรวจจราจร : กรณีศึกษากองบังคับการ
ตำรวจนครบาล 7. บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
- คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด. (2535). กฎหมายและระเบียบเพื่อป้องกันและ
ปราบปรามยาเสพติด. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพมหานคร : กองนิติการและพิสูจน์หลักฐาน
สำนักงาน ป.ป.ส.
- จรรยา แผนสมบุรณ์. (2544). กระบวนการบำบัดและฟื้นฟูสมรรถภาพเด็กและเยาวชนผู้ติดยาเสพติด
ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดชลบุรี. ปัญหาพิเศษทางการบริหารทั่วไป
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.
- จอม สิงห์น้อย, ร.ต.อ. (2545). การนำนโยบายปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดในเขต
รับผิดชอบของสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสตูลไปปฏิบัติ. ภาคนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
(พัฒนาสังคม) : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ชูศรี วงศ์ตันนะ. (2543). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร : สุริยสาส์น.
- ชวลิต ยอดมณี. (2534). ความสัมพันธ์ของการติดยาเสพติดกับการก่ออาชญากรรม. กรุงเทพมหานคร :
สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด.
- ไชยา นุ้ยมาก. (2550). ความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของตำรวจชั้นประทวนสายงานป้องกัน
ปราบปรามสถานีตำรวจภูธรเขตอำเภอท่าแซะ จังหวัดชุมพร. ภาคนิพนธ์รัฐประศาสนศาสตร
มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา.
- ฐิติรัตน์ ศรีธีระวิโรจน์. (2542). การนำนโยบายด้านการป้องกันยาเสพติดไปปฏิบัติ : ศึกษาเฉพาะกรณี
องค์การบริหารส่วนตำบลของจังหวัดนนทบุรี. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์)
: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ดิเรก ปัทมสิริวัฒน์. (2539). การประเมินผลการรักษาพยาบาลผู้ประสบภัย จากอุบัติเหตุจราจรก่อนถึง
โรงพยาบาล. ฝ่ายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย.
กรุงเทพมหานคร.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- ทรงพล ศรีวิบูลย์. (2551). การศึกษาพฤติกรรมของนักศึกษาในการปฏิบัติตามกฎจรรยาบรรณศึกษาเฉพาะ
กรณี : การใช้สะพานลอยในการข้ามถนนของนักศึกษาสถาบันราชภัฏนครปฐม. วิจัยพฤติกรรม
มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม.
- ทองใบ สุดชาติ. (2536). การนำนโยบายของวิทยาลัยครูไปปฏิบัติ : กรณีศึกษาสวิทยาลัยอีสานใต้.
โรงแรม. พัฒนบริหารศาสตร์ดุสิตบัณฑิต (การบริหารการพัฒนา) คณะรัฐประศาสนศาสตร์
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ธานี นาคหกวิค. (พันตำรวจโท). (2553). การนำนโยบายปราบปรามยาเสพติดไปปฏิบัติของสถานี
ตำรวจภูธรในสังกัดตำรวจภูธรจังหวัดชุมพร. สารนิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต. กรุงเทพมหานคร :
มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา.
- ธีระชัย มานีพพาน. (2541). ความร่วมมือของประชาชนต่อการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดของ
ข้าราชการตำรวจ สถานีตำรวจภูธรอำเภอบางปะกง จังหวัดฉะเชิงเทรา. วิทยานิพนธ์
รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต (นโยบายสาธารณะ) มหาวิทยาลัยบูรพา.
- นรินทร์ แก้วมีศรี และคณะ. (2546). แนวทางการส่งเสริมประชาสังคมเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหายา
เสพติดในชุมชน. งานวิจัย : สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข.
- นักรบ หล่มวิรัตน์. (2535). แนวความคิดในการปราบปรามยาเสพติด : ศึกษาเฉพาะกรณีข้าราชการ
ตำรวจกองบัญชาการตำรวจปราบปรามยาเสพติด. วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหา
บัณฑิต คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- บรรพต ลินเจริญ. (2546). การนำนโยบายการแก้ไขปัญหายาเสพติดไปปฏิบัติของคณะกรรมการ
ป้องกันและปราบปรามยาเสพติดในพื้นที่อำเภอโนนดินแดง จังหวัดบุรีรัมย์. ปัญหาพิเศษหลัก
ปรัชญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต (นโยบายสาธารณะ) วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ
มหาวิทยาลัยบูรพา.
- เบญจา ยอดดำเนิน-แอ็ดติกจ์. (2552). การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ : การจัดการข้อมูลการตีความและ
การหาความหมาย. กรุงเทพมหานคร : บริษัทซีโนพัลลิ่งซิ่ง (ประเทศไทย) จำกัด.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). การวิจัยเบื้องต้น. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพมหานคร : สุวีริยาสาส์น.
- ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์. (2527). ระเบียบวิธีการวิจัยทางวิทยาศาสตร์สังคม : การสังเคราะห์และบูรณา
การ. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร : การพิมพ์พระนคร.
- ประชา พรหมนอก. (2536). ตำรวจกับการพัฒนา การพัฒนานำการปราบปราม. กรุงเทพมหานคร :
เนติกุลการพิมพ์.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- ประทีป เณรตาก้อง. (2554). **ความสำเร็จของการนำนโยบายการดำเนินงานด้านสวัสดิการสังคมไปปฏิบัติ** ขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองปรัง อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี. สารนิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา.
- ประทีป ปิยะทัตศรี. (2533). **ปัจจัยที่มีส่วนส่งเสริมต่อการปฏิบัติหน้าที่สืบสวนจับกุมผู้กระทำผิดของเจ้าหน้าที่สืบสวนจับกุมผู้กระทำผิดของเจ้าหน้าที่ตำรวจชั้นประทวนในสถานีตำรวจภูธรในสังกัดกองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 2.** วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ประสพชัย บัวเอี่ยม. (2553). **ความคิดเห็นของกำนัน ผู้ใหญ่บ้านต่อบทบาทภายใต้นโยบายกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น อำเภอคูเมือง จังหวัดบุรีรัมย์.** รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- พนม ทองแดง. (2550). **ปัญหาการดำเนินงานตามนโยบายปราบปรามยาเสพติดของเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรในเขตอำเภอท่าแซะ จังหวัดชุมพร.** ภาคนิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา.
- ไพฑูรย์ เขิดมณี. (2537). **การปฏิบัติงานด้านการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมของสถานีตำรวจอำเภอเมืองในสังกัดกองบังคับการตำรวจภูธร 6.** วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต(บริหารการศึกษา) บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ไพรัช รัตนะนาม. (2546). **ขวัญในการปฏิบัติงานชุมชนและมวลชนสัมพันธ์ของข้าราชการตำรวจสังกัดตำรวจภูธรจังหวัดระยอง.** ภาคนิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ภา สารสิน. (2522). **ปัญหาการควบคุมยาเสพติดในประเทศไทย : ศึกษาเฉพาะกรณีถึงมาตรการและยุทธศาสตร์เพื่อความมั่นคงของชาติ.** ผลงานวิจัยเสนอต่อสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดสำนักนายกรัฐมนตรี.
- ภานุ เกิดลาภผล, พลตำรวจตรี. (2542). **การตรวจจับผู้ฝ่าฝืนกฎจราจร.** ค้นเมื่อวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2557. จาก http://rewards.oncb.go.th/index.php?option=com_content&view.
- มัณฑวาท สุวรรณเรือง. (2536). **ประสิทธิผลของการนำนโยบายการปราบปรามทุจริตเลือกตั้งของโครงการท.ม.ก. ไปปฏิบัติ : กรณีวิจัยปฏิบัติการในเขตการเลือกตั้ง ค. จังหวัดนครราชสีมา.** วิทยานิพนธ์ ร.ป.ม. กรุงเทพมหานคร : สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

บรรณานุกรม (ต่อ)

- เรืองยศ ศิริวรรณรัตน์. (2552). การสำรวจความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ตำรวจและประชาชน อำเภอพนมสารคาม จังหวัดฉะเชิงเทรา เกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายจราจรทางบก. ศิลปศาสตรมหาบัณฑิตศึกษาศาสตร์เพื่อการพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์.
- วรรณเดช จันทพร. (2541). การนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ. ในเอกสารการสอนชุดวิชานโยบายสาธารณะและการวางแผน. หน่วยที่ 5, 195-235. นนทบุรี : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- _____. (2540). การนำนโยบายไปปฏิบัติ. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์กราฟิกฟอร์แมท (ไทยแลนด์).
- _____. (2548). ทฤษฎีการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ. กรุงเทพมหานคร : หจก.สหายบล็อกและการพิมพ์จำกัด.
- วิเศษฐ์ เทพพานิช, ร.ต.อ. (2540). ปัญหาและอุปสรรคของข้าราชการตำรวจในการปราบปรามยาเสพติด : ศึกษากรณีตำรวจนครบาลลาดกระบัง. ภาคนิพนธ์พัฒนบริหารศาสตรมหาบัณฑิต (พัฒนาศึกษา) สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- วิเชียร สว่างแจ้ง, พ.ต.ท. (2545). ปัญหาการนำนโยบายการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดของสถานีตำรวจนครบาลร่มเกล้าและสถานีตำรวจนครบาลพระโขนงไปปฏิบัติ. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์) มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- หริสุดา ปิ่นทวนันท์. (2544). การสื่อสารและเครือข่ายการณรงค์ "เมาไม่ขับ". นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศรัณย์ จูฑารีย์. (2550). การนำนโยบายสร้างที่อยู่อาศัยผู้มีรายได้น้อยไปปฏิบัติ : กรณีศึกษาโครงการบ้านเอื้ออาทร. ดุษฎีนิพนธ์รัฐประศาสนศาสตร์. ดุษฎีบัณฑิต คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- เศรษฐวัฒน์ โชควรรกุล. (2556). นโยบายการพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. รัฐประศาสนศาสตร์ดุษฎีบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์.
- เสกสรร นิตยกล้า. (2550). การนำนโยบายกรมการทะเบียนไปปฏิบัติ : กรณีศึกษากรุงเทพมหานคร ได้ศึกษาการนำนโยบายกรมการทะเบียนไปปฏิบัติ : กรณีศึกษากรุงเทพมหานคร. ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต รัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2550). *ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์*. (พิมพ์ครั้งที่ 14). กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัดสามลดา.
- สุภาวศ์ จันทวินิจ. (2542). *วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวิช ภูมาลี. (2547). *การมีส่วนร่วมของพนักงานฝ่ายปกครองในการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด ตามนโยบายของรัฐบาล (พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร) : ศึกษากรณีอำเภอ กำแพงแสน จังหวัดนครปฐม. ปัญหาพิเศษหลักสูตรปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต (การบริหารทั่วไป) วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา.*
- สุนันท์ินี นาจาน. (2552). *นโยบายขององค์การบริหารส่วนตำบลในการสนับสนุนการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 3 : กรณีศึกษาอำเภอสตรีเมืองใหม่. ครุศาสตรมหาบัณฑิต การบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.*
- สุพัตรา จุณณะปิยะ. (2546). *คู่มือการวิจัยทางรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์*. นครปฐม : โรงพิมพ์ศูนย์ส่งเสริมและฝึกอบรมการเกษตรแห่งชาติสำนักส่งเสริมและฝึกอบรมกำแพงแสน มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน.
- สมคิด ศรีชัย, ด.ด. (2547). *การนำนโยบายการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดไปปฏิบัติ ของสถานีตำรวจภูธรตำบลโพธิ์กลาง อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา. การศึกษาค้นคว้าอิสระ ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานโยบายสาธารณะ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.*
- สมปรารถน์ หมั่นจิต. (2545). *การมีส่วนร่วมของชุมชนในการป้องกันและแก้ไขปัญหาสารเสพติด. งานวิจัย สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข.*
- สมศักดิ์ โพธิ์ศรีทอง. (2545). *การนำนโยบายการแก้ไขปัญหาเสพติดไปปฏิบัติ : กรณีศึกษา อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์. ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต (การบริหารทั่วไป) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.*
- สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด. (2535). *มาตรการป้องกันยาเสพติดในแผนป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (พ.ศ.2540 - 2544)*. (น.26 – 35). กรุงเทพมหานคร : บริษัทรุ่งศิลป์การพิมพ์ (1977) จำกัด.
- สำนักงานตำรวจแห่งชาติ. (2539). *แผนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ แม่บท ฉบับที่ 3 พ.ศ.2540-2544*. กรุงเทพมหานคร : สำนักงานตำรวจแห่งชาติ.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- _____. (2543). แผน : ป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ.2543. กรุงเทพมหานคร : สำนักงานตำรวจแห่งชาติ.
- _____. (2550). แผน : ป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ.2550. กรุงเทพมหานคร : สำนักงานตำรวจแห่งชาติ.
- สำราญ นวลมา, ร้อยตำรวจโท. (2544). การป้องกันและปราบปรามยาเสพติด : ศึกษาเฉพาะกรณีของ บังคับการตำรวจนครบาล 5. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์) มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อภิรักษ์ จันทานี. (2547). การใช้สถิติวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับวิทยานิพนธ์ทางธุรกิจ. โครงการปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.
- อลงกรณ์ ชมที, ร้อยตำรวจเอก. (2545). ปัญหาอุปสรรคในการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดของ สถานีตำรวจนครบาลหัวหมาก. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์) มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อดุลย์ แสงสิงแก้ว, พลตำรวจตรี. (2546). โครงการเมาไม่ขับ. ค้นเมื่อวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2557. จาก <http://www.atriumtech.com/cgi-bin/hilightcgi?Home=/>.
- อังคณา สายยศ. (2537). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อาคม ใจแก้ว. (2533). การนำนโยบายไปปฏิบัติในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ : ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จโรงแรม. พัฒนบริหารศาสตร์ดุสิตบัณฑิต (การบริหารการพัฒนา) คณะรัฐประศาสนศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- อารมภ์ จันทนา, พันตำรวจโท. (2547). การปฏิบัติตามนโยบายป้องกันและปราบปรามยาเสพติดของ รัฐบาล ฯพณฯ พันตำรวจโททักษิณ ชินวัตร : ศึกษากรณีสถานีตำรวจภูธร อำเภอป่องทอง จังหวัดชลบุรี. ปัญหาพิเศษหลักสูตรปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต (นโยบายสาธารณะ) วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม, ศาสตราจารย์ นายแพทย์. (2556). สถิติการเสียชีวิตจากอุบัติเหตุจราจร. ค้นเมื่อวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2557. จาก <http://www.thaihealth.or.th/tag/ศ.นพ.อุดมศิลป์%20ศรีแสงนาม/>
- อุทัย จารุเดชจร, พันตำรวจโท. (2545). การปราบปรามยาบ้าในพื้นที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์) มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อุทัย เลาหวิเชียร. (2528). ลักษณะวิชาและมิติต่างๆ. กรุงเทพมหานคร : เสมาธรรม.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- อุไรวรรณ มาปะโท. (2550). **ขวัญของข้าราชการตำรวจในการปฏิบัติงานด้านตรวจคนเข้าเมือง.**
วิทยานิพนธ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.
- Berger,P.L. and Luckmann,T. (1996). **The Social Construction of Reality.** New York : Anchor
Books.
- Caramanian, P. (1998). **The impact of experiential learning on the perception of seventh grade
students regarding the use of alcohol, tobacco, other drugs and inhalants.** Dissertation
Abstracts International, 59(10), 3796a. (UMI No.1390640).
- Charles O. Jones. (1970). **An Introduction to the Study of Public Policy.** Belmont, Calif.:
Wadsworth.
- Cheema,G.S. & Rondinelli,D.A.(1983). **Decenterlization and development : Policy
Implementation in developing countries.**Beverly Hills.CA: Sage.
- Cronbach, Lee.J. (1974). **Essentials of Psychological Testing.** 3rd ed New York : Harper&Row
Publisher.
- Edward, G. C. III. (1980). **Implementing Public Policy.** Washington, D.C.: Congressional Quarterly
Press.
- Edward, Gorge C. and Ira Sharkansky. (1975). **The Policy Predicament : Making and
Implementing Public Policy.** San Francisco : Freeman.
- Gladd, R.E. (1998). **Toward effective and ethical drug abuse prevention policies: The case against
indiscriminate drug testing.** Master Abstracts International. 36(06),1493. (UMI
No.1390640).
- Griffin, T.M. (1999). **An evaluation of the D.A.R.E. program in Minnesota.** Dissertation Abstracts
International. 60(08), 2819a. (UMI No. 9941729).
- Horn, K.A. (1997). **Examination of a cumulative strategies model for drug abuse Prevention :
Risk factor reduction in high-risk children.** Dissertation Abstracts International, 58(12),
4567a. (UMI No.9819089).
- Jones,W.T. (1967). **The Sciences and the Humanities : Conflict and Resolution.** Berkeley :
University of California Press.

บรรณานุกรม (ต่อ)

Pressman, J. L., & Wildavsky, A. (1973). **Implementation. (2nd ed.)** Berkeley : University of California Press.

Van Meter,D.S.,&Van Horn,C.E. (1975, February). **The policy implementation process : A conceptual Framework. Administration and Society.**

Yamane,T. (1973). **Statistics : An introductory analysis.** Singapore : Times Printers.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. รองศาสตราจารย์ ดร.สมพร เฟื่องจันทร์
ตำแหน่ง อาจารย์ประจำภาควิชารัฐประศาสนศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
ที่อยู่ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา 1061 ซอยอิสรภาพ 15 ถนนอิสรภาพ
แขวงหิรัญรูจี เขตธนบุรี กรุงเทพฯ 10600
2. พันตำรวจโทหญิง ปรียาภา อะปายาทิศ
ตำแหน่ง รองผู้กำกับการ ฝ่ายอำนวยการ
กองบังคับการตำรวจจราจร สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
ที่อยู่ 123 หมู่ 2 ถนนวิภาวดีรังสิต แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900
3. ร้อยตำรวจเอก ศิวัช พุ่มนุ่น
ตำแหน่ง รองสารวัตรจราจร
สถานีตำรวจนครบาลแสมดำ
ที่อยู่ 27/15 แขวงบางบอน เขตบางบอน กรุงเทพมหานคร 10150

ภาคผนวก ข
หนังสือราชการ

ที่ ศธ 0564.14/รปม.73

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
1061 ถนนอิสรภาพ แขวงหิรัญรูจี
เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร 10600

19 ธันวาคม 2555

เรื่อง ขอดำเนินการขอความเห็นชอบในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน พลตำรวจตรี ปิยะ ต๊ะวิชัย ผู้บังคับการกองบังคับการตำรวจจราจร

เนื่องด้วย นายรุ่งโรจน์ ศรีจุไร รหัส 5261901007 นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับ ไปปฏิบัติกองบังคับการตำรวจจราจร”

การทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ นักศึกษามีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูล เพื่อประกอบการจัดทำวิทยานิพนธ์ ดังนั้น จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาได้ทำการเก็บข้อมูลเพื่อนำไปประกอบการจัดทำวิทยานิพนธ์ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาหวังว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านและขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-473-7000 ต่อ 1813

โทรสาร. 02-890-1786

ที่ ศษ 0546.14/รปม.024

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
1061 ถนนอิสรภาพ แขวงหิรัญรูจี
เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร 10600

19 พฤศจิกายน 2555

เรื่อง เรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร.สมพร เพ็ญจันทร์

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. คำโครงการวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 เล่ม

เนื่องด้วย นายรุ่งโรจน์ ศรีจู่ไร นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับ ไปปฏิบัติกองบังคับการตำรวจจราจร” โดยมีคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. รศ.ดร.จิตรารมณ์	สุทธิวรเศรษฐ์	ประธาน
2. ดร.ศรัณย์	จิตาเรีย	กรรมการ

ในการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ นักศึกษาจำเป็นต้องตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของเครื่องมือ เพื่อให้ได้เครื่องมือที่สมบูรณ์ที่สุด ทางบัณฑิตวิทยาลัยได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ มีความรู้ความสามารถทางด้านการทำวิจัยเป็นอย่างดี จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาดังกล่าวจะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ธานินทร์ คงอินทร์)
รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

งานประสานงานบัณฑิตศึกษา

โทรสาร. 0-2890-1786

โทร. 0-2473-7000 ต่อ 1810,1813

ที่ ศษ ๐๕๖๔.๑๔/รปม.๑๐๓

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
๑๐๖๑ ถนนอิสรภาพ แขวงหิรัญรูจี
เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร ๑๐๖๐๐

๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๖

เรื่อง ขออนุญาตขอทราบข้อมูลในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน พลตำรวจตรี ปิยะ ต๊ะวิชัย ผู้บังคับการกองบังคับการตำรวจจราจร

เนื่องด้วย นายรุ่งโรจน์ ศรีจุไร รหัส ๕๒๖๑๕๐๑๐๐๗ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับ ไปปฏิบัติกองบังคับการตำรวจจราจร”

การทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ นักศึกษามีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูล เพื่อประกอบการจัดทำวิทยานิพนธ์ ดังนั้น จึงใคร่ขออนุญาตขอให้ให้นักศึกษาได้ทำการเก็บข้อมูลเพื่อนำไปประกอบการจัดทำวิทยานิพนธ์ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาหวังว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านและขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐๒-๔๗๓-๓๐๐๐ ต่อ ๑๕๑๓

โทรสาร. ๐๒-๕๕๐-๑๓๕๖

ที่ ศธ ๐๕๔๖.๑๔/รปม.๑๐๕

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
๑๐๖๑ ถนนอิสรภาพ แขวงหิรัญรูจี
เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร ๑๐๖๐๐

๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๖

เรื่อง เรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน พันตำรวจโทหญิงปรียาภา อະปายาทศ

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. เครื่องมือวิจัย จำนวน ๑ ชุด

เนื่องด้วย นายรุ่งโรจน์ ศรีจู่ไร นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับ ไปปฏิบัติกองบังคับการตำรวจจราจร” โดยมีคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ดังนี้

๑. รศ.ดร.จิตราภรณ์	สุทธิวรเศรษฐ์	ประธาน
๒. ดร.ศรัณย์	จิตตรีย์	กรรมการ

ในการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ นักศึกษาจำเป็นต้องตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของเครื่องมือ เพื่อให้ได้เครื่องมือที่สมบูรณ์ที่สุด ทางบัณฑิตวิทยาลัยได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ มีความรู้ความสามารถทางด้านการทำวิจัยเป็นอย่างดี จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาด้วยจะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

งานประสานงานบัณฑิตศึกษา

โทรสาร. ๐-๒๕๕๐-๑๗๘๖

โทร. ๐-๒๕๕๓-๗๐๐๐ ต่อ ๑๘๑๐, ๑๘๑๓

ที่ ศษ ๐๕๔๖.๑๔/รปม.๑๐๔

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
๑๐๖๑ ถนนอิสรภาพ แขวงหิรัญรูจี
เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร ๑๐๖๐๐

๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๖

เรื่อง เรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ร้อยตำรวจเอกสิวิษ พุ่มนุ่น

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. เครื่องมือวิจัย จำนวน ๑ ชุด

เนื่องด้วย นายรุ่งโรจน์ ศรีจุไร นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับ ไปปฏิบัติกองบังคับการตำรวจจราจร” โดยมีคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ดังนี้

๑. รศ.ดร.จิตรภรณ์	สุทธีวรเศรษฐ์	ประธาน
๒. ดร.ศรัณย์	จิตาธิปไตย	กรรมการ

ในการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ นักศึกษาจำเป็นต้องตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของเครื่องมือ เพื่อให้ได้เครื่องมือที่สมบูรณ์ที่สุด ทางบัณฑิตวิทยาลัยได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ มีความรู้ความสามารถทางด้านการทำวิจัยเป็นอย่างดี จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาดังกล่าวจะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

งานประสานงานบัณฑิตศึกษา

โทรสาร. ๐-๒๕๕๐-๑๗๕๖

โทร. ๐-๒๕๕๑-๗๐๐๐ ต่อ ๑๕๑๐, ๑๕๑๑

ภาคผนวก ค
ผลการวิเคราะห์เครื่องมือ

แบบสอบถามเพื่อการประเมินหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Congruence - IOC)

คำชี้แจงในการประเมินแบบสอบถาม

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคำตอบที่ท่านเห็นว่าข้อความหรือข้อความกับนิยามศัพท์เฉพาะ มีความสอดคล้องกัน โดยมีความหมายของการให้คะแนนดังนี้

- 1 หมายถึง ข้อคำถามสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ
- 1 หมายถึง ข้อคำถามไม่สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

คำถาม	ความเห็นผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	สรุป
	1	2	3		
1. นโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุ(เมาไม่ขับ)ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติเป็นนโยบายแก้ไขปัญหาการเกิดอุบัติเหตุจากการดื่มสุราแล้วขับที่มีความสำคัญ มากน้อยเพียงใด	1	1	1	1	ใช้ได้
2. ท่านเห็นว่า สำนักงานตำรวจแห่งชาติมีเป้าหมายในการป้องกันและลดอุบัติเหตุ(เมาไม่ขับ)อย่างครอบคลุมและทั่วถึง มากน้อยเพียงใด	1	1	1	1	ใช้ได้
3. ท่านเห็นว่า นโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุ(เมาไม่ขับ)ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติเป็นที่ต้องการของประชาชนมากน้อยเพียงใด	1	1	1	1	ใช้ได้
4. ท่านเห็นว่า นโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุ(เมาไม่ขับ)ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติจะเกิดประสิทธิภาพและให้ผลดีแก่ประชาชนในอนาคตมากน้อยเพียงใด	1	1	1	1	ใช้ได้

คำถาม	ความเห็นผู้เชี่ยวชาญ ชายคนที่			รวม	สรุป
	1	2	3		
1. ท่านเห็นว่า ผู้บริหารในกองบังคับการตำรวจจราจร มีความรู้ความสามารถในการบริหารงานได้อย่างมีประสิทธิภาพมากน้อยเพียงใด	1	1	1	1	ใช้ได้
2. ท่านเห็นว่า การประสานงานภายในหน่วยงานในกองบังคับการตำรวจจราจร มีความเหมาะสมสะดวก มากน้อยเพียงใด	1	1	1	1	ใช้ได้
3. ท่านเห็นว่า ประชาชนมีความเป็นมิตรและกระตือรือร้นในการมีส่วนร่วมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในการป้องกันและลดอุบัติเหตุ (เมาไม่ขับ) มากน้อยเพียงใด	1	1	1	1	ใช้ได้
4. ท่านเห็นว่า กองบังคับการตำรวจจราจรได้ปฏิบัติหน้าที่เป็นไปด้วยความสุจริต โปร่งใสมากน้อยเพียงใด	1	1	1	1	ใช้ได้
1. ท่านเห็นว่า กองบังคับการตำรวจจราจรได้มีการวางแผนในการใช้มาตรการดำเนินการตามนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุ(เมาไม่ขับ)ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติมากน้อยเพียงใด	1	1	1	1	ใช้ได้
2. ท่านเห็นว่า กองบังคับการตำรวจจราจรได้ให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนในการดำเนินการตามนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุ(เมาไม่ขับ)มากน้อยเพียงใด	1	1	1	1	ใช้ได้
3. ท่านเห็นว่า สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้มีการอบรมเพิ่มเติมให้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในการป้องกันและลดอุบัติเหตุ(เมาไม่ขับ)มากน้อยเพียงใด	1	1	1	1	ใช้ได้

คำถาม	ความเห็นผู้เชี่ยวชาญ ชายคนที่			รวม	สรุป
	1	2	3		
4. ท่านเห็นว่า ผู้บริหารได้สอดคล้องดูแลและให้ความช่วยเหลือบุคลากรในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรมากน้อยเพียงใด	1	1	1	1	ใช้ได้
5. ท่านเห็นว่า ผู้บริหารได้มอบรางวัลเพื่อเป็นการสร้างขวัญกำลังใจแก่บุคลากรผู้ปฏิบัติหน้าที่อย่างทั่วถึง	1	1	1	1	ใช้ได้
1. ท่านเห็นว่า กองบังคับการตำรวจจราจรมีวิธีการบริหารงานในการดำเนินการตามนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน(โครงการเมาไม่ขับ)อย่างเหมาะสมมากน้อยเพียงใด	1	1	1	1	ใช้ได้
2. ท่านเห็นว่า กองบังคับการตำรวจจราจรมีบุคลากรในการดำเนินการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน(โครงการเมาไม่ขับ) อย่างเพียงพอมากน้อยเพียงใด	1	1	1	1	ใช้ได้
3. ท่านเห็นว่า กองบังคับการตำรวจจราจรมีงบประมาณของโครงการเพื่อใช้ในการปฏิบัติอย่างเพียงพอมากน้อยเพียงใด	1	1	1	1	ใช้ได้
4. ท่านเห็นว่า กองบังคับการตำรวจจราจรมีอุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องใช้ในการดำเนินการตามนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน(โครงการเมาไม่ขับ)อย่างเพียงพอมากน้อยเพียงใด	1	1	1	1	ใช้ได้
5. ท่านเห็นว่า กองบังคับการตำรวจจราจรมีการปฏิบัติหน้าที่ตามนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน(เมาไม่ขับ)โดยความสามัคคีพร้อมเพียงกันมากน้อยเพียงใด	1	1	1	1	ใช้ได้

คำถาม	ความเห็นผู้เชี่ยวชาญ ชาวนคนที่			รวม	สรุป
	1	2	3		
1. ท่านเห็นว่า สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้สนับสนุนเทคโนโลยี แก่กองบังคับการตำรวจอย่างทั่วถึงมากน้อยเพียงใด	1	1	1	1	ใช้ได้
2. ท่านเห็นว่า นักการเมือง กลุ่มพลังและองค์กรต่างๆให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรเพื่อรณรงค์ต่อต้านการดื่มแล้วขับมากน้อยเพียงใด	1	1	1	1	ใช้ได้
3. ท่านเห็นว่า หน่วยงานระดับจังหวัดให้ความสำคัญต่อการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน(โครงการเมาไม่ขับ)มากน้อยเพียงใด	1	1	1	1	ใช้ได้
4. ท่านเห็นว่า ผู้นำท้องถิ่นให้การสนับสนุนในการดำเนินการตามนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน(โครงการเมาไม่ขับ)ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติมากน้อยเพียงใด	1	1	1	1	ใช้ได้
5. ท่านเห็นว่า ประชาชนในพื้นที่มีส่วนร่วมสนับสนุนเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน(โครงการเมาไม่ขับ)มากน้อยเพียงใด	1	1	1	1	ใช้ได้
1.ท่านเห็นว่า นโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (เมาไม่ขับ) มีบทลงโทษที่รุนแรงทำให้ผู้กระทำผิดเกรงกลัวและไม่กล้ากระทำผิดมากน้อยเพียงใด	1	1	1	1	ใช้ได้
2.ท่านเห็นว่า นโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (เมาไม่ขับ) ทำให้ประชาชนมีวินัยเรื่องการปฏิบัติตามกฎจราจรมากขึ้นมากน้อยเพียงใด	1	1	1	1	ใช้ได้

คำถาม	ความเห็นผู้เชี่ยวชาญ ชาวนคนที่			รวม	สรุป
	1	2	3		
3.ท่านเห็นว่า การนำนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (เมาไม่ขับ) มาใช้ทำให้ช่วยลดปัญหาจราจรติดขัดอันเกิดจากอุบัติเหตุบนท้องถนน	1	1	1	1	ใช้ได้
4.ท่านเห็นว่า นโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (เมาไม่ขับ) มีเป้าหมายที่ชัดเจนทำให้สามารถจับกุมผู้ที่ดื่มแล้วขับได้ง่ายขึ้นมากน้อยเพียงใด	1	1	1	1	ใช้ได้
5.ท่านเห็นว่า การนำนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (เมาไม่ขับ) มาใช้ทำให้จับกุมผู้กระทำความผิดได้เพิ่มมากขึ้นเมื่อเทียบกับก่อนนำนโยบายมาใช้มากน้อยเพียงใด	1	1	1	1	ใช้ได้
1. ท่านเห็นว่า ประชาชนได้ร่วมมือและนำนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (เมาไม่ขับ) ไปปฏิบัติอย่างทั่วถึงมากน้อยเพียงใด	1	1	1	1	ใช้ได้
2. ท่านเห็นว่า สถานที่จำหน่ายแอลกอฮอล์ต่างๆ ได้นำนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (เมาไม่ขับ) ไปปฏิบัติอย่างเข้มแข็งมากน้อยเพียงใด	1	1	1	1	ใช้ได้
3. ท่านเห็นว่า การนำนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (เมาไม่ขับ) มาใช้ทำให้สถิติการจับกุมผู้กระทำความผิดน้อยลงมากน้อยเพียงใด	1	1	1	1	ใช้ได้
4. ท่านเห็นว่า การนำนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (เมาไม่ขับ) มาใช้ทำให้การอุบัติเหตุบนท้องถนนน้อยลงมากน้อยเพียงใด	1	1	1	1	ใช้ได้

คำถาม	ความเห็นผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	สรุป
	1	2	3		
5. ท่านเห็นว่า กองบังคับการตำรวจจราจรได้มีการสนับสนุน จัดกิจกรรมและส่งเสริมผู้ปฏิบัติตามนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (เมาไม่ขับ) อย่างเป็นทางการน้อยเพียงใด	1	1	1	1	ใช้ได้
1. ท่านเห็นว่า การนำนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (เมาไม่ขับ) มาใช้ทำให้สถิติของผู้ดื่มแอลกอฮอล์แล้วขับลดลงในทุกพื้นที่มากน้อยเพียงใด	1	1	1	1	ใช้ได้
2. ท่านเห็นว่า สถิติของผู้ดื่มแอลกอฮอล์แล้วขับลดลงนั้น เป็นตัวชี้วัดความสำเร็จในการนำนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (เมาไม่ขับ) ไปปฏิบัติมากน้อยเพียงใด	1	1	1	1	ใช้ได้
3.ท่านเห็นว่า หลังจากนำนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (เมาไม่ขับ) มาใช้ทำให้สถิติของผู้ดื่มแล้วขับลดลงเมื่อเทียบกับก่อนนำนโยบายมาใช้มากน้อยเพียงใด	1	1	1	1	ใช้ได้
4. ท่านเห็นว่า การกำหนดนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (เมาไม่ขับ) นั้นเกิดจากสถิติการจับกุมผู้เมาแล้วขับยานพาหนะทุกประเภทมากน้อยเพียงใด	1	1	1	1	ใช้ได้
5. ท่านเห็นว่า จากการนำนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (เมาไม่ขับ) มาใช้ทำให้สถิติการเสียชีวิตจากอุบัติเหตุเมาแล้วขับลดน้อยลงมากน้อยเพียงใด	1	1	1	1	ใช้ได้

ผลการวิเคราะห์ Reliability

Case Processing Summary

		N	%
Cases	Valid	30	100.0
	Excluded ^a	0	.0
	Total	30	100.0

a. Listwise deletion based on all variables in the procedure.

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
.961	39

Frequencies

Statistics

		เพศ	ยศ	อายุ	ระยะเวลาที่ปฏิบัติงาน
N	Valid	386	386	386	386
	Missing	7043	7043	7043	7043
Std. Error of Mean		.010	.035	.058	.044
Std. Deviation		.187	.678	1.132	.855

Statistics

		ระดับการศึกษา	การได้รับการฝึกอบรมเพิ่มเติมเกี่ยวกับการป้องกัน และลดอุบัติเหตุทางถนน (เมาไม่ขับ)
N	Valid	386	386
	Missing	7043	7043
Std. Error of Mean		.028	.035
Std. Deviation		.549	.689

Frequency Table

เพศ

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	ชาย	372	5.0	96.4	96.4
	หญิง	14	.2	3.6	100.0
	Total	386	5.2	100.0	
Missing	System	7043	94.8		
Total		7429	100.0		

ยศ

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	ส.ต.ต.-ส. ต.อ.	96	1.3	24.9	24.9
	จ.ส.ต.-ต.ต	228	3.1	59.1	83.9
	ร.ต.ต.-ร.ต.อ.	55	.7	14.2	98.2
	พ.ต.ต.	7	.1	1.8	100.0
	Total	386	5.2	100.0	
Missing	System	7043	94.8		
Total		7429	100.0		

อายุ

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	18-26ปี	69	.9	17.9	17.9
	27-35ปี	41	.6	10.6	28.5
	36-45ปี	100	1.3	25.9	54.4
	46-ขึ้นไป	176	2.4	45.6	100.0
	Total	386	5.2	100.0	
Missing	System	7043	94.8		
Total		7429	100.0		

ระยะเวลาที่ปฏิบัติงาน

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	1-5ปี	100	1.3	25.9	25.9
	6-10ปี	69	.9	17.9	43.8
	มากกว่า10ปี	217	2.9	56.2	100.0
	Total	386	5.2	100.0	
Missing	System	7043	94.8		
Total		7429	100.0		

ระดับการศึกษา

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	มัธยมศึกษาตอนต้น	1	.0	.3	.3
	มัธยมศึกษาตอนปลาย	30	.4	7.8	8.0
	ปริญญาตรี	264	3.6	68.4	76.4
	ปริญญาโท-ปริญญาเอก	91	1.2	23.6	100.0

Total	386	5.2	100.0
Missing System	7043	94.8	
Total	7429	100.0	

การได้รับการฝึกอบรมเพิ่มเติมเกี่ยวกับการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (เมาไม่ขับ)

	Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid ไม่เคยได้รับการฝึกอบรมหรือดูงาน	59	.8	15.3	15.3
เคยได้รับการฝึกอบรมหรือดูงาน 1-2 ครั้ง	186	2.5	48.2	63.5
เคยได้รับการฝึกอบรมหรือดูงานมากกว่า 2 ครั้ง	141	1.9	36.5	100.0
Total	386	5.2	100.0	
Missing System	7043	94.8		
Total	7429	100.0		

DESCRIPTIVES VARIABLES=Policy Police Success

/STATISTICS=MEAN STDDEV MIN MAX.

Descriptives

Descriptive Statistics

	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation
นโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (โครงการเมาไม่ขับ)	5018	1	5	4.23	.929
ผู้นำไปปฏิบัติ	3860	1	5	3.65	1.158
ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ	5790	1	5	4.20	1.023
Valid N (listwise)	3860				

DESCRIPTIVES VARIABLES=AA BB CC DD EE FF GG HH

/STATISTICS=MEAN STDDEV MIN MAX.

Descriptive Statistics

	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation
ความชัดเจนในเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ของ นโยบาย	1544	1	5	4.78	.528
การกำหนดภารกิจและการ มอบหมายงาน	1544	1	5	4.23	.856
มาตรการกำกับตรวจสอบ ประเมินผล	1930	1	5	3.80	1.001
สมรรถนะองค์กรที่นำ นโยบายไปปฏิบัติ	1930	1	5	3.40	1.258
การสนับสนุนจาก ส่วนกลาง องค์กรและ ท้องถิ่น	1930	1	5	3.90	.988
ด้านจำนวนผู้กระทำผิด	1930	1	5	4.13	1.155
ด้านผู้ที่ปฏิบัติตาม	1930	1	5	3.91	1.043
กฎหมาย (พรบ.จราจรทาง บก)					
ด้านสถิติการจับกุม	1930	2	5	4.56	.708
Valid N (listwise)	1544				

DESCRIPTIVES VARIABLES=A1 A2 A3 A4

/STATISTICS=MEAN STDDEV MIN MAX.

Descriptive Statistics

	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation
นโยบายการป้องกันและ ลดอุบัติเหตุ(เมาไม่ขับ) ของสำนักงานตำรวจ แห่งชาติเป็นนโยบายแก้ไข ปัญหาการเกิดอุบัติเหตุจาก การดื่มสุราแล้วขับที่มี ความสำคัญ	386	3	5	4.88	.340
สำนักงานตำรวจแห่งชาติมี เป้าหมายในการป้องกัน และลดอุบัติเหตุ(เมาไม่ ขับ)อย่างครอบคลุมและ ทั่วถึง	386	2	5	4.72	.583
นโยบายการป้องกันและ ลดอุบัติเหตุ(เมาไม่ขับ) ของสำนักงานตำรวจ แห่งชาติเป็นนโยบายที่ มุ่งเน้นที่จะแก้ปัญหาการ เกิดอุบัติเหตุและการ เสียชีวิต	386	2	5	4.72	.608
นโยบายการป้องกันและ ลดอุบัติเหตุ(เมาไม่ขับ) ของสำนักงานตำรวจ แห่งชาติจะเกิด ประสิทธิภาพและให้ผลดี แก่ประชาชนในอนาคต	386	1	5	4.82	.523
Valid N (listwise)	386				

DESCRIPTIVES VARIABLES=B1 B2 B3 B4

/STATISTICS=MEAN STDDEV.

Descriptive Statistics

	N	Mean	Std. Deviation
ผู้บริหารในกองบังคับการ ตำรวจจราจร มีความรู้ ความสามารถในการ บริหารงาน ได้อย่างมี ประสิทธิภาพ	386	4.52	.621
การประสานงานภายใน หน่วยงานในกองบังคับ การตำรวจจราจร มีความ เหมาะสม สะดวก	386	4.34	.711
ประชาชนมีความเป็นมิตร และกระตือรือร้นในการมี ส่วนร่วมกับเจ้าหน้าที่ ตำรวจจราจรในการ ป้องกันและลดอุบัติเหตุ (เมาไม่ขับ)	386	3.52	.829
กองบังคับการตำรวจ จราจรได้ปฏิบัติหน้าที่ เป็นไปด้วยความสุจริต โปร่งใส และ คล่องตัว	386	4.52	.822
Valid N (listwise)	386		

DESCRIPTIVES VARIABLES=C1 C2 C3 C4 C5

/STATISTICS=MEAN STDDEV.

Descriptive Statistics

	N	Mean	Std. Deviation
กองบังคับการตำรวจจราจรได้มีการวางแผนในการใช้มาตรการดำเนินการตามนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุ(เมาไม่ขับ)ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ	386	4.66	.596
กองบังคับการตำรวจจราจรได้ให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนในการดำเนินการตามนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุ(เมาไม่ขับ)	386	4.03	.832
สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้มีการอบรมเพิ่มเติมให้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในการป้องกันและลดอุบัติเหตุ(เมาไม่ขับ)	386	3.83	.867
ผู้บริหารได้สอดคล้องดูแลและให้ความช่วยเหลือบุคลากรในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจร	386	3.61	.838
ผู้บริหารได้มอบรางวัลเพื่อเป็นการสร้างขวัญกำลังใจแก่บุคลากรผู้ปฏิบัติหน้าที่อย่างทั่วถึง	386	2.87	.902
Valid N (listwise)	386		

DESCRIPTIVES VARIABLES=D1 D2 D3 D4 D5

/STATISTICS=MEAN STDDEV.

Descriptive Statistics

	N	Mean	Std. Deviation
กองบังคับการตำรวจจราจรมีวิธีการบริหารงานในการดำเนินการตามนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน(โครงการเมาไม่ขับ)อย่างเหมาะสม	386	4.63	.664
กองบังคับการตำรวจจราจรมีบุคลากรในการดำเนินการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน(โครงการเมาไม่ขับ)อย่างเพียงพอ	386	3.13	.842

กองบังคับการตำรวจจราจรมีงบประมาณของโครงการ เพื่อใช้ในการปฏิบัติอย่างเพียงพอ	386	2.34	.965
กองบังคับการตำรวจจราจรมีอุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องใช้ในการดำเนินการตามนโยบายการป้องกันและ ลดอุบัติเหตุทางถนน(โครงการเมาไม่ขับ)อย่างเพียงพอ	386	2.53	.915
กองบังคับการตำรวจจราจรมีการปฏิบัติหน้าที่ตาม นโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน(เมาไม่ ขับ)โดยความสามัคคีพร้อมเพียงกัน	386	4.37	.753
Valid N (listwise)	386		

DESCRIPTIVES VARIABLES=E1 E2 E3 E4 E5

/STATISTICS=MEAN STDDEV.

Descriptive Statistics

	N	Mean	Std. Deviation
สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้สนับสนุนเทคโนโลยี แก่ กองบังคับการตำรวจอย่างทั่วถึง	386	3.74	1.001
หน่วยงานภาครัฐและเอกชน กลุ่มพลังและองค์กรต่างๆ ให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรเพื่อณรงค์ ต่อต้านการดื่มแล้วขับ	386	4.41	.913
หน่วยงานระดับจังหวัดให้ความสำคัญต่อการปฏิบัติ ของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในการป้องกันและลด อุบัติเหตุทางถนน(โครงการเมาไม่ขับ)	386	4.10	.880
หน่วยงานท้องถิ่นให้การสนับสนุนในการดำเนินการ ตามนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (โครงการเมาไม่ขับ)ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ	386	3.49	.999
ประชาชนในพื้นที่มีส่วนร่วมสนับสนุนเจ้าหน้าที่ตำรวจ จราจรในการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (โครงการเมาไม่ขับ)	386	3.76	.881
Valid N (listwise)	386		

DESCRIPTIVES VARIABLES=F1 F2 F3 F4 F5

/STATISTICS=MEAN STDDEV.

Descriptive Statistics

	N	Mean	Std. Deviation
นโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (เมาไม่ขับ) มีบทลงโทษที่รุนแรงทำให้ผู้กระทำผิดเกรงกลัวและไม่กล้ากระทำผิด	386	2.36	.902
นโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (เมาไม่ขับ) ทำให้ประชาชนมีวินัยเรื่องการปฏิบัติตามกฎจราจรมากขึ้น	386	4.45	.798
การรณรงค์นโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (เมาไม่ขับ) มาใช้ทำให้ช่วยลดปัญหาจราจรติดขัดอันเกิดจากอุบัติเหตุบนท้องถนน	386	4.69	.617
นโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (เมาไม่ขับ) มีเป้าหมายที่ชัดเจนทำให้สามารถจับกุมผู้ที่ดื่มแล้วขับได้ง่ายขึ้น	386	4.67	.667
การรณรงค์นโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (เมาไม่ขับ) มาใช้ทำให้จับกุมผู้กระทำผิดได้เพิ่มขึ้นเมื่อเทียบกับก่อนรณรงค์นโยบายมาใช้	386	4.51	.658
Valid N (listwise)	386		

DESCRIPTIVES VARIABLES=G1 G2 G3 G4 G5

/STATISTICS=MEAN STDDEV.

Descriptive Statistics

	N	Mean	Std. Deviation
ประชาชนได้ร่วมมือและนำนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (เมาไม่ขับ) ไปปฏิบัติอย่างทั่วถึง	386	3.97	.980
สถานที่จำหน่ายแอลกอฮอล์ต่างๆเช่นร้านสะดวกซื้อ	386	2.95	1.082
สถานบันเทิง ได้นำนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (เมาไม่ขับ) ไปปฏิบัติอย่างเข้มแข็ง	386	4.16	.875
การนำนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (เมาไม่ขับ) มาใช้ทำให้สถิติการจับกุมผู้กระทำความผิดน้อยลง	386	4.37	.727
การนำนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (เมาไม่ขับ) มาใช้ทำให้การอุบัติเหตุบนท้องถนนน้อยลง	386	4.10	.885
กองบังคับการตำรวจจราจรได้มีการสนับสนุน จัดกิจกรรมและส่งเสริมผู้ปฏิบัติตามนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (เมาไม่ขับ) อย่างเป็นทางการ	386		
Valid N (listwise)	386		

DESCRIPTIVES VARIABLES=H1 H2 H3 H4 H5

/STATISTICS=MEAN STDDEV.

Descriptive Statistics

	N	Mean	Std. Deviation
การนำนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (เมาไม่ขับ) มาใช้ทำให้สถิติของผู้ดื่มแอลกอฮอล์แล้วขับลดลงในทุกพื้นที่	386	4.22	.791
สถิติของผู้ดื่มแอลกอฮอล์แล้วขับลดลงนั้น เป็นตัววัดความสำเร็จในการนำนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (เมาไม่ขับ) ไปปฏิบัติ	386	4.72	.645

หลังจากน่านโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (เมาไม่ขับ) มาใช้ทำให้สถิติของผู้ดื่มแล้วขับลดลงเมื่อเทียบกับก่อนน่านโยบายมาใช้	386	4.63	.673
การกำหนดนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (เมาไม่ขับ) นั้นเกิดจากอุบัติเหตุโดยการดื่มแล้วขับยานพาหนะทุกประเภท	386	4.76	.571
จากการน่านโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (เมาไม่ขับ) มาใช้ทำให้สถิติการเสียชีวิตจากอุบัติเหตุเมาแล้วขับลดน้อยลง	386	4.45	.702
Valid N (listwise)	386		

Correlations

Correlations

		ชัดเจน เป้าหมายX14P	สมรรถนะ องค์การX44P	การสนับสนุน X54P
ชัดเจนเป้าหมายX14P	Pearson Correlation	1	.289**	.606**
	Sig. (2-tailed)		.000	.000
	N	386	386	386
สมรรถนะองค์การ X44P	Pearson Correlation	.289**	1	.443**
	Sig. (2-tailed)	.000		.000
	N	386	386	386
การสนับสนุนX54P	Pearson Correlation	.606**	.443**	1
	Sig. (2-tailed)	.000	.000	
	N	386	386	386

** . Correlation is significant at the 0.01 level (2-tailed).

CORRELATIONS

/VARIABLES=ชัดเจนเป้าหมายX14P กำหนดภารกิจX24P มาตรการกำกับX34P การสนับสนุน
X54P
/PRINT=TWOTAIL NOSIG
/MISSING=PAIRWISE.

Correlations

Correlations

		ชัดเจน เป้าหมายX14P	กำหนดภารกิจ X24P	มาตรการกำกับ X34P
ชัดเจนเป้าหมาย X14P	Pearson Correlation	1	.611**	.433**
	Sig. (2-tailed)		.000	.000
	N	386	385	386
กำหนดภารกิจX24P	Pearson Correlation	.611**	1	.477**
	Sig. (2-tailed)	.000		.000
	N	385	385	385
มาตรการกำกับX34P	Pearson Correlation	.433**	.477**	1
	Sig. (2-tailed)	.000	.000	
	N	386	385	386
การสนับสนุนX54P	Pearson Correlation	.606**	.464**	.511**
	Sig. (2-tailed)	.000	.000	.000
	N	386	385	386

Correlations

		การสนับสนุนX54P
ชัดเจนเป้าหมายX14P	Pearson Correlation	.606
	Sig. (2-tailed)	.000
	N	386
กำหนดภารกิจX24P	Pearson Correlation	.464**
	Sig. (2-tailed)	.000

	N	385
	Pearson Correlation	.511**
มาตรการกำกับX34P	Sig. (2-tailed)	.000
	N	386
	Pearson Correlation	1**
การสนับสนุนX54P	Sig. (2-tailed)	
	N	386

** . Correlation is significant at the 0.01 level (2-tailed).

DESCRIPTIVES VARIABLES=AA BB CC DD EE

/STATISTICS=MEAN STDDEV MIN MAX.

Descriptives

Descriptive Statistics

	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation
ความชัดเจนในเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ของ นโยบาย X_1	1544	1	5	4.78	.528
การกำหนดภารกิจและการ มอบหมายงาน X_2	1544	1	5	4.23	.856
มาตรการกำกับตรวจสอบ ประเมินผล X_3	1930	1	5	3.80	1.001
สมรรถนะองค์การที่นำ นโยบายไปปฏิบัติ X_4	1930	1	5	3.40	1.258
การสนับสนุนจาก ส่วนกลาง องค์กรและ ท้องถิ่น X_5	1930	1	5	3.90	.988
YY	3860	1	5	4.05	.586
Valid N (listwise)	1544				

REGRESSION

/DEPENDENT POLIM4PD

/METHOD=STEPWISE ชัดเจนเป้าหมายX14P สมรรถนะองค์การX44P การสนับสนุนX54P

/CASEWISE PLOT(ZRESID) OUTLIERS(3).

Regression

Descriptive Statistics

	Mean	Std. Deviation	N
POLIM4PD	63.01	6.402	386
ชัดเจนเป้าหมายX14P	19.13	1.574	386
สมรรถนะองค์การX44P	17.00	2.724	386
การสนับสนุนX54P	19.50	3.384	386

Correlations

		POLIM4PD	ชัดเจน เป้าหมายX14P	สมรรถนะ องค์การX44P
Pearson Correlation	POLIM4PD	1.000	.667	.264
	ชัดเจนเป้าหมายX14P	.667	1.000	.289
	สมรรถนะองค์การX44P	.364	.289	1.000
	การสนับสนุนX54P	.648	.606	.443
Sig. (1-tailed)	POLIM4PD	.	.000	.000
	ชัดเจนเป้าหมายX14P	.000	.	.000
	สมรรถนะองค์การX44P	.000	.000	.
	การสนับสนุนX54P	.000	.000	.000
N	POLIM4PD	386	386	386
	ชัดเจนเป้าหมายX14P	386	386	386
	สมรรถนะองค์การX44P	386	386	386
	การสนับสนุนX54P	386	386	386

Correlations

		การสนับสนุนX54P
Pearson Correlation	POLIM4PD	.648
	ชัดเจนเป้าหมายX14P	.606
	สมรรถนะองค์การX44P	.443
	การสนับสนุนX54P	1.000
Sig. (1-tailed)	POLIM4PD	.000
	ชัดเจนเป้าหมายX14P	.000
	สมรรถนะองค์การX44P	.000
	การสนับสนุนX54P	.
N	POLIM4PD	386
	ชัดเจนเป้าหมายX14P	386
	สมรรถนะองค์การX44P	386
	การสนับสนุนX54P	386

Variables Entered/Removed^a

Model	Variables Entered	Variables Removed	Method
1	ชัดเจน เป้าหมายX14P	.	Stepwise (Criteria: Probability-of-F-to-enter <= .050, Probability-of-F-to-remove >= .100).
2	การสนับสนุน X54P	.	Stepwise (Criteria: Probability-of-F-to-enter <= .050, Probability-of-F-to-remove >= .100).

a. Dependent Variable: POLIM4PD

Model Summary^c

Model	R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of the Estimate	Change Statistics	
					R Square Change	F Change
1	.667 ^a	.445	.444	4.775	.445	308.015
2	.734 ^b	.539	.536	4.358	.094	77.917

Model Summary^c

Model	Change Statistics		
	df1	df2	Sig. F Change
1	1 ^a	384	.000
2	1 ^b	383	.000

a. Predictors: (Constant), ชัดเจนเป้าหมายX14P

b. Predictors: (Constant), ชัดเจนเป้าหมายX14P, การสนับสนุนX54P

c. Dependent Variable: POLIM4PD

ANOVA^a

Model		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
1	Regression	7022.762	1	7022.762	308.015	.000 ^b
	Residual	8755.227	384	22.800		
	Total	15777.990	385			
2	Regression	8502.818	2	4251.409	223.815	.000 ^c
	Residual	7275.171	383	18.995		
	Total	15777.990	385			

a. Dependent Variable: POLIM4PD

b. Predictors: (Constant), ชัดเจนเป้าหมายX14P

c. Predictors: (Constant), ชัดเจนเป้าหมายX14P, การสนับสนุนX54P

Coefficients^a

Model		Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
		B	Std. Error	Beta		
1	(Constant)	11.103	2.967		3.742	.000
	ชัดเจนเป้าหมายX14P	2.713	.155	.667	17.550	.000
2	(Constant)	15.064	2.745		5.487	.000
	ชัดเจนเป้าหมายX14P	1.763	.177	.434	9.938	.000
	การสนับสนุนX54P	.729	.083	.385	8.827	.000
	สมรรถนะองค์กรX44P	.624	.088	.336	6.753	.000

Coefficients^a

Model		Correlations		
		Zero-order	Partial	Part
1	(Constant)			
	ชัดเจนเป้าหมายX14P	.667	.667	.667
2	(Constant)			
	ชัดเจนเป้าหมายX14P	.667	.453	.345
	การสนับสนุนX54P	.648	.411	.306
	สมรรถนะองค์กรX44P	.454	.321	.208

a. Dependent Variable: POLIM4PD

Excluded Variables^a

Model	Beta In	t	Sig.	Partial Correlation	Collinearity Statistics	
					Tolerance	
1	สมรรถนะองค์การ X44P	.077 ^b	1.954	.051	.099	.916
	การสนับสนุนX54P	.385 ^b	8.827	.000	.411	.632

a. Dependent Variable: POLIM4PD

b. Predictors in the Model: (Constant), ซัดเงินเป้าหมายX14P

c. Predictors in the Model: (Constant), ซัดเงินเป้าหมายX14P, การสนับสนุนX54P

Casewise Diagnostics^a

Case Number	Std. Residual	POLIM4PD	Predicted Value	Residual
4	-3.851	37	53.78	-16.783
28	-3.477	43	58.15	-15.155
35	-3.555	44	59.50	-15.495
93	-3.116	43	56.58	-13.581
100	-4.057	44	61.68	-17.681
109	-3.096	46	59.50	-13.495

a. Dependent Variable: POLIM4PD

Residuals Statistics^a

	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation	N
Predicted Value	44.97	68.54	63.01	4.699	386
Residual	-17.681	12.268	.000	4.347	386
Std. Predicted Value	-3.838	1.179	.000	1.000	386
Std. Residual	-4.057	2.815	.000	.997	386

a. Dependent Variable: POLIM4PD

REGRESSION

/DESCRIPTIVES MEAN STDDEV CORR SIG N

/MISSING LISTWISE

/STATISTICS COEFF OUTS R ANOVA CHANGE ZPP

/CRITERIA=PIN(.05) POUT(.10)

/NOORIGIN

/DEPENDENT สมรรถนะองค์การX44P

/METHOD=STEPWISE ชัดเจนเป้าหมายX14P กำหนดภารกิจX24P มาตรการกำกับX34P การสนับสนุนX54P

/CASEWISE PLOT(ZRESID) OUTLIERS(3).

Regression

Descriptive Statistics

	Mean	Std. Deviation	N
สมรรถนะองค์การX44P	17.01	2.726	385
ชัดเจนเป้าหมายX14P	19.13	1.576	385
กำหนดภารกิจX24P	16.93	2.169	385
มาตรการกำกับX34P	19.00	2.659	385
การสนับสนุนX54P	19.50	3.387	385

Correlations

	สมรรถนะ องค์การX44P	ชัดเจน เป้าหมายX14P	กำหนดภารกิจ X24P
สมรรถนะองค์การ X44P	1.000	.289	.223
Pearson Correlation ชัดเจนเป้าหมายX14P	.289	1.000	.611
กำหนดภารกิจX24P	.223	.611	1.000
มาตรการกำกับX34P	.591	.434	.477

Sig. (1-tailed)	การสนับสนุนX54P	.442	.606	.464
	สมรรถนะองค์การ X44P	.	.000	.000
	ชัดเจนเป้าหมายX14P	.000	.	.000
	กำหนดภารกิจX24P	.000	.000	.
	มาตรการกำกับX34P	.000	.000	.000
	การสนับสนุนX54P	.000	.000	.000
N	สมรรถนะองค์การ X44P	385	385	385
	ชัดเจนเป้าหมายX14P	385	385	385
	กำหนดภารกิจX24P	385	385	385
	มาตรการกำกับX34P	385	385	385
	การสนับสนุนX54P	385	385	385

Correlations

		มาตรการกำกับ X34P	การสนับสนุน X54P
Pearson Correlation	สมรรถนะองค์การX44P	.591	.442
	ชัดเจนเป้าหมายX14P	.434	.606
	กำหนดภารกิจX24P	.477	.464
	มาตรการกำกับX34P	1.000	.510
	การสนับสนุนX54P	.510	1.000
	สมรรถนะองค์การX44P	.000	.000
Sig. (1-tailed)	ชัดเจนเป้าหมายX14P	.000	.000
	กำหนดภารกิจX24P	.000	.000
	มาตรการกำกับX34P	.	.000
	การสนับสนุนX54P	.000	.
N	สมรรถนะองค์การX44P	385	385
	ชัดเจนเป้าหมายX14P	385	385

กำหนดภารกิจX24P	385	385
มาตรการกำกับX34P	385	385
การสนับสนุนX54P	385	385

Variables Entered/Removed^a

Model	Variables Entered	Variables Removed	Method
1	มาตรการกำกับ X34P		. Stepwise (Criteria: Probability-of-F-to-enter <= .050, Probability-of-F-to-remove >= .100).
2	การสนับสนุน X54P		. Stepwise (Criteria: Probability-of-F-to-enter <= .050, Probability-of-F-to-remove >= .100).
3	กำหนดภารกิจ X24P		. Stepwise (Criteria: Probability-of-F-to-enter <= .050, Probability-of-F-to-remove >= .100).

a. Dependent Variable: สมรรถนะองค์การX44P

Model Summary^d

Model	R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of the Estimate	Change Statistics	
					R Square Change	F Change
1	.591 ^a	.349	.348	2.202	.349	205.528
2	.613 ^b	.376	.373	2.159	.027	16.358
3	.625 ^c	.390	.385	2.137	.014	8.874

Model Summary^d

Model	Change Statistics		
	df1	df2	Sig. F Change
1	1 ^a	383	.000
2	1 ^b	382	.000
3	1 ^c	381	.003

a. Predictors: (Constant), มาตรการกำกับX34P

b. Predictors: (Constant), มาตรการกำกับX34P, การสนับสนุนX54P

c. Predictors: (Constant), มาตรการกำกับX34P, การสนับสนุนX54P, กำหนดภารกิจX24P

d. Dependent Variable: สมรรถนะองค์การX44P

ANOVA^a

Model		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
1	Regression	996.327	1	996.327	205.528	.000 ^b
	Residual	1856.649	383	4.848		
	Total	2852.977	384			
2	Regression	1072.569	2	536.284	115.064	.000 ^c
	Residual	1780.408	382	4.661		
	Total	2852.977	384			
3	Regression	1113.095	3	371.032	81.249	.000 ^d
	Residual	1739.882	381	4.567		
	Total	2852.977	384			

a. Dependent Variable: สมรรถนะองค์การX44P

b. Predictors: (Constant), มาตรการกำกับX34P

c. Predictors: (Constant), มาตรการกำกับX34P, การสนับสนุนX54P

d. Predictors: (Constant), มาตรการกำกับX34P, การสนับสนุนX54P, กำหนดภารกิจX24P

Coefficients^a

Model		Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
		B	Std. Error	Beta		
1	(Constant)	5.500	.811		6.786	.000
	มาตรการกำกับX34P	.606	.042	.591	14.336	.000
2	(Constant)	4.406	.840		5.248	.000
	มาตรการกำกับX34P	.506	.048	.494	10.511	.000
	การสนับสนุนX54P	.153	.038	.190	4.045	.000
3	(Constant)	5.862	.964		6.080	.000
	มาตรการกำกับX34P	.553	.050	.540	11.017	.000
	การสนับสนุนX54P	.187	.039	.232	4.777	.000
	กำหนดภารกิจX24P	.178	.060	.142	2.979	.003
	ชัดเจนเป้าหมายX14P	.154	.070	.133	2.543	.004

Coefficients^a

Model		Correlations		
		Zero-order	Partial	Part
1	(Constant)			
	มาตรการกำกับX34P	.591	.591	.591
2	(Constant)			
	มาตรการกำกับX34P	.591	.474	.425
	การสนับสนุนX54P	.442	.203	.163
3	(Constant)			
	มาตรการกำกับX34P	.591	.492	.441
	การสนับสนุนX54P	.442	.238	.191
	กำหนดภารกิจX24P	.223	.151	.119
	ชัดเจนเป้าหมายX14P	.132	.142	.113

a. Dependent Variable: สมรรถนะองค์การX44P

Excluded Variables^a

Model	Beta In	t	Sig.	Partial Correlation	Collinearity Statistics	
					Tolerance	
1	ชัดเจนเป้าหมาย X14P	.041 ^b	.895	.372	.046	.812
	กำหนดภารกิจX24P	-.075 ^b	-1.612	.108	-.082	.773
	การสนับสนุนX54P	.190 ^b	4.045	.000	.203	.740
2	ชัดเจนเป้าหมาย X14P	-.065 ^c	-1.266	.206	-.065	.611
	กำหนดภารกิจX24P	-.142 ^c	-2.979	.003	-.151	.707

a. Dependent Variable: สมรรถนะองค์การX44P

b. Predictors in the Model: (Constant), มาตรการกำกับX34P

c. Predictors in the Model: (Constant), มาตรการกำกับX34P, การสนับสนุนX54P

d. Predictors in the Model: (Constant), มาตรการกำกับX34P, การสนับสนุนX54P, กำหนดภารกิจ X24P

Residuals Statistics^a

	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation	N
Predicted Value	11.13	21.16	17.01	1.703	385
Residual	-5.863	6.284	.000	2.129	385
Std. Predicted Value	-3.450	2.437	.000	1.000	385
Std. Residual	-2.744	2.941	.000	.996	385

a. Dependent Variable: สมรรถนะองค์การX44P

REGRESSION

```

/DESCRIPTIVES MEAN STDDEV CORR SIG N
/MISSING LISTWISE
/STATISTICS COEFF OUTS R ANOVA CHANGE ZPP
/CRITERIA=PIN(.05) POUT(.10)
/NOORIGIN
/DEPENDENT กำหนดภารกิจX24P
/METHOD=STEPWISE จัดเจนเป้าหมายX14P
/CASEWISE PLOT(ZRESID) OUTLIERS(3).

```

Regression

Descriptive Statistics

	Mean	Std. Deviation	N
กำหนดภารกิจX24P	16.93	2.169	385
จัดเจนเป้าหมาย X14P	19.13	1.576	385

Correlations

		กำหนดภารกิจ X24P	จัดเจน เป้าหมายX14P
Pearson Correlation	กำหนดภารกิจX24P	1.000	.611
	จัดเจนเป้าหมาย X14P	.611	1.000
Sig. (1-tailed)	กำหนดภารกิจX24P	.	.000
	จัดเจนเป้าหมาย X14P	.000	.
N	กำหนดภารกิจX24P	385	385
	จัดเจนเป้าหมาย X14P	385	385

Variables Entered/Removed^a

Model	Variables Entered	Variables Removed	Method
1	ชัดเจน เป้าหมายX14P	.	Stepwise (Criteria: Probability-of-F-to-enter ≤ .050, Probability-of- F-to-remove ≥ .100).

a. Dependent Variable: กำหนดภารกิจX24P

Model Summary^b

Model	R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of the Estimate	Change Statistics	
					R Square Change	F Change
1	.611 ^a	.374	.372	1.719	.374	228.366

Model Summary^b

Model	Change Statistics		
	df1	df2	Sig. F Change
1	1 ^a	383	.000

a. Predictors: (Constant), ชัดเจนเป้าหมายX14P

b. Dependent Variable: กำหนดภารกิจX24P

ANOVA^a

Model		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
1	Regression	675.015	1	675.015	228.366	.000 ^b
	Residual	1132.091	383	2.956		
	Total	1807.106	384			

a. Dependent Variable: กำหนดภารกิจX24P

b. Predictors: (Constant), ชัดเจนเป้าหมายX14P

Coefficients^a

Model		Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
		B	Std. Error	Beta		
1	(Constant)	.838	1.068		.785	.433
	ชัดเจนเป้าหมาย X14P	.841	.056	.611	15.112	.000

Coefficients^a

Model		Correlations		
		Zero-order	Partial	Part
1	(Constant)			
	ชัดเจนเป้าหมายX14P	.611	.611	.611

a. Dependent Variable: กำหนดภารกิจX24P

Casewise Diagnostics^a

Case Number	Std. Residual	กำหนดภารกิจ X24P	Predicted Value	Residual
151	-3.384	11	16.82	-5.818

a. Dependent Variable: กำหนดภารกิจX24P

Residuals Statistics^a

	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation	N
Predicted Value	10.93	17.66	16.93	1.326	385
Residual	-5.818	4.023	.000	1.717	385
Std. Predicted Value	-4.525	.550	.000	1.000	385
Std. Residual	-3.384	2.340	.000	.999	385

a. Dependent Variable: กำหนดภารกิจX24P

REGRESSION

/DESCRIPTIVES MEAN STDDEV CORR SIG N

/MISSING LISTWISE

/STATISTICS COEFF OUTS R ANOVA CHANGE ZPP

/CRITERIA=PIN(.05) POUT(.10)

/NOORIGIN

/DEPENDENT มาตรการกำกับX34P

/METHOD=STEPWISE กำหนดภารกิจX24P

/CASEWISE PLOT(ZRESID) OUTLIERS(3).

Regression**Descriptive Statistics**

	Mean	Std. Deviation	N
มาตรการกำกับX34P	19.00	2.659	385
กำหนดภารกิจX24P	16.93	2.169	385

Correlations

		มาตรการกำกับ X34P	กำหนดภารกิจ X24P
Pearson Correlation	มาตรการกำกับX34P	1.000	.477
	กำหนดภารกิจX24P	.477	1.000
Sig. (1-tailed)	มาตรการกำกับX34P	.	.000
	กำหนดภารกิจX24P	.000	.
N	มาตรการกำกับX34P	385	385
	กำหนดภารกิจX24P	385	385

Variables Entered/Removed^a

Model	Variables Entered	Variables Removed	Method
1	กำหนดภารกิจ X24P	.	Stepwise (Criteria: Probability-of-F-to-enter <= .050, Probability-of-F-to-remove >= .100).

a. Dependent Variable: มาตรการกำกับX34P

Model Summary^b

Model	R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of the Estimate	Change Statistics	
					R Square Change	F Change
1	.477 ^a	.227	.225	2.341	.227	112.602

Model Summary^b

Model	Change Statistics		
	df1	df2	Sig. F Change
1	1 ^a	383	.000

a. Predictors: (Constant), กำหนดภารกิจX24P

b. Dependent Variable: มาตรการกำกับX34P

ANOVA^a

Model		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
1	Regression	617.084	1	617.084	112.602	.000 ^b
	Residual	2098.916	383	5.480		
	Total	2716.000	384			

a. Dependent Variable: มาตรการกำกับX34P

b. Predictors: (Constant), กำหนดภารกิจX24P

Coefficients^a

Model		Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
		B	Std. Error	Beta		
1	(Constant)	9.107	.940		9.689	.000
	กำหนดภารกิจX24P	.584	.055	.477	10.611	.000

Coefficients^a

Model		Correlations		
		Zero-order	Partial	Part
1	(Constant)			
	กำหนดภารกิจX24P	.477	.477	.477

a. Dependent Variable: มาตรการกำกับX34P

Casewise Diagnostics^a

Case Number	Std. Residual	มาตรการกำกับ X34P	Predicted Value	Residual
2	-3.219	8	15.53	-7.535

a. Dependent Variable: มาตรการกำกับX34P

Residuals Statistics^a

	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation	N
Predicted Value	14.95	20.79	19.00	1.268	385
Residual	-7.535	6.543	.000	2.338	385
Std. Predicted Value	-3.194	1.415	.000	1.000	385
Std. Residual	-3.219	2.795	.000	.999	385

ภาคผนวก ง
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามชุดที่ .....

นาย รุ่งโรจน์ ศรีจู่ไร

นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

แบบสอบถาม

เรื่อง การนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร

2. แบบสอบถามมีทั้งหมด 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ

ตอนที่ 3ความสำเร็จของการนำนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (โครงการเมาไม่ขับ) ไปปฏิบัติ

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะอื่นๆในการปรับปรุงแก้ไขปัญหาของโครงการการนำนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน(เมาไม่ขับ)ไปปฏิบัติ

โปรดตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อ และตรงกับข้อเท็จจริงต่อการนำนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (โครงการเมาไม่ขับ)ไปปฏิบัติคำตอบจากแบบสอบถามนี้จะนำไปวิเคราะห์ในภาพรวมของการดำเนินงานโครงการการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจรดังนั้นคำตอบจากแบบสอบถาม จึงไม่มีผลกระทบต่อการศึกษาหน้าที่ของผู้ตอบแบบสอบถามแต่อย่างใด

.....

ตอนที่ 1

สอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย / ลงในช่อง หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงเกี่ยวกับท่าน

เพศ

 ชาย หญิง

ยศ

 ศ.ต.ต. – ศ.ต.อ. จ.ศ.ต. – ค.ต. ร.ต.ต. – ร.ต.อ. พ.ต.ต.

อายุ

 18 – 26 ปี 27 – 35 ปี 36 – 45 ปี 46 – ขึ้นไป

ระยะเวลาที่ปฏิบัติงาน

 1 – 5 ปี 6 – 10 ปี มากกว่า 10 ปี

ระดับการศึกษา

 มัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย ปริญญาตรี ปริญญาโท – ปริญญาเอก

การได้รับการฝึกอบรมเพิ่มเติมเกี่ยวกับการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (เมาไม่ขับ)

 ไม่เคยได้รับการฝึกอบรมหรือดูงาน เคยได้รับการฝึกอบรมหรือดูงาน 1-2 ครั้ง เคยได้รับการฝึกอบรมหรือดูงานมากกว่า 2 ครั้ง

ตอนที่ 2 สอบถามข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ

คำชี้แจง ขอให้ท่านพิจารณาการดำเนินงาน การนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน โครงการเมาไม่ขับ ไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร ตามความเป็นจริงมากที่สุด และโปรดทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ท่านเห็นว่าเหมาะสม เพื่อประเมินการดำเนินงานตามหัวข้อคำถามและตามเกณฑ์การพิจารณา 5 ระดับ ดังนี้

มากที่สุด ระดับ 5 หมายถึง ความเข้าใจต่อนโยบายและความคิดเห็นมากที่สุด

มาก ระดับ 4 หมายถึง ความเข้าใจต่อนโยบายและความคิดเห็นมาก

ปานกลาง ระดับ 3 หมายถึง ความเข้าใจต่อนโยบายและความคิดเห็นปานกลาง

น้อย ระดับ 2 หมายถึง ความเข้าใจต่อนโยบายและความคิดเห็นน้อย

น้อยที่สุด ระดับ 1 หมายถึง ความเข้าใจต่อนโยบายและความคิดเห็นน้อยที่สุด

ข้อที่	ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ	ระดับความเข้าใจต่อนโยบาย				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	ความชัดเจนในเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบายการนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการเมาไม่ขับ					
1.1	นโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุ(เมาไม่ขับ)เป็นนโยบายแก้ไขปัญหาการเกิดอุบัติเหตุจากการดื่มสุราแล้วขับมีความสำคัญ					
1.2	สำนักงานตำรวจแห่งชาติมีเป้าหมายในการป้องกันและลดอุบัติเหตุ(เมาไม่ขับ)อย่างครอบคลุมและทั่วถึง					
1.3	นโยบาย(เมาไม่ขับ)เป็นนโยบายที่มุ่งเน้นที่จะแก้ปัญหการเกิดอุบัติเหตุ					
1.4	นโยบาย(เมาไม่ขับ)จะเกิดประสิทธิภาพและให้ผลดีแก่ประชาชนในอนาคต					
2	การกำหนดภารกิจและการมอบหมายงาน					
2.1	ผู้บริหารในกองบังคับการตำรวจจราจร มีความรู้ความสามารถในการบริหารงานอย่างมีประสิทธิภาพ					

ข้อที่	ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ	ระดับความเข้าใจต่อนโยบาย				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
2.2	การประสานงานภายในหน่วยงานในกองบังคับการตำรวจจราจร มีความเหมาะสม สะดวก					
2.3	ประชาชนมีความเป็นมิตรและกระตือรือร้นในการมีส่วนร่วมร่วมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในการป้องกันและลดอุบัติเหตุ(เมาไม่ขับ)					
2.4	กองบังคับการตำรวจจราจรได้ปฏิบัติหน้าที่เป็นไปด้วยความสุจริตโปร่งใส คล่องตัว					
3	มาตรการกำกับตรวจสอบประเมินผลและกระตุ้นแรงเสริม					
3.1	กองบังคับการตำรวจจราจรได้มีการวางแผนในการใช้มาตรการดำเนินการตามนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุ(เมาไม่ขับ)ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ					
3.2	กองบังคับการตำรวจจราจรได้ให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนในการดำเนินการตามนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุ(เมาไม่ขับ)					
3.3	สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้มีการอบรมเพิ่มเติมให้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจร(เมาไม่ขับ)					
3.4	ผู้บริหารได้สอดส่องดูแลให้ความช่วยเหลือบุคลากรในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ					
3.5	ผู้บริหารได้มอบรางวัลเพื่อเป็นการสร้างขวัญกำลังใจแก่บุคลากรผู้ปฏิบัติหน้าที่อย่างทั่วถึง					
4	สมรรถนะองค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติ					
4.1	กองบังคับการตำรวจจราจรมีวิธีการบริหารงานในการดำเนินการตามนโยบาย(โครงการเมาไม่ขับ)อย่างเหมาะสม					
4.2	กองบังคับการตำรวจจราจรมีบุคลากรในการดำเนินการ (โครงการเมาไม่ขับ) อย่างเพียงพอ					

ข้อที่	ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ	ระดับความเข้าใจต่อนโยบาย				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
4.3	กองบังคับการตำรวจจราจรมีงบประมาณของโครงการเพื่อใช้ในการปฏิบัติอย่างเพียงพอ					
4.4	กองบังคับการตำรวจจราจรมีอุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องใช้ ในการดำเนินการตามนโยบาย(โครงการเมาไม่ขับ)อย่างเพียงพอ					
4.5	กองบังคับการตำรวจจราจรมีการปฏิบัติหน้าที่ตามนโยบาย(เมาไม่ขับ)โดยความสามัคคีพร้อมเพรียงกัน					
5	การสนับสนุนจากส่วนกลาง องค์กรและท้องถิ่น					
5.1	สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้สนับสนุนเทคโนโลยี แก่กองบังคับการตำรวจอย่างทั่วถึง					
5.2	นักการเมือง กลุ่มพลังและองค์กรต่างๆให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรเพื่อรณรงค์ต่อต้านการดื่มแล้วขับ					
5.3	หน่วยงานระดับจังหวัดให้ความสำคัญต่อการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน(โครงการเมาไม่ขับ)					
5.4	ผู้นำท้องถิ่นให้การสนับสนุนในการดำเนินการตามนโยบาย(โครงการเมาไม่ขับ)ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ					
5.5	ประชาชนในพื้นที่มีส่วนร่วมสนับสนุนเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรใน(โครงการเมาไม่ขับ)					

ตอนที่ 3 ความสำเร็จของการนำนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน (โครงการเมาไม่ขับ) ไปปฏิบัติ

ข้อที่	ความสำเร็จของการนำนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนน(โครงการเมาไม่ขับ)ไปปฏิบัติ	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
6	ด้านจำนวนผู้กระทำผิด					
6.1	นโยบาย (เมาไม่ขับ) มีบทลงโทษที่รุนแรงทำให้ผู้กระทำผิดเกรงกลัวและไม่กล้ากระทำผิด					
6.2	นโยบาย (เมาไม่ขับ) ทำให้ประชาชนมีวินัยเรื่องการปฏิบัติตามกฎจราจรมากขึ้น					
6.3	การนำนโยบาย (เมาไม่ขับ) มาใช้ทำให้ช่วยลดปัญหาจราจรติดขัดอันเกิดจากอุบัติเหตุบนท้องถนน					
6.4	นโยบาย (เมาไม่ขับ) มีเป้าหมายที่ชัดเจนทำให้สามารถจับกุมผู้ดื่มแล้วขับได้ง่ายขึ้น					
6.5	การนำนโยบาย (เมาไม่ขับ) มาใช้ทำให้จับกุมผู้กระทำผิดได้เพิ่มขึ้นเมื่อเทียบกับก่อนนำนโยบายมาใช้					
7	ด้านผู้ปฏิบัติตามกฎหมาย (พ.ร.บ.จราจรทางบก)					
7.1	ประชาชนได้ร่วมมือและนำนโยบาย (เมาไม่ขับ) ไปปฏิบัติอย่างทั่วถึง					
7.2	สถานที่จำหน่ายแอลกอฮอล์ต่างๆเช่นร้านสะดวกซื้อ ได้นำนโยบาย (เมาไม่ขับ) ไปปฏิบัติอย่างเข้มแข็ง					
7.3	การนำนโยบาย (เมาไม่ขับ) มาใช้ทำให้สถิติการจับกุมผู้กระทำผิดน้อยลง					
7.4	การนำนโยบาย (เมาไม่ขับ) มาใช้ทำให้การเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนน้อยลง					
7.5	กองบังคับการตำรวจจราจรได้มีการสนับสนุน จัดกิจกรรมและส่งเสริมผู้ปฏิบัติตามนโยบาย (เมาไม่ขับ) อย่างเป็นรูปธรรม					
8	ด้านสถิติการจับกุม					
8.1	การนำนโยบาย (เมาไม่ขับ) มาใช้ทำให้สถิติของผู้ดื่ม					

ภาคผนวก จ
หนังสือตอบรับลงบทความ

มหาวิทยาลัยมหจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
 ๗๙ หมู่ ๑ ตำบลลำไทร อำเภอน้อย
 จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ๑๓๑๗๐
 โทรศัพท์ ๐ ๓๕๒๔ ๘๐๐๐-๕ โทรสาร ๐ ๓๕๒๔ ๘๐๓๔
 www.mcu.ac.th

ที่ ศธ ๖๑๐๕.๒/๖๘๘๗

๑๖ มีนาคม ๒๕๕๙

เรื่อง ตอรับการตีพิมพ์บทความวิจัย
 เรียน นายรุ่งโรจน์ ศรีจโร
 สิ่งที่ส่งมาด้วย หนังสือรับรองการตีพิมพ์บทความ จำนวน ๑ ฉบับ

ตามที่ท่านได้ส่งบทความวิจัยเรื่อง “การนำนโยบายป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนโครงการ
 เมาไม่ขับไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร” เพื่อลงตีพิมพ์ในวารสาร มจร สังคมศาสตร์ปริทรรศน์
 กองบรรณาธิการได้พิจารณาบทความโดยเสนอบทความต่อคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิกลั่นกรอง (Peer
 Review) พิจารณาตรวจแก้ไขเพื่อความสมบูรณ์ของบทความก่อนการลงตีพิมพ์ ในการนี้กองบรรณาธิการขอ
 แจ้งให้ท่านทราบว่าบทความวิจัยที่ท่านส่งมาได้ผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการกลั่นกรองเรียบร้อยแล้ว
 และอยู่ในขั้นตอนการตีพิมพ์ในวารสาร มจร สังคมศาสตร์ปริทรรศน์ ปีที่ ๕ ฉบับที่ ๒ (ฉบับพิเศษ)
 ประจำเดือนพฤษภาคม-สิงหาคม ๒๕๕๙ และขอขอบคุณที่ท่านส่งบทความวิจัยมาเพื่อเผยแพร่คณะผู้จัดทำ
 หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับบทความที่น่าสนใจและเป็นประโยชน์จากท่านอีกเพื่อนำลงตีพิมพ์ในวารสารฉบับ
 ต่อไป

อนึ่ง วารสาร มจร สังคมศาสตร์ปริทรรศน์ จัดอยู่ในวารสารกลุ่มที่ ๑ : วารสารที่ผ่านการรับรอง
 คุณภาพของศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย Thai Citation Index (TCI) และอยู่ในฐานข้อมูล TCI เป็น
 ระยะเวลา ๕ ปี คือในวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๘ - ๓๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๒ และจะได้รับการพิจารณา
 คัดเลือกเข้าสู่ฐานข้อมูล ASEAN Citation Index (ACI) ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรพล สุษะพรหม)
 บรรณาธิการ

ผู้ประสานงาน: ดร.อนุวัต กระจังษ์
 โทรศัพท์ : ๐๘-๔๕๗๓-๒๕๗๖
 E-mail: Journal.mcu@gmail.com

Banomsdeja Chaopraya Rajabhat University

This is to certify that

MR. RUNGROJ SRIJURAI

Achieved BSRU-TEST of English Proficiency (BSRU – TEP) level

B2

Given on 17th July 2017

Linda Gainma

(Asst. Prof. Dr. Linda Gainma)
President

No. .... CEFR. 14320175/2560 .....

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – สกุล	นายรุ่งโรจน์ ศรีจู่ไร
วัน เดือน ปีเกิด	19 กุมภาพันธ์ 2526
สถานที่เกิด	เลขที่ 49/1063 หมู่ที่ 4 ต.โคกขาม อ.เมือง จ.สมุทรสาคร
ประวัติการศึกษา	สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขารัฐประศาสนศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา เมื่อปี พ.ศ.2552
ปัจจุบัน	ทำธุรกิจส่วนตัว